

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Novè període

Sèrie P - Número 133

Dimecres, 22 de setembre de 2010

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 86

S U M A R I

Projecte de llei

de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 200-00070/08) p. 3

Projecte de llei

de l'aranès (tram. 200-00080/08) p. 12

Projecte de llei

de polítiques de joventut (tram. 200-00089/08) p. 26

Proposició de llei

del règim d'organització i funcionament de les agències catalanes
(debat de totalitat) (tram. 202-00053/08) p. 43

Declaració

institucional de rebuig de la pena de mort, amb motiu de la condemna
a Sakineh Mohammadi a l'Iran (tram. 401-00053/08) p. 49

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern i el suport dels socis
de govern a la independència de Catalunya (tram. 317-00393/08) p. 50

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en aquesta legislatura (tram. 317-00395/08) p. 51

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern
en aquesta legislatura (tram. 317-00392/08) p. 52

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 317-00394/08) p. 53

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en aquesta legislatura (tram. 317-00396/08) p. 54

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral (tram. 317-00397/08) p. 54

→

Pregunta

al Govern sobre la convocatòria de vaga general (tram. 310-00464/08) p. 55

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures de mobilitat (tram. 310-00466/08) p. 56

Pregunta

al Govern sobre la preinscripció universitària per al curs 2010-2011 (tram. 310-00467/08) p. 58

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de Llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (tram. 310-00463/08) p. 59

Pregunta

al Govern les novetats del curs escolar 2010-2011 (tram. 310-00465/08) p. 60

Pregunta

al Govern sobre la seguretat en el comerç (tram. 310-00462/08) p. 61

Proposició de llei

de regulació de les festes tradicionals amb bous (tram. 202-00079/08) p. 62

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00047/08) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre l'objectiu i la finalitat del Decret 128/2010, relatiu a l'acreditació del coneixement lingüístic dels professors universitaris (tram. 300-00308/08) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre els efectes de la crisi econòmica en l'evolució del mercat de treball i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00307/08) p. 83

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00309/08) p. 88

Interpel·lació

al Govern sobre la política de personal en el sector públic de la Generalitat (tram. 300-00310/08) p. 92

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'acció social de suport i atenció a les persones i a les famílies (tram. 300-00311/08) p. 97

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 86

La sessió s'obre a les nou del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Domínguez Garcia.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de Llei de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 200-00070/08). Comissió d'Affers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 777, 3).
2. Projecte de Llei de l'aranès (tram. 200-00080/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries (dictamen: BOPC 750, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries: BOPC 799, 3).
3. Projecte de Llei de polítiques de joventut (tram. 200-00089/08). Comissió de Benestar i Immigració. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 778, 3).
4. Proposició de Llei de regulació de les festes tradicionals amb bous (tram. 202-00079/08). Comissió de Política Cultural. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 772, 41).
5. Proposició de Llei del règim d'organització i funcionament de les agències catalanes (tram. 202-00053/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 393, 36.)
6. Procediment per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00047/08). Grups parlamentaris. Designació.
7. Interpellació al Govern sobre l'objectiu i la finalitat del Decret 128/2010, relatiu a l'acreditació del coneixement lingüístic dels professors universitaris (tram. 300-00308/08). Grup Mixt. Substanciació.
8. Interpellació al Govern sobre els efectes de la crisi econòmica en l'evolució del mercat de treball i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00307/08). Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
9. Interpellació al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00309/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.
10. Interpellació al Govern sobre la política de personal en el sector públic de la Generalitat (tram. 300-00310/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les polítiques d'acció social de suport i atenció a les persones i a les famílies (tram. 300-00311/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Preguntes amb resposta oral.

El vicepresident primer

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Permetin-me que doni la benvinguda a l'il·lustre diputat senyor Jordi Cots i Domínguez que, en aquesta sessió plenària, s'incorpora com a company a les tasques del Parlament. Benvingut.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, lamento informar la cambra del motiu de l'absència del president Benach en la primera part de la sessió plenària d'avui pel traspàs, ahir, del seu pare. Crec que interpreto el sentiment de tot el Parlament en transmetre-li, al president Benach, el nostre més sentit condol.

Projecte de Llei

de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya (tram. 200-00070/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i la votació del dictamen de la Comissió d'Affers Institucionals sobre el Projecte de Llei d'Autoritat de la Protecció de Dades de Catalunya.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats. Saludar, en primer lloc, la directora de l'Agència de Protecció de Dades i el president del Consell Assessor de l'Agència de Protecció de Dades, la senyora Esther Mitjans i el senyor Josep Cruanyes.

Senyors diputats, senyores diputades, molt probablement avui ens trobem a la darrera sessió parlamentària d'aquesta legislatura i em plau encetar aquesta sessió i participar-hi d'una forma que, sens dubte, ha estat una constant en el Departament de Governació i Administracions Públiques, em plau fer-ho, doncs, amb la presentació d'una nova llei, una altra llei de modernització de l'Administració i del nostre sistema institucional.

En aquest cas, parlem de la Llei de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, una llei que, com en tants altres casos en aquesta legislatura, és fruit de la necessitat de modernitzar les nostres institucions i d'alinear les nostres administracions amb l'Estatut que van aprovar els ciutadans de Catalunya. Hi ha una qüestió de modernitat evident i és que l'Estatut d'autonomia, de manera molt

explícita, de manera molt clara, en el seu article 31, diu i parla del «dret a la protecció de les dades de caràcter personal» i això és molt important i, com ja ens vam referir, quan es va iniciar la tramitació d'aquesta llei al Parlament, aquesta menció estatutària, aquest article 31 de l'Estatut així com altres motius de necessària actualització han estat els..., si en podem dir, els desencadenants bàsics d'aquesta reforma normativa que avui conclou la seua tramitació en el ple del Parlament.

Per primera vegada, doncs, la protecció de dades de caràcter personal és un dret explícit en la nostra base estatutària i, per tant, el que calia fer era reconstruir la normativa que desenvolupa. En definitiva, ens referim, tal com està reconegut en convenis, com està reconegut en directives europees així com també en la llei orgànica corresponent, no només al poder jurídic d'imposar a tercers el deure d'abstenir-se de tota intromissió en l'esfera íntima de la persona, sinó, més enllà d'això, ens referim al reconeixement del dret per atorgar el consentiment per a l'ús i la recollida de les dades personals, ens referim al dret a ser informat, al dret accedir, al dret a rectificar, cancel·lar aquestes dades i oposar-se a la seua utilització en determinats supòsits, com també al dret que la recollida i el tractament d'aquestes dades siguin duts a terme, siguin realitzats en condicions que garanteixin, per damunt de tot, la seguretat d'aquestes dades.

Concretament, la llei que avui aprovarà el Parlament de Catalunya, aquest Ple, on rau la sobirania del poble de Catalunya, regula el que constitueix una de les peces clau que vetlla per l'aplicació d'aquests drets mencionats; parlem de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya, perquè és evident i és obvi que el seu àmbit d'actuació, les seues competències i les seues funcions, però també la seua organització definiran, en gran manera, en gran mesura, la qualitat i també l'eficàcia de la seva missió com a autoritat de control. I aquests extrems són, precisament, els que van treballar i van desenvolupar en el projecte inicial que el Govern, doncs, va aprovar en el seu dia i va dur originalment en aquesta cambra i que em consta que han estat millorats i han estat ampliat durant el procediment legislatiu per la comissió corresponent, pels diputats i diputades que hi han intervingut.

Com a resultat, em plau, doncs, constatar que no hi ha dubtes, que tant la independència com l'objectivitat de la futura autoritat resten garantides, característiques que, com saben, són fonamentals en aquest tipus d'institucions. De fet, el nostre Estatut dona un paper destacat a l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, ja que, com vostès saben, menciona clarament que una autoritat independent designada pel Parlament ha de vetllar perquè aquests drets siguin respectats en els termes que estableixin les lleis. I, com els subratllo, aquesta referència no està compartida, per exemple, per altres estatuts; ni l'Estatut d'Andalusia, ni el de Balears, per exemple, contenen cap mena de referència a una configuració particular de cap ens de control i no indiquen, d'altra banda, una garantia institucional concreta, específica.

Així, finalment, s'ha configurat una autoritat, de forma que es pugui diferenciar clarament del que són les agències com a ens instrumentals de l'Administració;

s'ha definit un àmbit d'actuació prou ampli, que precisa amb més rigor el que fins ara venia ja explicitat, descrit a la Llei 5/2002; se n'han ampliat i concretat les funcions; s'ha establert la designació del director o de la directora al Parlament de Catalunya, a proposta del consell assessor; s'han establert mandats de cinc anys, renovables per una sola vegada i s'han precisat, amb molta més concreció, amb molta més exactitud, quines poden ser les eventuais incompatibilitats, així com també quins poden ser els supòsits de cessament; s'han delimitat amb més concreció, amb més detall, les funcions i les prerrogatives de la direcció i també les funcions i les prerrogatives del consell assessor i, entre d'altres millores de caràcter, podríem dir, si m'ho permeten, «més tècnic» i que ja han tingut l'oportunitat de valorar i de millorar.

És evident que, tant en aquest nou context estatutari com l'experiència assolida aquests darrers sis anys de funcionament de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, ens han encoratjat i han permès fer, avui, un pas més, un pas important d'actualització i de modernització.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, tal com els he apuntat ja en alguna ocasió, avui, fem un pas més, un pas per millorar la protecció dels drets fonamentals, un pas més per millorar la qualitat de les nostres institucions, un pas més per desplegar amb ambició aquell marc legal, aquell Estatut que van aprovar els ciutadans de Catalunya, uns avenços que, hi insisteixo, em plau constatar, que han estat una constant en la nostra acció de govern i que, per damunt de tot, beneficiaran, sens dubte, el conjunt dels ciutadans d'aquest país, la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. Per presentar els treballs de la comissió, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, directora i resta de membres de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, amigues i amics, l'article 109 del Reglament del Parlament estipula, estableix, en el seu apartat cinquè, que el debat final del projecte de llei, sigui quin sigui, s'inicia formalment amb la presentació d'un informe per part del ponent relator, que és el diputat o diputada responsable de coordinar els treballs de la ponència. És a partir d'aquesta condició, doncs, que em pertoca o em pertocaran dues intervencions, una primera en la condició de ponent relator, per tal de donar compte dels treballs que s'han fet en aquesta cambra, i una segona que, en aquest cas, farem com a representant dels tres grups que donen suport al Govern, els tres grups de l'Entesa, per tal de donar posicionament, en nom d'aquests tres grups parlamentaris, al voltant d'aquest projecte que avui esdevindrà llei.

El Projecte de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya, que és el nom amb què va entrar aquest projec-

te de llei en aquesta cambra, es va admetre a tràmit el 16 de desembre de l'any passat. El 5 de maig d'enguany, en una única sessió matinal, es van substanciar un total de cinc compareixences, les dues entitats municipalistes i també l'actual responsable de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, un representant de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades i, finalment, un exadjunt al supervisor europeu com a, bàsicament, en la seva condició d'expert en la matèria.

Per tal de recollir algunes de les inquietuds expressades en aquestes compareixences i també, lògicament, fixar el posicionament de cadascun dels grups parlamentaris, es van presentar un total de cent esmenes: vint-i-cinc els grups de l'Entesa, cinquanta-tres Convergència i Unió, vint-i-cinc el Partit Popular i cinc el Grup Mixt. Les esmenes foren debatudes en dues sessions, el 8 i el 14 de juliol.

Més enllà d'una valoració qualitativa, que no farem, lògicament, perquè no ens pertoca en la condició de ponent relator d'aquestes, sí que volem fer un balanç quantitatiu, que això, lògicament, és molt més objectiu, encara que l'estadística, lògicament, tampoc ho és. N'han estat acceptades i transaccionades quaranta-una, un 41 per cent del total, disset de l'Entesa –totes les que es van presentar per part d'aquests grups–, catorze de Convergència i Unió, un 26,4 per cent de les que va presentar Convergència i Unió, deu del Partit Popular, un 40 per cent en aquest cas, mentre que s'han rebutjat les cinc del Grup Mixt.

El 21 de juliol, just abans de les vacances d'estiu, el dictamen de la ponència fou aprovat per la Comissió d'Afers Institucionals per 12 vots a favor dels grups parlamentaris del PSC - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, mentre que la resta –Convergència i Unió, el Partit Popular i Ciutadans– es van abstenir en la votació. Aquests darrers, a més a més, van decidir de reservar un total de cinquanta-nou esmenes per a la sessió plenària d'avui, trenta-nou per part de Convergència, quinze del Partit Popular i cinc –totes les que havia presentat– del Grup Mixt.

Una vegada aprovat el dictamen per part de la comissió, un grup parlamentari, legítimament, va sol·licitar, el dia abans de la darrera sessió plenària prevista abans de les vacances d'estiu, un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries, en especial referència a l'article 7, en els seus punts 2 i 3, relatius al nomenament i al cessament del director o directora de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades, una iniciativa que, òbviament, va impedir que el debat se substanciés en aquella ocasió, però que ha estat possible repescar una vegada que hem tingut convocada una darrera –que, probablement, serà la darrera– sessió plenària.

En qualsevol cas, el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que es va donar a conèixer el passat 6 d'agost, reitera els arguments que ja es van donar amb relació a la provisió –un cas paral·lel– de vacants de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, afirmant, i cito textualment el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, que «atès que no hi ha cap provisió expressa a l'Estatut sobre la composició i la forma de

designació de membres de la corporació, és obvi que el legislador disposa d'una àmplia llibertat per a establir i modificar les fórmules que consideri oportunes i, en aquest sentit, l'opció adoptada seria constitucional i estatutària». Això és el que diu el Consell de Garanties Estatutàries. Voldria remarcar, a més a més, que l'acord, per part d'aquest organisme, va ser absolutament unànime.

Per tant, queda clar que, si bé l'opció, probablement, a parer d'algun grup parlamentari, no s'ha resolt, sí que hem de concloure tots plegats que el debat ja no se situa en termes de si és estatutari o no aquest terme, sinó, sobretot, en termes, diguem-ne, de debat o de confrontació política.

En resum, en tot cas, han estat nou mesos de treball en aquesta cambra, d'ençà que fou substanciat el debat a la totalitat, temps suficient, lògicament, per descobrir, a partir de les esmenes presentades per cada grup i també pels posicionaments que s'han adoptat en diferents àmbits, quins han estat els principals punts de debat o de confrontació al voltant d'aquest projecte de llei, que han estat, lògicament –i ho faig a títol exclusivament enunciatiu–, l'àmbit d'actuació, el nomenament o cessament del director o directora –un tema que ja hem subratllat anteriorment–, la composició i les funcions del consell assessor, les funcions de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades i d'altres aspectes que ja són, probablement, molt més puntuals.

En tot cas, finalment, voldria agrair, voldria acabar agraint la predisposició de totes aquelles persones que han intervingut en el procés, un procés que es va iniciar ja abans d'entrar en aquesta cambra, i de forma molt especial aquells diputats i diputades, tècnics o tècniques que, al llarg de la tramitació parlamentària, hi han deixat, segurament, la seva empremta. Segurament que, al marge de les diferències, que han estat molt més tècniques que no pas ideològiques, òbviament, com no podria ser d'altra forma, crec que tots plegats hem estat capaços de tenir un debat serè, constructiu i profitós en benefici d'aquest projecte que, avui, esdevindrà llei.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup de Convergència i Unió, per defensar les seves esmenes i posicionar-se respecte al text del dictamen, té la paraula la senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, senyora directora de l'Agència Catalana de Protecció de Dades i president del consell assessor, bé, nosaltres comencem per rebutjar la dinàmica que darrerament ha pres aquest Parlament d'elaborar aquestes lleis exprés en què al final les hem ventilades en aquest cas amb una reunió de ponència, a banda de les compareixences que es van fer totes en un matí; sobretot perquè, a més a més, aquesta llei ja feia temps que s'havia presentat, per tant, no calia després que es ventilés tan de pressa.

Bé. Tot i que el projecte ha millorat, certament el projecte inicial..., que des del nostre punt de vista –ja ho vam dir en el seu moment– era un refregit de la llei anterior, de veritat creiem que no és una bona llei.

Hem demanat la supressió del consell assessor. En aquests moments són quinze membres en aquest consell assessor, quinze membres més la participació del director o de la directora. I creiem sincerament que les funcions d'aquesta autoritat, d'aquest organisme, no justifiquen l'existència d'aquest consell assessor. Perquè pensem que la despesa..., la despesa que comporta mantenir un consell assessor d'aquestes característiques, la necessitat de reducció de la despesa, les mateixes funcions de l'autoritat no necessiten i no calen de l'existència d'aquest consell assessor.

No entenem, a més, perquè el consell assessor ha de proposar el director. Si aquest és un organisme independent que té molta relació directa amb el Parlament, la veritat és que no entenem com el conseller assessor és l'únic legitimat per proposar el director o directora.

Nosaltres considerem a més que l'Autoritat de Protecció de Dades ha de tenir personal laboral i funcionari: funcionari per les seves funcions específiques que han de ser reservades a aquest tipus de personal, i laboral, lògicament, per la necessitat de tenir personal amb coneixement i expertesa de determinades tecnologies de la informació. Però, per què ha de disposar l'Autoritat de Protecció de Dades de personal d'assessoria..., d'assessor i de confiança? No hi ha qüestions de confiança a les tasques tan tècniques que executa aquesta autoritat. Hi insistim: les competències de l'autoritat d'aquest organisme són molt i molt tècniques.

I bé, per molt que sigui constitucional, com abans deia el relator del projecte de llei, i la Generalitat efectivament pugui organitzar les pròpies institucions autònomes, doncs, sincerament discrepem de la diferència de la fórmula entre el nomenament i cessament. El nomenament, que exigeix tres cinquenes parts, i, si no és possible, aquestes tres cinquenes parts de diputats del Parlament passa a una segona votació de la majoria absoluta; i, en canvi, per al cessament són necessàries sempre aquestes tres cinquenes parts. Entenem que això..., per molt que diguin que és constitucional, ho considerem contradictori. Des del nostre punt de vista, dona la sensació que sotmetem aquest càrrec, la direcció d'aquesta autoritat, a un blindatge en la seva permanència.

D'altra banda, considerem que la llei s'allunya d'una concepció europeista, i, en canvi, reforça el seguidisme de la normativa estatal, de la normativa espanyola, que inclou o que, diguem-ne, promulga l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

Per què no s'ha volgut una normativa moderna i europea creant, per exemple, l'encarregat de protecció de dades, el *data protection officer*, i, en canvi, es manté una concepció d'autoritat de curta volada que només audita?

El senyor Joaquim Bayo ho explicava molt bé en la seva compareixença. El senyor Joaquim Bayo en té experiència perquè ha estat l'adjunt al supervisor europeu de

protecció de dades, i ens pot explicar molt bé l'evolució i la modernitat d'aquest tipus de normatives.

Per què es rebutja un assessorament eficaç a les empreses, i, en canvi, es consagra exclusivament la inspecció i l'auditoria tal com està plantejada?

La veritat és que entenem que hi ha hagut poc avenç amb aquest Projecte de l'Autoritat catalana de Protecció de Dades; entenem que calia, lògicament, adequar-la al que diu l'Estatut d'autonomia, però és que, potser, amb lleugeres modificacions de la llei anterior n'hauríem tingut prou.

És evident que la nostra posició davant d'aquesta llei no és satisfactòria, i, per tant, nosaltres no hi donarem suport.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats, senyor conseller, i director i president del consell assessor.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores i senyors diputats, el conseller ha encetat la seva intervenció per justificar la presentació d'aquesta llei, d'aquest projecte de llei, apellant a dos conceptes que són els que d'alguna manera per al Govern defineixen les característiques d'aquesta llei: modernització de les institucions, per un costat, i, per un altre costat, adaptació al nou Estatut.

A mi em permetrà que li digui que discrepo de les dues afirmacions, i començaré per la segona. Aquesta llei seria perfectament viable amb l'Estatut del 79, no aporta absolutament a l'Estatut del 2006 cap novetat rellevant pel que fa a les competències de la Generalitat ni a les competències de l'autoritat o agència, com s'ha anomenat fins ara, sobre la protecció de dades. I, per tant, és una llei que, si bé sí en el moment processal actual és desenvolupament de l'Estatut de 2006, però que, en qualsevol cas, no hi ha absolutament res que no hagués pogut fer-se amb l'Estatut del 79.

I, en segon lloc, pel que fa a la modernització, em permetran simplement que els recordi, des del nostre punt de vista, és clar, quines són aquelles diferències fonamentals que aporta aquesta llei respecte de la llei vigent fins en aquest moment. I bàsicament són quatre les novetats que aporta, i començaré per les dues que no considerem que..., o sigui, podem compartir perfectament i que no tenen cap objecció per la nostra part, no?

Una primera, i segurament la fonamental, és el canvi de nom de l'entitat, que passa de denominar-se «agència» a denominar-se «autoritat», simplement canvi de nom. Hi insisteixo, no hi ha un canvi del seu format jurídic, sinó simplement hi ha un canvi de nom, tot i que es deia «agència» sent un organisme independent sembla lògicament més apropiat que passi a anomenar-se «autoritat».

I, a continuació, hi ha també una segona novetat, compartible per al nostre grup parlamentari, que és que les tasques de control es parametritzen amb allò que s'anomenen «plans d'auditoria». Bé. Ens sembla correcte, ens sembla adequat, i, per tant, en aquests aspectes no hi presentem objecció..., cap.

Però, per una altra banda, hi han altres modificacions, són dues, però van en una mateixa línia, que sí que presenten objeccions per part del nostre grup, i és que el nomenament del director o directora de l'autoritat, a partir d'aquest moment, deixarà de ser governamental per passar a ser parlamentari. No és que posem objeccions amb això, ja ens sembla bé, sempre que aquest nomenament sigui per una majoria qualificada. I així es planteja, però... –com sempre, una característica del Govern tripartit–, amb la salvaguarda que, si a la primera votació no s'assoleix el consens, a la segona votació amb una majoria absoluta; per tant, amb una majoria governamental, és suficient per nomenar el director. Per tant, a efectes pràctics, poques diferències respecte a allò que hi havia, també, en la llei antiga.

També, pel que fa al consell assessor, dels tres membres de designació parlamentària es passa d'una majoria qualificada de dues terceres parts a tres cinquenes parts. Es redueix la majoria qualificada per un costat, però, per un altre costat, també s'introdueix la segona votació i majoria governamental per poder designar aquests tres membres.

Aquestes són les quatre característiques que creiem que diferencien més aquesta llei de la llei anterior. Doncs, permeti'm que li ho digui: per a nosaltres això no és modernització, en tot cas, és modificació d'alguns aspectes, però queda molt lluny de modernització.

Pel que fa al debat en ponència parlamentària, el nostre grup parlamentari, com ja ha dit el senyor Pere Bosch, relator de la ponència, va presentar vint-i-cinc esmenes, deu de les quals han estat acceptades i transaccionades i altres quinze han estat rebutjades.

No és que les esmenes que hagin estat acceptades o transaccionades siguin menors, algunes d'elles tenen la seva importància, i ara ho destacaré; però sí que, dels aspectes fonamentals que modifiquen la llei, no s'han acceptat aquelles esmenes que considerem més importants, que són les que ataquen i modifiquen alguns dels aspectes que hem esmentat en primer terme característica d'aquesta nova llei.

Entre les esmenes acceptades o transaccionades em permetran que en destaquí tres o quatre, no? Una primera, la durada del mandat. Es plantejava en el text original del projecte de llei un mandat del director o directora i del consell assessor de legislatura. I això coincidiran amb nosaltres que un organisme independent, un mandat sotmès també a una legislatura parlamentària, doncs, corre molt la temptació de convertir-se en un organisme depenent de la majoria governamental, de la majoria parlamentària del moment. Per tant, nosaltres vàrem proposar ampliar el mandat d'una legislatura –és a dir, de quatre anys, en el millor dels casos– a un termini fix de cinc anys per, d'aquesta manera, desvincular la durada del Parlament, de la legislatura parlamentària

amb la durada del mandat del director, directora o del consell assessor, dels membres de designació parlamentària del consell assessor.

També vam incloure una esmena que va ser transaccionada amb relació a les funcions del director de l'agència. Aquesta és una característica que nosaltres entenem que és suficientment important com per no deixar-ho a decisió únicament i exclusivament del Govern a través d'un decret. I, per tant, entenem que és imprescindible desgranar en la llei quines són les funcions detallades, al més detallades possible, del director de l'agència sense perjudici que en els estatuts de l'autoritat es puguin ampliar aquestes funcions, però sí que creiem que era fonamental que a la llei apareguessin les funcions bàsiques.

Un altre aspecte, que també s'ha corregit, és el fet que el director hagi de presentar anualment, hagi de realitzar, de forma anual, una memòria de les activitats de l'autoritat, i que, a més a més, aquesta memòria hagi de ser presentada en seu parlamentària per tal que, doncs, es pugui controlar quina és l'actuació de l'autoritat any a any.

I, finalment..., no, finalment no, encara queden dues qüestions més que han estat esmenades de forma positiva..., sobre el paper del consell assessor. Resultava anecdòtic, per exemple, com el consell assessor podia tenir la potestat de determinar el nombre màxim de personal de confiança que podia tenir l'autoritat, i, en canvi, no es podia pronunciar sobre la proposta de plantilla de l'autoritat. Vàrem presentar una esmena en la qual demanàvem que la proposta de plantilla de l'autoritat fos informada, com a mínim, pel consell assessor, la qual cosa va ser acceptada, i també vàrem demanar que el consell assessor es pogués pronunciar sobre el projecte de pressupost de l'autoritat per tal de verificar que el pressupost era adequat i suficient per les funcions que té encomanada l'autoritat, i també en aquest sentit va ser una esmena acceptada.

I, finalment, per acabar la relació d'aspectes incorporats en aquesta llei, també volem citar el fet que en el projecte de llei inicial no es contemplava..., la qual cosa no vol dir que no fóra possible, però sí que no es contemplava específicament la possibilitat que l'autoritat catalana col·laborés amb les autoritats d'altres comunitats autònomes, que les hi ha, tot i que n'hi han d'altres en què no, i també que col·laborés, naturalment, amb l'Agència Espanyola de Protecció de Dades. I aquesta esmena també ha estat incorporada.

Ara bé, si passem a les esmenes no acceptades trobem tot un grapat d'esmenes que són aquelles que fan referència a garantir que el nomenament del director i el nomenament dels tres membres del consell assessor de designació parlamentària siguin escollits amb un mínim de consens, és a dir, amb una majoria qualificada. I, per tant, suprimir aquesta temptació recurrent dels grups que donen suport al Govern d'intentar suprimir aquestes majories qualificades per una majoria parlamentària, i, per tant, per una majoria governamental. Igual que ja hem fet amb moltes altres lleis, per citar-ne només dues, Consell de les Arts, o per citar també la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals en el nomenament

del seu director i que recentment hem viscut també el seu..., el corresponent debat, no? Aquestes han estat rebutjades de pla.

Però també han estat rebutjades altres esmenes tan... És que em sembla bastant inconcebible, no?, que el consell assessor no pugui formular propostes al director de l'autoritat.

Presentàvem una esmena en què simplement dèiem: «El consell assessor podrà presentar propostes al director de l'autoritat. I aquest haurà de justificar si les compleix o si no les compleix i quin és el seu parer.» Doncs, una esmena d'aquestes característiques ha estat rebutjada. Per tant, és un consell assessor que segurament quedarà coix en aquest aspecte.

Tampoc no acabem d'entendre, i ho he citat amb anterioritat, el fet que la llei faci referència explícita al personal de confiança. Simplement, sense fer referència al personal de confiança, ja seria possible que l'autoritat es dotés d'aquesta mena de personal. I el que ens fa por és que incloure-ho a la llei..., sembla que sigui un mandat el fet que s'hagi de disposar necessàriament de personal de confiança. Per tant, nosaltres consideràvem que aquest article de la llei havia de ser suprimit, cosa que també ha estat rebutjada pels grups que donen suport al Govern.

Finalment, d'entre les esmenes rebutjades, una d'aquelles que..., segurament és clàssic i tradicional de l'oposició que, quan s'estableixen terminis, es presenti una esmena per reduir terminis. Però ens sembla que n'hi ha una que és fonamental, sobretot si l'objecte de la llei, com deia el conseller, és modernitzar la institució; que es digui als ciutadans: «Escolti'm, si vostè considera que el seu dret a la intimitat o a la protecció de les dades personals ha estat vulnerat, vostè pot presentar una reclamació a l'autoritat, que tindrà un termini de sis mesos per resoldre-ho.»

Home, en una institució moderna, que diguem als ciutadans que d'aquí a sis mesos ja ens pronunciarem sobre si han estat vulnerats els seus drets o no ens sembla que és excessiu i poc modern, si m'ho permeten, no? I, per tant, nosaltres presentàvem una esmena per reduir aquest termini, més que d'ofici, per garantir l'eficàcia de la defensa dels drets dels ciutadans que es pretén garantir a través d'aquesta llei.

Finalment, respecte de les esmenes presentades pels grups de Convergència i Unió i el Grup Mixt. Respecte a les presentades pel Grup de Convergència i Unió, hi ha una quantitat molt important d'esmenes que varien l'ordre, de fet, d'algunes qüestions i tenen una importància jo diria que relativa en el conjunt de la llei. Sobre aquestes el nostre grup no es pronunciarà.

No obstant això, sí que anunciem el vot favorable a una sèrie d'esmenes que tenen unes característiques que nosaltres compartim perfectament.

Una de les primeres que acceptarem és una en què es fa una relació de quins són els principis d'actuació de l'autoritat; tot i que ja s'esmenten en altres llocs de la mateixa llei, creiem que sí que és important establir quins són els principis d'actuació de l'autoritat.

Una altra, que segurament hauria pogut passar desapercebuda en un altre moment processal, però jo crec que aquests dies cobra especial actualitat. És una esmena que planteja que el director serà absolutament independent i no rebrà mandats d'absolutament ningú. I diu: «Escolti, i això per què és d'actualitat avui?» Bé, doncs, perquè acabem de conèixer com la vicepresidenta del Govern espanyol actua amb els directors en aquest cas del Centre d'Investigacions Sociològiques. Per tant, no està mai de més que la llei especifiqui que el director de l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades és independent i no respon a ordres governatives.

Una altra de les esmenes que acceptarem és aquella en què es realitza una ordenació de les funcions de control. Ja ho vàrem dir en el debat d'esmena a la totalitat, en el qual, per cert, no vam presentar esmena a la totalitat. I vàrem dir: «Escolti'm, entre les funcions de control, trobem fora de lloc que la potestat sancionadora de l'autoritat formi part de les funcions de control, i sobretot en segon terme.» En la relació que es fa de les tasques de control, la potestat sancionadora figura en segon terme. La potestat sancionadora no és una forma de controlar, és una forma, doncs, de sancionar aquells que incompleixen les lleis, incompleixen normatives, però no pot ser entesa mai com una forma de controlar.

El Grup de Convergència i Unió presenta una esmena en què ordena, no sé si jeràrquicament o no, les funcions de control, i encertadament, al nostre criteri, col·loca la potestat sancionadora en darrer terme. I per això també mereixerà el nostre vot afirmatiu.

Respecte de les esmenes del Grup Mixt, anunciar també que donarem suport a totes les que s'han presentat i que, bàsicament, el que persegueixen és suprimir la segona volta de les votacions parlamentàries per mantenir el necessari consens per a la designació del director o directora de l'autoritat i dels membres de designació parlamentària de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya.

Globalment –globalment–, el projecte de llei, tot i que amb algunes millores respecte del document inicial, mereixerà el rebuig del nostre grup parlamentari.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputats i diputades, directora de l'agència, des del nostre grup, bàsicament hem enfocat, des de Ciutadans, les esmenes amb una qüestió que anava en el preàmbul d'aquesta llei i que creiem sincerament que no ha acabat de complir-se en el redactat de la llei.

El preàmbul deia que l'objectiu d'aquesta llei era garantir més independència per a un organisme que ha de vetllar per un dret fonamental com és el dret a la intimitat, desenvolupat en la llei de la protecció, en l'àmbit de la protecció de dades.

En principi, del preàmbul, l'objecte, el compartim, lògicament; és a dir, donar reforç a una autoritat que ha de vetllar per la intimitat de les persones i per la protecció de dades en concret, com a dret fonamental recollit a la nostra Constitució, ens sembla del tot adient.

És cert, perquè ningú..., potser hi ha gent que no ho sap, però és cert, i els ciutadans han de saber que no és que estiguéssim fins ara sense aquesta autoritat. *De facto*, evidentment, l'agència exercia aquesta autoritat, tot i que és veritat que era una agència i era un organisme governamental.

Per tant, l'objectiu principal de posar en marxa una nova estructura només pot ser donar més independència, només pot ser garantir millor els drets dels ciutadans. No podem posar en marxa, i menys amb la que està caient, organismes i noves estructures si no és per garantir l'objecte d'un dret en concret.

Per tant, nosaltres ens vam plantejar aquesta llei d'aquesta manera: si aconseguim que amb aquesta llei estigui més reforçada la independència de l'organisme i per tant la independència respecte al Govern, si podem aconseguir que aquesta autoritat tingui un pes independent al marge del Govern i sigui per una majoria reforçada del Parlament, tindrà sentit organitzar una nova estructura. I dintre d'aquesta estructura podrem parlar de si pot ser més estructura o menys estructura.

Per tant, les nostres esmenes anaven encaminades aquí. No han estat acceptades cap de les esmenes. Li comentaré bàsicament aquests dos punts que dèiem. Si volem una autoritat més independent, el que necessitem és que pugui no dependre del Govern.

Però la realitat és que hi ha un punt bàsic, essencial, pel qual nosaltres no podem donar suport a aquesta llei, que és el del nomenament i el del cessament de la direcció d'aquesta autoritat.

Com podem parlar d'independència d'un organisme del Govern quan la majoria *de facto* que es recull és governamental? Com podem posar en marxa un mecanisme i omplir-nos la boca de dir que això garanteix la independència del Govern quan tothom sap que la meitat d'una cambra, normalment, en la majoria de casos, respon a un govern o una majoria governamental?

Per tant, passar d'aquestes tres cinquenes parts a una meitat a la segona volta, el que representa de veritat, en realitat, és que el Govern pot posar les persones que desitgi sense comptar amb un consens parlamentari suficient i ampli.

I això ens sembla bàsic, per l'objecte de la llei, sincerament. Si la llei tingués altres objectes, si això garantís més drets, si això anés més enllà, si això modificués..., vull dir, en base al que és la protecció de dades, a nivell estatal i a nivell autonòmic. Però és que no és això. La realitat d'aquesta llei no parla d'això, parla de mecanismes administratius, de registre, de consell assessor, però no estem parlant d'una llei que doni base ni nous drets a la ciutadania; el que és és un organisme de nova creació que pretenia inicialment ser una autoritat més independent.

Per tant, la pregunta és: si no aconseguim donar més independència a aquesta autoritat, perquè a la pràctica serà la majoria governamental de torn qui nomeni aquest organisme, per què posem en marxa aquesta nova estructura? Per què canviem el que tenim, que és una agència governamental, li donem un altre títol, li posem un altre nom, com deia un altre portaveu, i ara el que fem a la pràctica és mantenir aquesta majoria igual?

Ens sembla essencial respectar aquesta majoria reforçada. Per tant, una de les esmenes que fèiem era que no es pugui votar i posar en marxa la direcció d'aquesta autoritat sense comptar amb tres cinquenes parts de la cambra.

Per desgràcia, en aquesta legislatura ja hem viscut algun capítol d'aquests. Ho hem viscut amb la corporació, ho hem viscut amb el Consell de les Arts. I ja hem vist com ha acabat, això. Jo crec que el Govern en aquest cas, en comptes de ser més realista encara i dir: «No cal posar en marxa això o no podem fer-ho d'aquesta manera», ha dit: «No, no, volem l'embolcall, volem posar l'autoritat, però que no ens torni a passar allò de la corporació, que no fem el ridícul nomenant i dient que ha de ser tres cinquenes parts i després es bloquegi perquè no som capaços d'arribar a consensos»; que no passi allò del consell assessor, allò del Consell de les Arts.

Per tant, no té cap sentit posar en marxa una estructura, una nova autoritat, si no és per garantir una finalitat concreta, que està recollida en el preàmbul de la mateixa llei. Per tant, el preàmbul no es compleix en el contingut de la llei; l'objectiu d'aquesta llei, que és legítim i és bo, en definitiva, per als drets dels ciutadans no s'acaba de complir, no té les garanties suficients per posar-ho en marxa. No hi ha res que justifiqui, en definitiva, aquest canvi, o no hi ha res substancial que ho garanteixi.

Un altre punt de què també parlàvem en aquestes esmenes i també hem comentat és el consell assessor. Miri, en aquesta cambra –i ho saben els ciutadans que puguin seguir mínimament aquests debats parlamentaris–, no hi ha llei a Catalunya que no porti un consell assessor. Pràcticament, totes les lleis que s'han creat aquesta legislatura van acompanyades d'un consell assessor. I això no pot ser. No pot ser de base, però no pot ser perquè estem se suposa que retallant drets socials i retallant pensions i retallant sous als funcionaris.

Llavors, jo no tinc la barra, parlant clar, de mirar als ells els funcionaris i mirar als ulls els pensionistes i mirar als ulls els emprenedors que no tenen crèdit o que no reben diners públics, mirar-los als ulls i dir: «No, però nosaltres aquí sempre tenim un consell assessor, aquí sí.» Quantes empreses han de prescindir d'assessors? Quants emprenedors han de prescindir de personal laboral? Quants treballadors de l'Administració pública han de prescindir de part del seu sou en aquests moments? Molts.

Per tant, des del punt de vista simbòlic, però des del punt de vista de fons, ens hem de replantejar si cada llei que s'aprovi aquí ha d'anar acompanyada d'un consell assessor, amb els corresponents nomenaments, amb les corresponents persones i amb la corresponent estructura

i càrrecs de confiança. No és possible, no podem, no n'hi ha prou.

L'altre dia sortien..., em fa gràcia perquè sortia un dels alcaldes socialistes a dir que els ajuntaments, doncs, no podran pagar les factures, que ho sentien molt. Escolti'm, i nosaltres mentrestant no canviem res? Som incapaços que aquest transatlàntic que es diu «política» sigui incapaç de rectificar mentre fem rectificar a la ciutadania dia a dia? Doncs, aquesta és la realitat. I no és per l'Autoritat de Protecció de Dades, no és una qüestió concreta d'aquesta llei, és una forma d'actuar, és una manera de fer, és una forma de fer política que no canvia, ni canvia la seva actitud ni les seves estructures amb una realitat social canviant. I si la política no canvia, caduca, i per tant si no et mous, caduques, i si no llegeixes la realitat, caduques.

Per tant, nosaltres no estem donant suport a determinades lleis que s'han aprovat aquí en part perquè han portat la creació de noves estructures que són absolutament contra direcció del que avui necessitem. Necessitem menys burocràcia, necessitem més i millor servei, necessitem, en definitiva, menys càrrecs de confiança i més servidors públics. Per tant, hem de donar la volta a la truita i canviar aquesta dinàmica. I nosaltres no volem participar d'aquesta visió caduca i obsoleta que és anar creant nous organismes, i sobretot, més que nous organismes, en aquest cas nous consells.

Per tant, tenim una agència actualment governamental. Aquesta llei, la pregunta que ens havíem de fer és: canvia alguna cosa de fons relativament el que tenim? I no canvia de fons. Fa un reforç del cessament, això sí, del director, que ha de ser per tres cinques parts, però el nomenament pot ser per una majoria governamental. Per tant, a la realitat, a la realitat dels drets dels ciutadans, que són per qui legislem, a la realitat d'aquest Parlament, no canvia res de fons; canvien coses secundàries i accessòries, que no eren necessàries per fer una nova llei: es podia modificar la llei de l'agència, si volíem mantenir en la llei una agència governamental, i prou.

I si la volíem fer, i si vostès com a govern volien fer veritablement una autoritat independent el que havien de fer és tan fàcil com treure que es pugui aprovar per majoria governamental. Si vostès haguessin deixat les tres cinques parts, el nostre grup donaria suport a aquesta llei, així de clar; hi donaria suport, perquè té sentit reforçar la independència de l'autoritat. Com que vostès no han volgut acceptar aquestes esmenes i el que han volgut és mantenir el caràcter *de facto* governamental d'aquesta agència, d'aquesta autoritat en aquest cas, nosaltres no hi podem donar suport.

I una altra reflexió final, que nosaltres ho vam comentar al seu dia, i crec que hi han hagut coses pel camí que han canviat des de vam debatre aquesta llei inicialment en el debat de la totalitat, que no hi vam fer esmena al seu dia des de Ciutadans, que és el concepte de l'exclusivitat. Per sort, en aquesta llei no es va intentar excloure les autoritats estatals d'accés, en aquest cas, als drets fonamentals dels ciutadans de Catalunya. Sí que es va voler fer a l'Estatut amb el Síndic de Greuges, i ja hem vist el que hem tingut: ens han dit que no es pot excloure cap ciutadà espanyol d'accedir a les institucions

de l'Estat, no es poden excloure els catalans, com la resta d'espanyols, d'accedir al Síndic de Greuges.

I, per tant, en aquest mateix sentit nosaltres ens congratulem que en aquesta llei no s'hagi comès l'error que es va voler i que es va cometre al seu dia amb el Síndic de Greuges, perquè en definitiva tenir l'accés a les autoritats autonòmiques i a les autoritats estatals és més garantia i, en definitiva, són drets constitucionals que mai poden anar enrere, sinó endavant. Per tant, nosaltres també ho volem deixar ben clar, ho vam posar al seu dia sobre la taula, que no creiem que l'autoritat, en aquest cas, pogués portar a cap exclusivitat, sinó que sempre qualsevol ciutadà espanyol es pogués adreçar a l'Agència Espanyola de Protecció de Dades.

Per tant, nosaltres, en aquest sentit, no volíem això. És cert que no està recollit, però volem deixar-ho ben clar, perquè, com que en aquesta cambra hem hagut de sentir barbaritats jurídiques, fins i tot quan parlàvem del Síndic de Greuges, respecte a la seva exclusivitat, com que hem tingut una sentència que ja ens ha dit com són les coses, doncs, no cometem nous errors, i entenem que els drets dels ciutadans de Catalunya, els que són constitucionals, no estan a l'abast per limitar-los o excloure des d'aquest Parlament, sinó que això són drets garantits per a qualsevol ciutadà, visqui on visqui de la part d'Espanya.

I finalment, per tant, nosaltres anunciem que no votarem a favor d'aquesta llei, i jo crec que n'ha quedat ben clar el motiu: no a l'increment d'estructura i, sobretot, no al blindatge governamental i no a l'obertura d'una autoritat independent. Si hagués estat així hi hauríem votat a favor, però en aquest cas ens abstindrem, perquè creiem que no té sentit posar en marxa aquesta llei, i que sí que volem llançar un missatge que ens importen els drets de protecció de dades, que ens importa el dret a la intimitat dels ciutadans. Per tant, reconeixem explícitament la feina i la tasca de l'autoritat, en aquest cas, quan es posí en marxa la llei, o de l'agència, però les formes de nomenament, les formes d'estructura, podien haver estat molt millor i garantir molt més la independència d'aquest organisme.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom dels tres grups que donen suport al Govern, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de fa alguns anys la nostra societat viu immersa en una autèntica revolució des d'un punt de vista comunicatiu i tecnològic, les conseqüències de la qual segurament avui encara ens resulten bastant difícils d'avaluar. Les noves tecnologies tenen una incidència cada vegada més important en el que és la nostra vida quotidiana i permeten posar quantitats ingents d'informació a l'abast pràcticament de tothom.

És evident, doncs, que els reptes que se'ns plantegen en aquesta matèria són enormes, gairebé desbordants,

i ultrapassen segurament els límits estrictes de les administracions. Avui qualsevol ciutadà apareix a la xarxa virtual, ja sigui per voluntat pròpia –més o menys meditada, també hem de dir-ho– o per inclusió aliena. Hom pot penetrar, situat al davant de l'ordinador i només en mil·lèsimes de segon, en la vida de qualsevol de nosaltres, i no només d'aquells als quals se'ns pressuposa o se'ls pressuposa una vida pública o com a personatges públics o més o menys mediàtics. Hom pot trobar-hi les nostres afeccions, les nostres inquietuds, en definitiva, tot allò que forma part de la nostra vida quotidiana, pràcticament una biografia o un currículum de cadascun de nosaltres, del nostre veí o veïna, del company o companya de feina, del cap de feina..., ho repeteixo, de qualsevol de nosaltres. Un munt d'informació que, sense cap mena de dubte, limita el dret a la nostra intimitat, a la nostra privacitat, fins a nivells que resulten pràcticament angoixants o, com a mínim, preocupants.

Fou segurament atenent aquest repte que el legislador en el seu moment, quan va elaborar el projecte d'estatut que actualment tenim vigent, va recollir expressament la necessitat de vetllar per aquesta matèria i, igualment, la necessitat –i cito textualment el text estatutari en el seu article 31– «que una autoritat independent designada pel Parlament ha de vetllar perquè aquests drets siguin respectats». És cert, això no obstant, que l'Estatut no va incloure en aquells moments, tal com alguns partits polítics volíem, la totalitat de les competències en el tractament de dades que s'efectuïn a nivell de Catalunya, però sí que va suposar –ho hem de reconèixer– un avenç significatiu en aquesta matèria, sobretot en allò que va significar d'accedir a nous espais a què fins aleshores l'Administració de la Generalitat no havia accedit.

Tot i aquesta referència estatutària, òbviament no partim del no-res; tal com va comentar algun grup parlamentari en el debat, en el seu moment, a la totalitat, hi havia, lògicament, un organisme en aquesta matèria, que òbviament calia modernitzar, que calia posar al dia. En aquest sentit, la tasca que ha desenvolupat l'Agència Catalana de Protecció de Dades fins a la data d'avui ha estat –ho hem de reconèixer– notable, altament satisfactòria, i no només en les seves funcions d'inspecció, de control i de tutela, sinó sobretot en una vessant que voldria remarcar de forma molt especial, que és la formació i la divulgació, aspectes que són –segurament la directora hi estaria totalment d'acord– absolutament essencials en una matèria tan variable com aquesta.

En qualsevol estat, a partir de les possibilitats d'aquest nou marc normatiu i del pòsit que ha deixat l'agència actual, l'agència catalana..., que ha estat possible dissenyar una nova estructura, una estructura preparada, adequada per afrontar els nous reptes que impliquen el tractament de dades i l'accés a la informació al nostre país.

En tot cas, els tres grups en nom dels quals parlo ja vam expressar en el seu moment –els tres grups que donen suport al Govern, la majoria parlamentària de l'Entesa– la satisfacció pel projecte de llei que va donar entrada en aquest Parlament; per tant, no entrarem a reiterar els arguments que en aquell moment ja varen quedar prou explícits, prou evidents. Sí que, en tot cas, volem

subratllar aquelles modificacions que, ja sigui a través de transaccions o d'acceptació d'alguna esmena, han estat incorporades i que al nostre entendre milloren de forma significativa el text final.

Una de les primeres que hom pot percebre de forma molt ràpida és l'admissió, la referència a la garantia d'accés a la informació vinculada, com una de les tasques que ha d'assumir també l'autoritat; això no quedava recollit i ha quedat recollit a través d'una esmena proposada pels tres grups que donen suport al Govern, una esmena que té com a objectiu bàsic evidenciar fins a quin punt la protecció de les dades i l'accés a la informació són dos conceptes que no són incompatibles, tot el contrari, són dos conceptes que han d'anar l'un de la mà de l'altre, i també pretén rebutjar una certa identificació que a vegades fem, tot sovint, entre la protecció de dades i una certa opacitat. És evident, lògicament, que en el futur haurem de ser probablement –els ciutadans i ciutadanes ens ho exigiran– molt més agosarats en aquesta matèria. Però, en tot cas, ho repeteixo, l'avenç en aquests moments és prou significatiu.

Quant al càrrec de director o directora –un aspecte que ha suscitat algunes intervencions i que segurament, si ens atenem a les intervencions, ha provocat algun vot o bé contrari o bé d'abstenció per part d'algun grup parlamentari–, hi ha una limitació del càrrec a un període de cinc anys, renovable una sola vegada –acceptant en aquest cas una esmena de Convergència i Unió–, i també s'ha modificat, en aquest cas a instància dels grups que conformen la majoria parlamentària d'esquerres, un aspecte que, ho repeteixo, ha esdevingut objecte de debat, i és la possibilitat d'una segona votació per majoria simple en el cessament per separació del director de l'autoritat.

Aquí s'ha parlat en diferents intervencions de la independència o no de l'organisme, i crec que per valorar-ho hem de subratllar, en tot cas, d'on venim. Veníem d'un nomenament governatiu, i a hores d'ara el nomenament no només es fa a través d'una majoria parlamentària, que en primera instància es vol que sigui el més àmplia possible, sinó que, a més a més, la proposta –voldria recordar-ho– no ve del Govern, sinó que ve d'un consell assessor, organisme participatiu que alguns curiosament han qüestionat. Per tant, hi ha un avenç significatiu, un avenç prou significatiu, ho repeteixo, per justificar una satisfacció per part de tots els grups parlamentaris.

També s'han definit millor, a través d'un nou article, les funcions que ha de tenir aquest director o directora de l'autoritat, a través d'un text en aquest cas transaccional amb una esmena, la número 48, del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Per tant, entenem, en aquest aspecte, que queden prou clarificades les funcions, i també el procediment d'elecció, i que queda perfectament garantida la independència que de ben segur tindrà el director o la directora de l'Autoritat de Protecció de Dades, que serà una peça essencial en l'engranatge de la nova administració.

En tot cas, pel que fa referència al consell assessor, s'han polit alguns aspectes que molt probablement ultrapassaven la funció descrita en el seu objectiu. En

aquest sentit, a través d'una transacció entre dues esmenes, s'ha redefinit el seu paper en l'aprovació de la plantilla del personal, el qual es limitarà a l'aprovació..., a l'elaboració de l'informe perceptiu previ, i no a l'estricta execució, com quedava explicitat en el document original. I igualment, també, s'hi ha incorporat com a funció la d'emetre informes sobre l'avantprojecte de pressupost anual de l'autoritat. També s'ha ampliat el termini per a la renovació, que ha passat de quatre a cinc anys, en aquest cas atenent una esmena del Partit Popular que entenem encertada, perquè d'aquesta forma també es garanteix la seva independència, traslladant-la més enllà del que són els períodes electorals.

També s'ha incorporat un aclariment respecte al fet que l'autoritat emetrà informe preceptiu en el tràmit de les disposicions de caràcter general que afectin la protecció de les dades. D'aquesta forma entenem que es garanteix que aquesta no redueixi l'abast de les seves funcions respecte a les que avui ja té l'Agència de Protecció de Dades.

I finalment s'ha incorporat una última esmena, a proposta del Síndic de Greuges, que el que pretén és un aclariment entre les competències de la nova autoritat i del Síndic de Greuges i que lliuraré quan acabi la intervenció al president del Parlament.

En tot cas, en definitiva, el text que avui aprovarem, que estic convençut que aprovarem, situa l'Autoritat catalana de Protecció de Dades com un organisme preparat, clarament preparat per afrontar els reptes que apuntàvem a l'inici de la intervenció. És per aquest motiu, doncs, que resulta gratificant que la convocatòria d'aquest darrer Ple ens hagi permès a tots plegats aprovar, donar el tret de sortida, el vistiplau a aquest projecte i recuperar el temps que vàrem perdre, que vàrem esmerçar en el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, un organisme que tots plegats hauríem d'intentar utilitzar per a allò que va estar pensat i no per a l'objectiu que tenen alguns, que és intentar entrebancar la funció legislativa de la majoria parlamentària. En tot cas, al final el projecte s'ha aprovat, i penso que tots plegats ens en podem congratular.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Em donarà l'esmena transaccional? *(Pausa.)* Moltes gràcies.

Acabat el debat, cridem, doncs, a votació.

Vull aprofitar per, en nom de la cambra, donar la benvinguda també a l'il·lustre diputat senyor Dídac Pestaña, que en la sessió plenària d'avui s'incorpora a les tasques del Parlament de Catalunya. Benvingut.

(Pausa llarga.)

Passem a la votació de les esmenes.

En primer lloc votarem les esmenes del Grup de Convergència i Unió.

S'ha demanat votació separada de les esmenes que porten els números 7, 33, 71, 84, 98, 99 i 100.

Passem, primer, a la votació d'aquestes esmenes.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 56 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Passem a la votació de la resta de les esmenes de Convergència i Unió, que si es vol que es doni lectura del número, la donarem, si no, són aquestes esmenes. *(Pausa.)* D'acord.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 46 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes presentades pel Grup Popular.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 7 vots a favor, 69 en contra i 47 abstencions.

Passem ara a votació les esmenes reservades del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 12 vots a favor, 69 en contra i 46 abstencions.

Passem ara a la votació de l'esmena transaccional presentada per tots els grups parlamentaris.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat aprovades per 125 vots a favor i 1 abstenció.

I passem a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de llei de l'Autoritat de Protecció de Dades de Catalunya ha estat aprovat per 69 vots a favor, 55 en contra i 4 abstencions.

Projecte de llei

de l'aranès (tram. 200-00080/08)

Passem al segon punt de l'ordre del dia; és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre el Projecte de llei de l'aranès.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern de la Generalitat de Catalunya.

El vicepresident del Govern

Senyor president, senyores diputades, senyors diputats, els territoris de llengua occitana, entre els quals Aran, són portadors, de vegades, d'una imatge exòtica d'un país imaginari, inexistent, en certa manera d'un reialme oblidat, però no és exactament així.

Occitània avui existeix amb més de 3 milions de parlants, amb més de 80.000 nens que cada any aprenen aquesta llengua, amb més de 350 escriptors que fan servir aquest idioma, que fan literatura, i, sobretot, Oc-

citània existeix entre nosaltres a la Vall d'Aran. És viva en els centenars d'escriptors que al llarg de mil anys l'han feta servir en una extensa obra literària d'elevada qualitat i és, sense cap dubte, la llengua d'extensió natural de la nostra llengua catalana, la més propera, la més fàcilment comprensible per a uns i per a altres.

Les relacions entre Catalunya i Occitània són presents al llarg de tota la història, i Carbonell i Jané expressava ja el 1927: «Ens interessa més de connectar la cultura occitana amb la cultura catalana per tal que en benefici d'ambdues resultin l'una per a l'altra pinyol i polpa d'una mateixa fruita, esquelet i carn d'un mateix cos.» És el mateix Carbonell i Jané que, des de Catalunya, va potenciar la publicació de les grans obres de referència de la llengua occitana al llarg del segle xx.

Avui tenim l'honor de presentar una llei que ha de protegir els drets dels ciutadans de llengua occitana a Catalunya, que ha de garantir, doncs, els drets lingüístics dels aranesos i que ha de donar possibilitats de supervivència amb dignitat i amb futur a aquesta llengua, que va iniciar el seu caminar amb els trobadors a l'inici del mil·lenni passat.

Parlem d'un idioma que porta vuit-cents anys entre la persecució, la minorització, el menyspreu i l'oblit. Va viure la gran època trobadoresca fins a l'inici de la seva aniquilació amb la derrota de la batalla de Muret, en uns anys en què Catalunya i Occitània van ser l'únic estat governat pel rei Pere el Catòlic, que havia aconseguit l'aliança dels comtats occitans de Tolosa, Foix, Comenge i d'altres. Aquell estat només va existir, però, alguns mesos de l'any 1213, en concret, fins al 12 de setembre, data de la pèrdua de Muret. A partir de llavors, es va iniciar un veritable procés devastador per a Occitània, la seva llengua i la seva cultura.

Tot i això, malgrat aquests vuit-cents anys, Occitània encara viu i amb ella, la seva llengua. Catalunya ara, a través dels seus representants polítics, en aquest mes de setembre, té la possibilitat d'establir una llei de reconducció històrica per donar a la llengua occitana una protecció de la qual no ha gaudit mai per fer possible per als aranesos, l'indret més petit de llengua occitana, la dignitat més gran, allò que no hem trobat a la resta del territori lingüístic: reconeixement oficial, consideració i prestigi.

Així doncs, aquesta llei desplega el principi de llengua pròpia que obliga els poders públics i les institucions a protegir-la, usar-la de manera general i promoure'n l'ús públic en tots els àmbits.

La llei estableix mesures d'emparament i promoció del seu ús per aconseguir-ne la normalització i mesures de foment per garantir-ne la presència en tots els àmbits. En el de l'ensenyament, la llei estableix l'aranès –nom popular i tradicional de l'idioma occità a la Vall– com la llengua vehicular i d'aprenentatge als centres educatius d'Aran. També preveu que el Govern garanteixi en l'ordenació curricular el coneixement de la realitat lingüística, històrica i cultural de l'Aran i, alhora, la seva connexió general amb la llengua, història i cultura occitanes.

La llei estableix els principis rectoris de l'ús de l'aranès en l'àmbit de la comunicació audiovisual per tal de garantir-ne la presència.

A Catalunya, doncs, hem preservat aquella mica d'Occitània que ha sabut mantenir la genuïnitat de la seva llengua a través dels segles. Per a nosaltres, la Vall d'Aran és un tresor que manté viva la nostra relació amb la cultura occitana; és un referent que protegim per la legitimitat que atorga el fet de tenir una llengua diferent de la catalana. Per a nosaltres, els catalans, Aran és avui el testimoni viu d'una de les grans cultures emblemàtiques de la construcció europea.

Auè presentam ua lei entàs aranesi e tanben entà toti es catalans e entà toti es occitans. Damb aguesta lei arreconeishem era valor especifica der aranés, damb recorsi e d'emparament a toti es que volguen emplegar er occitan ena Val d'Aran e projectam qu'un procès de garanties sigue present ena Administracion e ena educacion, e enes mejans de comunicacion e enes activitats culturaus. Damb aguesta lei assoliram d'ua forma segura era defensa d'un usatge der aranés en Aran e l'esteneram per tota era Administracion catalana. Damb era Lei deth occitan, deth aranés, promoiram era preséncia deth occitan ena universitat e ena formacion d'adults, ena toponímia, ena onomastica, enes activitats culturaus e ena activitat economica. Auem ua lei d'emparament sociau dera lengua pròpria der Aran. E, damb tot, arreconéisher ath Conselh Generau der Aran era valor deth hèt de governar e era capacicion entà liderar e promòir ath mès naut nivèu era defensa e era promocion deth occitan en Catalonha.

Alhora, consolidem un posicionament clar respecte de la unitat científica de la llengua occitana. Aquesta és una de les característiques d'aquesta llei. Bernat Sarrieu, el gran escriptor occità, va dir, fa cent anys: «El que fa la força d'una llengua és sobretot la seva extensió i la seva unitat. Podem dir que avui la llengua d'oc és parlada encara per prop de 20 milions d'ànimes», escrivia Sarrieu el 1905. Cent anys després, aquells 20 milions són ja només 3. Més perquè una llengua sigui forta cal que les divergències no vagin fins a eliminar la seva unitat fonamental.

Ara, després de cent anys, aquesta llei defensa la unitat de la llengua occitana i encaixa la varietat aranesa de tal forma que una s'identifica en l'altra perquè totes dues són el mateix. Amb aquesta llei creem l'autoritat de la llengua que, amb caràcter independent i acadèmic, s'ocuparà de la varietat aranesa i del seu tronc comú. Anem a fer possible la unitat fonamental de què parlava Sarrieu. L'Institut d'Estudis Aranesi rep l'encàrrec de vetllar per aquesta unitat, respectant, per una banda, la normativa de l'aranès i els principis, alhora, gramaticals de Loïs Alibèrt.

Amb aquesta llei reconstruim un espai jurídic de relació entre els catalans i els occitans potenciant les relacions entre tots els territoris de llengua occitana, facilitant l'establiment d'acords i convenis amb tot tipus d'institucions i entitats de tots els territoris occitans i promovent la projecció exterior de la llengua.

Per Catalunya, és una llei que recupera la legitimitat d'una llengua que, d'alguna manera, és part del seu patrimoni cultural i històric. Els catalans recuperem, amb la promoció de l'occità, un conjunt de formes d'expressió que són comunes a les nostres, a aquelles que ens són pròpies.

Els occitans de tot el món guanyen amb aquesta llei una legitimitat que no tenien, una justificació imprescindible i una potenciació legal de la seva identitat. Per als occitans aquesta és una nova ocasió de sentir que els catalans som al seu costat, que a Catalunya trobaran un respecte que la història els ha negat. Però aquesta és, sobretot, una bona llei per als aranesos, una llei que permetrà que la seva identitat aranesa sigui reconeguda de forma indiscutible.

És una bona llei per a Catalunya que consolida el seu caràcter de preferència en la identificació lingüística i és una bona llei per a Occitània que, d'ara endavant, tindrà un referent perdurable. I és, sobretot, un exemple d'allò que és aquest país: una terra que respecta i reconeix la seva pluralitat.

En contrast amb certs estats europeus que encapçalen el rànquing de monolingüisme, amb un nombre de ciutadans capaços de parlar només una sola llengua, la seva, i d'ignorar-ne d'altres, Catalunya es convertirà a partir d'avui, amb el seu vot, en l'únic indret de la Unió Europea amb tres idiomes oficials en un mateix territori, i, sense fer passar l'arada davant dels bous, perquè la votació no s'ha produït encara, felicitem-nos-en.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyor vicepresident. Per presentar els treballs de la comissió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Cabasés.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Plan aunorable president, aunorable vicepresident, aunorables conselhèrs, secretari de Política Lingüística, director deth Programa entara creacion dera oficina occitan en Catalonha, membres deth departament, dongui tanben era benvenguda a toti es que mos acompanyen, especiaument a Marco Viola, de Trento.

Senhores e senhors deputats, aué presentam era Lei der Occitan. Ei ua lei que mos aumplic de satisfaccion porque situarà en Euròpa eth talent catalan de defensa des identitats. Ei ua importanta lei entara Val d'Aran, que recuelh eth conjunt des drets e déuers des aranesi respècte dera sua lengua pròpia. Damb aguesta lei es aranesi garantisen era sua pervivència lingüística e subertot queden emparats entar exercici d'un des drets mès importants qu'an coma pòble. E damb aguesta lei es occitans, de per tot, es de França e es d'Itàlia, es de tota Euròpa, trobaran, per prumèr viatge, un referent, un reconeishment.

E per tot açò me cau un arregraïment especiau entà toti es membres dera ponència, diputats e personau deth

Parlament, aportacions de Carles e d'Alex, e fòrça especiauments eth supòrt arrecebut de Jusèp Loïs Sans.

A estat ua lei complicada qu'agut d'encaishar es aspiracions des aranesi damb es volentats de catalans e es interèssi de toti es occitans, mès mos n'auem gessut.

E ara auem ua lei qu'amasse eth caractèr catalan dera potenciacion dera particularitat damb era defensa des drets lingüistics des aranesi e eth reconeishment dera existència e deth besonh de potenciacion dera grana lengua occitana. E açò a estat possible per ua volentat politica, mès tanben peth talant dialogant e responsable des ponents Carme Vidal, Francés Boya, Francesc Pané, Rafa López e Carme de Rivera. En sò convençuda, auem hèt un gran servici ath pòble aranes, ath pòble catalan, ath pòble occitan.

Era elaboracion d'aguesta lei partís deth besonh de desvolopar er Estatut d'autonomia e era declaracion d'oficialitat dera lengua occitana. En agost de 2006 era lengua occitana se hè oficiu en Catalonha e alavetz s'iníciè per part deth Govèrn eth desvolopament d'aguesta oficialitat. Ère necessari determinar quini efèctes auie era oficialitat enes ciutadans e entà açò calie hèr ua lei. S'iníciè eth procès des deth Departament dera Vicepresidència en tot hèr un prumèr redactat que manten moltes des caracteristiques d'aguest tèxte finau. Se cree ua estructura de lei ara semblança dera Lei de politica lingüística a on ja se tien en compde es drets des aranesi e demandes des occitans. Eth tèxte se sometec a consideracion des autes conselheries dera Generalitat, tanben se sometec a un temps d'exposicion publica entà qu'es ciutadans podessen expressar era sua opinion e damb es oportunes correccions que s'indiquèren, eth tèxte deth projècte siguec aprovat peth Govèrn e enviat entad aguest Parlament a finaus de 2009.

Eth tèxte tanben se sometec ara valoracion deth Plen en hereuèr e en mes d'abriu ena comission de cultura auèrem era oportunitat d'escotar onze compareishences, que valorauen eth contengut deth projècte. Enes compareishences i auien postures de tot tipe. Ja sabem qu'era lengua lhèue passions e provòque reaccions fòrça emotives. Podèrem víuer aguesti sentiments e podèrem valorar aportacions de fòrça nivèu. Entre es compareishents n'i auien, entre d'auti, es aranesi, aqueri que venguien dera Val d'Aran, que defensauen, coma ei naturau ua vision mès centrada en Aran. N'i auie que defensauen posicionaments mès centrats en Catalonha, tot e que toti considerauen eth papèr destacat que i a de jugar era Val d'Aran e era importància dera declaracion der occitan coma lengua pròpia d'Aran. Tanben i aueren intervencions que venguien d'enlà de Catalonha, d'Occitània, que valorauen eth gran efècte d'aguesta lei a entara grana Occitània.

A toti eri me cau dar un important e entranhable reconeishment. E coma que se tracte sonque d'onze personas permetetz-me que les nomena en nòm des ponents dera lei entà qu'eth reconeishment sigue plen: Enric Garriga Trullols, president deth Cercle d'Agermanament Occitano Catalan, Joan Amorós, president dera Fundacion Occitano Catalana, Xavier Lamuela, professor universitari, Joan Martí, president dera Seccion Filologica der Institut d'Estudis Catalans, Aitor

Carrera, professor d'occitan ena Universitat de Lhèida, Jaume Figueras, president der Institut Catalan d'Estudis Occitans, Vicent Simó, notari expèrt en questions relacionades damb er aranés ena Administracion, Jep de Montoya, president der Institut d'Estudis Aranesi, David Grosclaude, president der Institut d'Estudis Occitans, Frederic Vergés, president dera Seccion Lingüística der Institut d'Estudis Aranesi e Claudi Balaguer, en representacion deth Grop de Lingüística Occitana dera Secretaria de Política Lingüística. A toti eri apòrti eth mèn reconeixement ath sòn treball e ath sòn esfòrç. Es sues aportacions contribuïren de manèra molt transcendent a mielhorar eth tèxte e a conduir-lo enquiath qu'aué presentam.

Eth treball dera ponència prene un caràcter mès apassionant damb era aportacion des compareishents. Es sues reflexions mos heren a veir qu'auém de tier en compde diuèrsi paramèters que mos calie conjugar. Prumèraments mos calie valorar era sensibilitat des aranesi, prumèrs usuaris territoriaus d'aguesta lengua e mos calie conjugar aguesti sentiments damb es determinacions lingüístiques, damb era determinacion que calia dar ara lengua: mos calie èster coerents damb era sua denominacion academica de lengua occitana, mès mos calie tanben èster sensibles damb era demana aranesa de presència dera sua denominacion mès locala. E finalament èm satisfèts perque creigui qu'auem sabut salvar es dus aspèctes: auem considerat pleaments es sentiments, era manèra d'entèner era lengua des aranesi, e l'auem sabut hèr a càber enes formulacions scientificas. Auem sauvat eth sentiment e era sciéncia. Mès enes compareishences apareisheran d'auti èishi que mercauen eth besonh de tier-les en compde.

Aguesta lei ei hèta entàs aranesi qu'an besonh d'orientar e protegir es sòns drets lingüístics, e ei hèta entàs catalans que tròben en Occitània eth sòn espaci de relacion naturau e entàs occitans que vòlen cercar en Catalonha eth sòn referent. E ei ua lei hèta damb eth maxim respècte des postulats scientificas dera lengua.

En tot eth procès negociador auem artenhit un posicionament fòrça important, podem destacar era practica coincidència entre es tres partits deth Govèrn e Convergència i Unió. Açò ei fòrça transcendent entà toti, pr'amor que garanteix era pervivència dera normativa i li da era representativitat d'un gran espèctre social. Ei de destacar eth gran papèr qu'an desvolopat es mèns companhs Francés Boya e Francesc Pané, eth sòn talant dialogant e negociador, mès especiauments voi hèr ua entranhabla referència ath gran papèr politic, ath esfòrç pera comprenença, ara infatigabla responsabilitat qu'a demostrat era companha Carme Vidal. E a mès Pané, Vidal, Boya e jo madeisha èm deputats per Lhèida, e de ben segur qu'aguest compausant territorial tanben s'a reflexat en resultat finau e a contribuït ar apropament. D'eri e des companhs, Rafa López e Carme de Rivera em cau hèr er elògi des aportacions hètes en ua lei qu'aurà tanta significacion ena trajectòria istorica de Catalonha, tanta importància entara identitat deth petit pòble aranés, e tanta transcendència ena continuïtat vitau dera pervivència deth pòble occitan.

Gràcies, senhores e senhors deputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per presentar les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. Agraieixo la presència dels representants que han vingut de la Vall d'Aran. Avui és un dia històric, com deia la relatora, per a ells; és un dia important per a l'aranès i per a l'occità. També vull donar la benvinguda a aquest Parlament al senyor Cots i al senyor Pestaña, que s'incorporen en aquesta cambra. Doncs, també per donar-los aquesta benvinguda.

Quan parlem d'un fet històric, i la relatora hi ha fet referència, moltes vegades caiem en l'error de pensar que aquell resultat que..., allò que..., que el que tenim, el resultat que tenim, és l'únic possible. És a dir, normalment diem: «Bé, aquesta és la Llei de l'aranès» –que ara hi farà referència, si és la Llei de l'aranès o no– «i això és un fet històric». És un fet històric, sí, perquè per primer cop aquest Parlament, doncs, ha regulat una injustícia històrica que tenia Catalunya amb la Vall d'Aran. Però també s'ha de dir que aquells que votarem que no –i ja avanço que votarem que no– no ho fem perquè estem en contra d'aquest fet històric sinó perquè creiem que la història també es pot escriure d'una altra forma. I per això, i vull deixar-ho de forma precedent i abans, perquè jo sé que la relatora, que és una persona molt educada com ja..., com s'ha demostrat i explicat, i després, quan intervingui, doncs, farà la part més política i suposo que farà la crítica, eh?, més dura contra aquells que votem que no, doncs li vull recordar que imagini's si per al Partit Popular de Catalunya i per al Partit Popular de l'Aran és un fet històric i un tema important que nosaltres vam presentar una proposta alternativa. I no només una proposta alternativa, sinó que vam presentar quasi més del 50 per cent de les esmenes a la llei. És a dir, per nosaltres és un tema important, és un tema seriós i ens ho prenem amb molta importància, amb la importància que té aquesta llei. Però no podem estar d'acord amb el final de la llei.

Miri, el Partit Popular sempre ha tingut molt clar quins són els seus principis i, fins i tot, amb aquest tarannà que vostè deia... I m'ha fet gràcia, quan vostè feia referència, diu: «el tarannà dels catalans lingüístics». Home, deu ser dels catalans; no de la Generalitat de Catalunya. Jo sí que puc fer referència al tarannà lingüístic dels populars de Catalunya, que, amb aquest liberalisme que ens caracteritza i amb aquesta tolerància que ens caracteritza, el que volem... (*Rialles.*) Ho repeteixo; se n'han rigut, no m'han entès: amb aquesta tolerància que ens caracteritza i amb la llibertat que ens caracteritza, sempre el que hem fet és defensar la llibertat de tots i tots els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin, de parlar la llengua que vulguin. I també m'hi referiré quan parli de la Llei de l'aranès.

Per què diem que no a aquesta llei? (*Remor de veus.*) No diem que no a l'aranès, diem que no a aquesta llei. Primer, perquè per nosaltres és una llei que no ha estat pensada per a la Vall d'Aran. Ah!, no. És més, la pri-

mera redacció potser estava més pensada per a la Vall d'Aran. Aquesta no és una llei de l'aranès. I la relatora ho ha dit molt bé, vostè ha pujat i ha dit: «la llei de l'occità». S'ha oblidat de la segona part –s'ha oblidat de la segona part–; ha desaparegut misteriosament, senyora relatora, la segona part. Diu: «la llei de l'occità». Aquesta és la llei..., perquè la gent de la Vall d'Aran que ens escolti, aquesta és la llei de l'occità-aranès-Aran. Vull dir..., aquests artefactes que fem, constructes ficticis que fem al Parlament de Catalunya: llei de l'occità-aranès-Aran. És a dir, ara els aranesos parlen occità-aranès-Aran.

Doncs, per nosaltres això no és una llei que surti del territori. I jo li ho deia; i als debats a què vostè feia referència també hi fèiem referència. Han estat uns debats massa lingüístics –i jo ho reconec–, massa lingüístics i poc sociològics. Ah, senyora Vidal! És que quan fem lleis en aquest Parlament el que fem és representar els sentiments –els sentiments. Jo crec que quan un aranès, aranesoparlant de tota la vida, vegi que la seva llei és una llei d'occità-aranès-Aran no s'hi sent representat. Seriosament, no s'hi sent representat. I, per tant, nosaltres no podem donar recolzament a una llei que el primer que fa és canviar el nom de la cosa, i el nom sí que fa la cosa.

Nosaltres proposàvem..., fixeu-vos-hi –i per a la gent que ens escolta això crec que és important–, nosaltres proposàvem una alternativa que jo crec que era molt racional. Dir «llei de l'aranès» i després posàvem, a les definicions... Imagineu-vos-ho, a les definicions, què fèiem? Dèiem: «S'entén per aranès, en el marc d'aquesta llei, la llengua occitana parlada a la Vall d'Aran.» Amb això, que és tan senzill, fixin-se, amb això, que és tan senzill, salvàvem –salvàvem– la sensibilitat dels aranesos per la seva llengua i per les seves formes d'expressió. Per això per nosaltres era un tema molt important. I deia que s'ha fet sense el concurs del territori, primer... I ja ho deia, ja ho feia quan parlava a l'anterior intervenció, a la primera intervenció, és que feia gràcia que aquesta llei havia estat redactada en un primer moment per l'únic partit que no tenia representació a cap institució de la Vall d'Aran, com és Esquerra Republicana. Era un tema curiós. Ni als ajuntaments, ni al Consell General de la Vall d'Aran. I, després, el que hem viscut i el que hem vist és una pinça entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió –és una pinça–, aquest bon enteniment que vostè ens deia era una pinça precisament per occitanitzar la llei, cosa amb què nosaltres no podíem estar absolutament d'acord.

I després, home, la sensibilitat per la Vall d'Aran oblidada el més important. I és que aquesta llei és una peça fonamental del reconeixement que ha de tenir tota la societat catalana per la Vall d'Aran, és una més de les peces fonamentals. Llei de l'aranès, que vostès han convertit en llei de l'occità-aranès-Aran; Llei de vegueries, i miro directament el senyor Ausàs; i la Llei de règim especial de la Vall d'Aran. Jo estic convençut –jo estic convençut– que el més important en aquests moments per als aranesos i les araneses és el seu règim especial. La crisi econòmica per a tots, per a tots i totes, no només per a la Vall d'Aran; especialment també per a la Vall d'Aran perquè viuen, vostè ho sap molt bé, d'una

important economia de serveis i, per tant, la crisi els afecta de manera important. Però el règim especial de la Vall d'Aran també era una solució per la crisi perquè donava més capacitat i més poder i per nosaltres era un element important. Per tant, són tres potes d'un mateix reconeixement que hi havia d'haver. El que hem fet al final és el reconeixement més identitari, pot ser, però ens hem deixat la segona i la tercera pota. I jo li ho recordava, i mirant el senyor Ausàs li ho deia de broma, quan van introduir la llei, que la Llei de vegueries, amb la Llei de vegueries el que han fet és aigualir la Vall d'Aran en una vegueria molt més gran. El que havia fet el senyor Ausàs és el que no s'havia atrevit a fer el senyor Felip..., el rei Felip V, i ara que hem passat l'Onze de Setembre, que és que ni en els *corregimientos* que va crear es va atrevir a tocar, doncs, l'autonomia important que ha de tenir la Vall d'Aran.

Però un aspecte important que a nosaltres ens preocupava molt, i ho dic perquè també hem de veure quina és la lletra petita de la llei: aquesta llei està més pensada, des d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió, en els països occitans que en la Vall d'Aran; ho repeteixo, és una llei que està més pensada en els països occitans que en la Vall d'Aran.

Mirin, una de les primeres propostes de resolució que aprovem –propostes de resolució que aprovem– després de fer l'aprovació inicial d'aquesta llei és una proposta de resolució per establir..., miri, miri el que diu, eh?: diu: «establir i recolzar aquelles iniciatives públiques o que emprenguin les entitats occitanes que ajudin a fer avançar l'ús social de la llengua occitana, denominada aranès a l'Aran». Nosaltres, doncs..., el que és el text sembla molt innocent, però nosaltres ja hi vam votar en contra, perquè el que ens semblava és un altre cop la valencianització de la vida política catalana, que és començar a donar subvencions a entitats de fora del territori de Catalunya, quan el més important és donar subvencions, és recolzar les iniciatives de la mateixa Catalunya. Per tant, per l'element identitari important, nosaltres no podem donar suport a aquesta llei, perquè oblidada el més important, que el més important és la Vall d'Aran.

I nosaltres vam fer alternatives. Mirin, nosaltres dèiem: podem fer diverses coses. Primer, el que podem fer és una reforma de la Llei de política lingüística –una reforma de la Llei de política lingüística. Segon, el que podem fer és que des del territori, és a dir, des de la Vall d'Aran, com s'ha fet amb la proposta, la *prepausa*, la Proposta de llei de règim especial, ens facin arribar ells les seves propostes. I això va ser un tema que vam estar parlant amb el senyor síndic i que el senyor síndic també al principi de la llei va mostrar la seva contrarietat per una llei que no havia estat feta precisament en el territori, i nosaltres vam donar aquestes alternatives, i ens semblava important, perquè al final ens dóna la sensació que és com si haguessin fet una llei de política lingüística per al català feta des de Madrid; aquesta és la sensació que a nosaltres ens dóna. En aquesta tensió que vostès comentaven entre el territori, entre les universitats i entre el món occità, pensem que qui hi ha sortit perdent és el territori.

Un segon aspecte que a nosaltres ens sembla important és que vostès obliden un petit aspecte –petit, petitíssim–, que és que hi ha hagut una sentència del Tribunal Constitucional. Aquí volíem arribar, no? Em mira i diu: «Aquí, aquí és on està...» Tots em miren i diuen: «Aquí.» És un tribunal. Sí, és un tribunal. Suposo que ningú d'aquí defensarà que les sentències no s'han de complir, i si no, m'agradaria..., miri, m'agradaria que algú pugés aquí i ho digués; almenys que digui: «Escolti, les sentències no s'han de complir», perquè immediatament el que farà aquest mateix diputat és deixar de pagar impostos, perquè, si aquí cadascú, doncs, comencem a dir el que volem complir i el que no volem complir, al final el que fem és que... Miri, li ho diré d'una altra forma: amb quina legitimitat anirem als ciutadans a dir que han de complir les lleis?; per exemple, els vuitanta quilòmetres per hora, o la velocitat variable. Amb quina? Amb cap ni una.

I, per tant, aquest Parlament el que ha de fer és que quan el Tribunal Constitucional sentència ha de complir, ha d'acatar el que diu el Tribunal Constitucional, ens agradi o no ens agradi. Perquè jo recordo –i no veig ara el conseller d'Educació– que, quan el Tribunal Constitucional va sentenciar que les beques havien de passar a Catalunya, un dels debats més importats que tenim –i miro els responsables de joventut– és precisament el traspàs de les beques a Catalunya, perquè ho diu el Tribunal Constitucional. Doncs, si és autoritat per una, és autoritat per l'altra.

I per què ho dic, això? Doncs, pel caràcter preferent de la llengua. Faig un incís ideològic. A nosaltres no ens agraden els caràcters preferents de la llengua, ni per al castellà, ni per al català, ni per a l'aranès –aranès–, ni per a uns ni per als altres, perquè pensem que en un territori bilingüe, en un territori trilingüe, les llengües s'han de poder emprar indistintament sense cap tipus de prioritats. I això és el que diu precisament el Tribunal Constitucional en la seva sentència, i permetin-me que els la llegeixi. Ja sé que és una lectura jurídica, però és una bona literatura jurídica que jo recomano llegir. I diu: «La definición del catalán» –clar, es refereix a l'Estatut– «como lengua propia de Cataluña no puede justificar la imposición estatutaria del uso preferente de aquella lengua en detrimento del castellano.» Doncs, el mateix que es pot llegir per al català s'ha de llegir per a l'aranès, i, per tant, el que hem de fer és complir-ho, no hi ha més, el que hem de fer és complir-ho.

I, per tant, nosaltres pensem i ens preocupa molt no només que hagi estat una llei feta no amb el territori, no només que es tracta d'una llei pensada molt més per als països occitans que per a la Vall d'Aran, que per a aquesta realitat nostra –perquè recordo que aquesta llei es fa perquè tenim, al nostre territori, perquè la Vall d'Aran pertany a Catalunya–, sinó que a més ens preocupa molt que aquesta llei sigui la primera llei que desacata obertament –i ho repeteixo: desacata obertament– la sentència del Tribunal Constitucional. I sap el que, de veritat, per mi és pitjor de tot? Que vostès utilitzin la Vall d'Aran per desacatar el Tribunal Constitucional, com a excusa per al desacatament al Tribunal Constitucional. Això és el que nosaltres no podem admetre. Per tant, segon aspecte d'autoritat forta, segon

aspecte de respecte a la llei, segon aspecte de respecte a les llibertats dels ciutadans i ciutadanes.

I jo els deia al començament del debat una altra cosa que a nosaltres ens semblava molt important: nosaltres no volíem que aquesta llei reproduís la Llei de política lingüística de Catalunya amb les sancions, les quotes i les multes. Nosaltres som un partit que no ens agraden les sancions, som un partit que no ens agraden les quotes i som un partit que no ens agraden les multes, dintre d'aquest tarannà liberal i tolerant que ens caracteritza als populars catalans: ni sancions, ni quotes, ni multes. I per això em semblava important incloure a la llei –i vull remarcar una de les esmenes que nosaltres vam presentar per incloure a la llei– que aquesta llei no hauria d'incloure sancions. I posava el cas de la disponibilitat lingüística.

Vostès saben molt bé –i abans ho comentàvem, quan parlàvem de la crisi econòmica, aquest breu incís que hem introduït de la crisi econòmica– que l'Aran és una economia molt dedicada als serveis, i una economia molt internacionalitzada, per cert; és a dir, és una economia que rep gent de moltes parts. Per tant, a nosaltres ens semblava perillós incloure l'àmbit de la disponibilitat lingüística. I algú em deia que nosaltres exageràvem, i fins i tot vam mostrar, traient el nom convenientment, però vam mostrar una sanció que se li va imposar a un comerciant de la Vall d'Aran per no retolar en aquest cas en català. Era prèviament a la redacció de la llei, i nosaltres alertàvem i dèiem: «Escolti, això per nosaltres..., no és el model que nosaltres volem.» I ens deien: «Vostè exagera.»

Doncs, miri, una de les primeres conseqüències que té aquesta llei és el Reglament lingüístic de la Diputació de Lleida, i vostès, que vénen del territori de Lleida, coneixen molt bé el debat de la Diputació de Lleida, i és una de les primeres conseqüències, perquè recordo que aquesta llei no només parla de la Vall d'Aran, sinó que també parla de l'oficialitat arreu de Catalunya. I quina ha estat, aquesta conseqüència? Doncs, l'explico. La conseqüència ha estat que actualment les llengües oficials a la Diputació de Lleida són el català i l'aranès –el català i l'aranès. Em diuen: «Perfecte»; Esquerra Republicana diu: «Perfecte.» Jo crec que no li semblarà perfecte al 50 per cent de castellanoparlants de Lleida, que no només els ignorem completament, sinó que a més un altre cop –fixi's, home, els ignorem completament– utilitzem, com deia, d'excusa la Llei de l'aranès per fer una altra mesura d'imposició. Nosaltres vam presentar, la nostra portaveu a la Diputació de Lleida va presentar les esmenes oportunes.

Per tant, aquesta no és la nostra llei. Nosaltres vam presentar una llei alternativa, que pensàvem que era molt més curosa amb les llibertats –acabo, senyor president– i amb la necessitat d'impulsar, i no d'imposar, l'aranès a la Vall d'Aran. I nosaltres continuarem defensant allò que creiem i, com deia, que ens caracteritza als populars catalans, que és el nostre tarannà, el nostre liberalisme i la nostra tolerància quan parlem de les llengües, siguin el castellà, el català o –i ho dic amb totes les conseqüències– l'aranès.

Gràcies, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes, en nom del Grup Mixt té la paraula la il·lustre diputada senyora Carmen de Rivera.

La Sra. De Rivera i Pla

Gràcies, president. Autoridades, señoras y señores diputados, debatimos hoy una nueva política lingüística, y desde Ciudadans hemos denunciado la errónea dirección que han adoptado los sucesivos gobiernos de la Generalitat en esta materia, y especialmente el Gobierno tripartito, junto a los grupos parlamentarios que le dan apoyo, y, lamentablemente, no cabía esperar que esta política fuera diferente en el caso de la Ley del aranés.

Desde Ciudadans tenemos varios motivos para oponernos a la aprobación de esta ley. Tenemos las recomendaciones del dictamen del Consell de Garanties y la reciente sentencia del Tribunal Constitucional.

En primer lugar, tenemos que decir que es una ley que está diseñada según un modelo de sociedad completamente opuesto al que defendemos. En esta ley se impone una lengua en el ámbito público y se conculca el derecho de opción lingüística en el ámbito privado. Es una norma que perjudica los derechos individuales, empobrece el modelo educativo y, sobre todo, con la que se vuelve a cometer el error de poner a las lenguas por encima de las personas.

Se dice en el preámbulo que con esta ley se pretende normalizar el aranés, y lo que vemos es que en realidad se consolida una política lingüística completamente anormal. Tarde o temprano, en Cataluña se deberá abordar la verdadera normalización de la situación lingüística, cuyas consecuencias negativas, cuales son la imposición y el uniformismo, está percibiendo la sociedad catalana cada vez con mayor claridad.

Entrando en el análisis pormenorizado, causa cierta extrañeza que esta ley con la que, insistimos, supuestamente se pretende proteger y fomentar el aranés, no contemple en su articulado al idioma denominado únicamente como aranés, sino también como occitano. Resulta incoherente que con una ley se quiera proteger un idioma y al mismo tiempo ese idioma no sea denominado claramente con el nombre que le dan sus hablantes, o sea, «aranés». Y lo cierto es que la unidad lingüística del occitano no se ve cuestionada por las diferentes denominaciones que recibe en los distintos territorios en los que se habla. Precisamente esta cuestión de la unidad lingüística o de la unidad de una lengua y las diferentes denominaciones es algo que los diputados de esta cámara conocen muy bien en el caso del catalán y el valenciano.

En esta ley se establece la obligatoriedad del uso del aranés por parte de las administraciones públicas. Nosotros creemos que eso supone una extralimitación en el objetivo de proteger o fomentar el idioma, y pone de manifiesto una de las características del Gobierno tripartito en esta legislatura: sobrerregulación e inter-

versionismo. Nadie cuestiona que las administraciones aranesas deben estar en condiciones de usar con total normalidad la lengua aranesa, pero para eso no hacía falta esta ley, puesto que esa circunstancia ya se estaba produciendo con total normalidad.

Por eso desde Ciudadans no tenemos ninguna objeción a la conveniencia de regular legalmente el uso del aranés por parte de la Administración, dando naturaleza con ello jurídica a lo que era una práctica habitual de hecho, pero estamos en contra de cualquier obligatoriedad en ese sentido. En este caso, la sobrerregulación tiene como consecuencia una sobreprotección, que siempre va en detrimento de la verdadera normalización lingüística. Por lo tanto, por un lado creemos necesario establecer legalmente el uso normal del aranés por parte de las instituciones, pero por otro nos parece innecesario y contraproducente establecer una obligación legal.

Otro aspecto relevante de esta ley lo encontramos en otra obligatoriedad que, además de ser igualmente contraproducente en este caso, incluso contraviene lo que dispone el Estatut. El establecimiento del aranés como lengua vehicular en las escuelas solo puede entenderse si es también vehicular, junto con el catalán. Y para completar la adecuación al ordenamiento jurídico el catalán y el aranés deben entenderse vehiculares si lo son juntamente con el castellano, ya que no debe existir ninguna primacía o prioridad entre lenguas, tal como recuerda la sentencia del Tribunal Constitucional sobre el Estatut. En el caso concreto del periodo escolar que cubre la enseñanza primaria, recordemos que incluso la propia Ley de política lingüística recoge el derecho a elegir entre castellano y catalán como lengua escolar.

En el preámbulo se dice que Cataluña se convierte en el único territorio español que reconoce tres lenguas oficiales –catalán, castellano y aranés–, y así lo ha dicho el señor Carod-Rovira. En cambio, desde Ciudadans lo que vemos es que se ha perdido la oportunidad de convertir a Cataluña en el único territorio con tres lenguas vehiculares en la enseñanza –catalán, castellano y aranés–, las tres de uso habitual, de uso normal entre la población que vive en el valle.

Por lo que se refiere a las sanciones en materia de consumo y comercio, con esta ley se va a cometer el mismo error que se da con el catalán, el de instrumentalizar la lengua políticamente y valerse de su uso para imponer un régimen sancionador.

La realidad en este sentido es tozuda y nos muestra una y otra vez que las lenguas no se protegen por decreto, y que fomentar lo óptimo siempre es mejor vía que imponer obligaciones. Y esto es algo que cada vez está siendo más valorado por la sociedad catalana. Pese a que la clase política gobernante se empeñe en taparse los ojos, la tendencia es cada vez más contraria a seguir insistiendo obsesivamente en sancionar, multar e imponer.

Pero seguramente, además de todo lo expuesto, el motivo más importante para votar en contra de esta ley es la expresión de «lengua preferente». Bastaría este motivo para justificar la oposición a la aprobación de esta ley. En el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries se habla al respecto de esta expresión; se dice

que solo puede entenderse mediante una interpretación adecuada a la jurisprudencia, que en resumen viene a decir que la preferencia solo puede referirse a medidas de normalización, nunca de prioridad o primacía de una lengua sobre otra.

Los juristas que han elaborado este dictamen acaban concluyendo en su análisis, con bastante tibieza jurídica pero suficiente claridad para cualquier persona con sentido común, que es mejor suprimir esta expresión para evitar equívocos. Por supuesto que sería mejor suprimirlo, pero es que no solo eso, sino que el Tribunal Constitucional ha decretado nula la expresión «preferente» del Estatut respecto del catalán. Por tanto, análogamente, esta expresión «preferente» para el aranès también debe entenderse nula, siguiendo tanto la recomendación del Consell de Garanties como acatando la jurisprudencia constitucional.

En resumen, esta ley se ha impulsado por un *govern* que no ha destacado, precisamente, por su voluntad de trabajar conjuntamente respetando la diversidad y pluralidad de Cataluña; no está destinada a proteger un idioma, sino ciertos intereses políticos; no tiene en cuenta el verdadero alcance del carácter específico de la situación sociolingüística del Valle de Arán; impone un uso en las instituciones innecesario y anticonstitucional; establece el aranés como lengua vehicular sin mencionar que el catalán y el castellano también deben serlo; desprecia, por tanto, la riqueza que supone una enseñanza vehiculizada en tres idiomas, y abre la vía para que se extienda al aranés el régimen sancionador en situaciones relativas al comercio y consumo.

Por todo ello, nuestro voto será contrario a su aprobación.

Muchas gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, per presentar la seva esmena i posicionar-se sobre el text del dictamen, té la paraula la il·lustre diputada senyora Carme Vidal.

La Sra. Vidal i Huguet

Moltes gràcies, senyor president. Vicepresident, conselleres, senyores i senyors diputats, secretari de Política Lingüística, i l'equip de la secretaria, director de l'Oficina de l'Occità a Catalunya, president del Centre d'Agermanament Occitano-Català, president de l'Institut d'Estudis Aranesos, alcalde de Viella, alcaldes i regidors de l'Aran, consellers del Conselh Generau i resta de públic que ens acompanya... Senyor López, sancions de trànsit, sí, potser? És cert que ningú ens ha respost per què no es modificava la Llei de política lingüística, però dèiem en el debat a la totalitat que la voluntat del seu grup de presentar un text alternatiu al projecte de llei en què occità, català i castellà es presentaven en un pla d'igualtat com a mesura d'elecció de llengua..., feia i fa del tot impossible de fer créixer consciència i competència lingüística dels parlants d'una llengua en franc procés de minorització alhora que minoritària.

I és tot just per fer créixer en àmbits d'ús aquesta llengua, l'ús social de l'aranès, de l'occità a l'Aran, i per prestigiar-la, aquesta llengua, que, com a desplegament estatutari del 2006, el Govern presenta aquest projecte de llei, que incrementava substancialment el nivell de protecció de l'aranès.

Però dèiem llavors, també, que era un projecte de llei del tot millorable. I millorar-lo és el que hem consensuat de fer en la tramitació de ponència, amb les aportacions, rigorosíssimes, de tots els compareixents, la nòmina dels quals ja ens ha reportat la relatora.

Per al nostre grup parlamentari, el projecte de llei, veïnt d'on venia, emanant d'on emanava, es presentava poc valent; no ben bé..., no diríem ben bé «poc valent», l'adjectiu potser seria que era «poc gosat», venia amb el fre de mà posat, i era poc gosat perquè deixava entreveure que no havia quedat exempt de les distintes i a voltes distants sensibilitats que també en política lingüística es viuen en el si del Govern. I millorable, perquè, si bé és cert que la declaració d'oficialitat a Catalunya de la llengua occitana, denominada aranès a l'Aran, tal com declara l'Estatut, reflecteix la defensa de la pluralitat de llengües que sempre ha inspirat la política lingüística catalana, no ho és menys, de cert, que el títol del projecte de llei entra en contradicció amb la lletra del text estatutari.

Per tant, calia començar per esmenar el títol, el nom de la llengua. La denominació «aranès» respon a una realitat sociolingüística i administrativa, sociopolítica si volen, i no hi ha res que faci dubtar de l'occitanitat de l'aranès. El terme «occità» és el nom internacional de què se serveix la comunitat científica per definir la llengua que es parla en el domini lingüístic d'Occitània, i, doncs, també a l'Aran. El terme «occità» no és exclouent; el terme «occità» és inclusiu.

Per tant, Llei de l'occità, aranès a l'Aran. Aquesta és la fórmula que hem estat capaços de trobar perquè plagui a l'Aran, que parla d'aranès amb sentiment de llengua pròpia, i de la qual pugui respondre l'autoritat científica. I és que en aquest cas el nom fa la cosa i la determina, sobretot per superar reduccionismes lingüístics.

Si bé és cert que el projecte de llei arribava amb tramitació d'urgència a la recta final de legislatura i votat en el darrer minut, tampoc no ho és menys, de cert, que aquesta és una de les lleis més importants d'aquesta legislatura. Aquesta llei marca una fita històrica per al desplegament de les relacions occitanocatalanes; ho deia el vicepresident: és un pas endavant quan la llengua pròpia de l'Aran s'oficialitza a tot el país.

El president Pujol, a *Temps de construir*, el primer dels volums de les seves memòries, quan reporta l'Aran, diu: «Quan vaig ser president de la Generalitat vaig voler ser útil a la vall, no solament dotant-la de més serveis i comunicacions, sinó també atenent-li la identitat. Per Catalunya, és un motiu d'orgull haver practicat una política de respecte a la identitat de les llengües, per petites que siguin. En algun moment, m'havia fet la il·lusió de crear a la Vall d'Aran un gran centre d'estudis occitans que irradiés la seva influència sobre els territoris de l'antiga Occitània. El museu de Viella va

anar en aquesta línia, però després altres preocupacions me'n van distreure.»

I és que aquesta llei també ha despertat un interès inusual dels occitans, perquè ha remogut les aigües plàcides i calmades de la rutina resignada a sobreviure enfront del procés d'assimilació engegat de segles per l'Estat francès. Els occitans no menystenen el pes de Catalunya, que pot decantar el moviment basculant de l'estandardització. D'aquí la importància per aconseguir que en el debat de ponència prosperés l'esmena per a la independència de l'autoritat acadèmica respecte del poder polític. L'aranès no pot codificar-se de manera aïllada; al contrari, cal que participi de l'estandardització pluricèntrica de l'occità. Per això és que l'Institut d'Estudis Aranèsos ha de comptar amb les veus més autoritzades, la recerca científica de les quals es fa des de la universitat, i ha d'assolir plenament caràcter acadèmic perquè li sigui reconeguda l'autoritat lingüística per tal de fixar els convencionalismes d'ús.

I perquè la llengua hi guanyi, en àmbits d'ús, cal que sigui emprada per tothom tothora, cal que sigui llengua vehicular a l'ensenyament, però per créixer en competència, aquests parlants en procés de formació, cal que l'Administració exigeixi al cos docent. Per aquesta raó és que mantenim l'esmena d'addició, perquè, per a la selecció del professorat amb destinació a qualsevol centre de l'Aran, s'estableixi com a requisit el coneixement de l'aranès.

Altrament, si legislem per protegir la llengua i obliguem l'usuari per al seu ús, no podem eximir, tal com feia el projecte de llei, l'Administració, i tampoc, i sobretot, l'Administració de l'Estat. I perquè enteníem que una disposició addicional obliga ben poc, des del nostre grup vam presentar una esmena, recolzada pels tres partits que donen suport al Govern, tal com és redactada la Llei de política lingüística, segons la qual la llengua preferentment utilitzada per l'Administració de l'Estat a l'Aran serà la llengua que hi és pròpia.

I, senyor López, si el Consell de Garanties en recomana la supressió perquè considera que el significat d'«ús preferent» no és conforme amb el cànon de constitucionalitat anunciat per la doctrina del Tribunal Constitucional, nosaltres entenem que és constitucional, perquè és estatutari, de promoure l'ús de l'occità amb la finalitat de protegir-lo i fomentar-lo en un context de desequilibri lingüístic per raons d'altres, de llengües que li són hegemòniques, per raons, i valgui la redundància, de prepotència administrativa i per raons de mercat. És de normalitzar-la, la llengua, de què es tracta; és a dir, la llei és una eina perquè esdevingui, l'occità, una llengua d'ús normal.

Oficialitzar-la a Catalunya, la llengua occitana, voldrà dir que en el moment del seu desplegament la llei haurà d'estar molt ben dotada econòmicament, per tot el que suposarà de període de formació, però també perquè els mitjans públics, i ho dèiem en el debat a la totalitat, puguin esdevenir una eina imprescindible per a l'aprenentatge. Per això és que també els dèiem, en el debat a la totalitat, que, respecte dels mitjans de la corporació, siguem ambiciosos i no condemnem els televidents de l'Aran a ser televidents en castellà o en català.

«L'Aran és un país petit, que només té 620 quilòmetres quadrats, i el nombre d'habitants estables no supera els deu mil, però és una part de la gran nació occitana, i la seva gent forma un col·lectiu amb una personalitat pròpia, tant històricament com lingüísticament», escriu el Pujol memorialista. Llavors, és perfectament concebible, diem nosaltres, la vida social a la Vall d'Aran organitzada en aranès, de manera que la integració dins la societat aranesa comporti el coneixement de la llengua i que el plurilingüisme dels aranesos tingui un caràcter merament instrumental, sense implicacions de subordinació de la llengua a cap altra.

Que això sigui possible només depèn de l'actuació d'una política lingüística adequada, la qual depèn al seu torn de la política lingüística del Govern de la Generalitat de Catalunya, però també –però també– del fet que els aranesos disposin del poder polític que necessiten per a la gestió del seu país. La llei d'Aran, potser?

No hem estat capaços de la unanimitat. Tot amb tot, em plau d'agrair molt sincerament el talent, la disponibilitat i l'entrega dels ponents per treballar una llei ambiciosa; les facilitats i la confiança de la relatora; l'assessorament de la lletrada, i la col·laboració inestimable de la gestora i de la presidenta de la comissió de cultura, i alhora el suport tècnic i jurídic del grup parlamentari, i el que des de l'Aran hem rebut del Jusep Loís, del Carlos Barrera i de l'Alex Moga.

També un agraïment sincer a Òmnium Cultural, a la Plataforma per la Llengua, al Centre d'Agermanament Occitano-Català, en la persona del senyor Garriga Trullols, a la Secció Filològica de l'Institut d'Estudis Catalans, en la persona, també, del doctor Solà, perquè sempre, tots, ens ensenyen a aprendre dels que saben.

Senhores e senhors diputats, acabi tot a fèt egal qu'eth dia deth debat ara totalitat. Aquesta a d'èster ua lei que s'a de sentir sua sustot era Val d'Aran. S'es catalans treballam entà èster, non podem deishar qu'es aranesi no'n siguen.

Fòrça gràcies, senhor president, senhores e senhors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Xavier Boya.

El Sr. Boya i Alós

Gràcies, senhor president. Senhores deputades, senhors diputats, voleria, en prumèr lòc, saludar a totes es persones d'Aran qu'aué mos acompanhen, especiaument es conselhèrs deth Conselh Generau d'Aran, es bailes de Vielha, de Les, de Bossòst, de Canejan; tanben ath director de Política Lingüística, vicepresident dera Deputacion de Lhèida; voleria tanben saludar ara vicepresidenta dera Fondacion deth Musèu Etnologic dera Val d'Aran, era cap de Cultura deth Conselh Generau d'Aran, eth director dera Oficina per Occitan, eth president der Institut d'Estudis Aranesi e a totes aqueres persones qu'aué son ací motivades pera aprobacion d'aguesta lei que m'i referirè a continuacion en

tot manifestar eth posicionament deth mèn grop sus era aprobacion definitiva d'aguesta lei. Ua lei que, com vostés saben, ère un besonh imperiós tà Aran e tà tota Occitània, per'mor dera grèu situacion en qué en aquest moment se tròbe er aranés, e, per descomdat, er occitan. Ua lengua vielha, digna e damb era que, pendent sègles, era poesia e eth saber enlumenèren bona part d'Euròpa.

Aué, donc, voi començar aguesta intervencion en aquest plen deth Parlament de Catalonha en tot díder, senhores e senhors deputats, qu'aué ei un dia gran tà Aran e ei un dia gran tà Occitània.

Aguesta aprobacion les aunore a vostés, senhores deputades e senhors deputats, aunore ad aquest Parlament per'mor que, dauant dera incomprension, dauant dera intolerància des que ven eth mon d'un solet color, damb ua soleta melodia, damb un solet pòble, damb ua soleta veu, vostés e aquest Parlament, tot seguint era tradicion deth catalanisme mès solidari, aué mòstren ara Euròpa, que non vacille en condemnar o expulsar es pòbles, qu'eth mon sonque se pòt bastir des deth respècte ara diversitat e des dera generositat des fòrts damb es febles.

Donc, en nòm d'Aran e d'Occitània, jo, aué, coma sindic d'Aran, voi arregrair-les solemnement eth sòn gèst e era volentat deth Govèrn de Catalunya tà aprovar e reconèisher era lengua d'un pòble que vò seguir contribuïnt e aportant ara umanitat aquerò qu'ei eth sòn miellhor tresaur: era sua lengua.

Voleria en aguesta intervencion hèr-les ua brèu reflexion ath torn deth significat dera lengua, dera sua transcendència e deth perquè deth nòste empenh en mantier-la viuva. Non ei ne ua question menor, ne ua question retorica, e pensi que correspon ad aquest debat saber perquè, des de fòrça encastres dera societat aranesa e des des fòrces polítiques auem defenut era nòsta lengua, e en mèn cas e es d'aqueri a qui representi, auem defensat tanben qu'aguesta lei auie d'èster tanben era lei der aranés.

Saben vostés qu'ena discussion s'a hèt esment ena aguesta tribuna qu'eth títol dera lei non a pas estat un ahèr menor, tot ath contrari: s'i a referit eth senhor López e era senhora Vidal, e suposi que i aurà d'audi intervengents. Tot ath contrari, aquest a estat un ahèr qu'a monopolizat, en bona mesura, es debats enes compareishences dera ponència. E ei per'mor dera transcendència d'aquest debat e eth besonh de conciliar as qu'aurien volut ua lei der occitan sonque, e as qu'auem defenut era lei der aranés, que m'i referirè tot seguit. Pensi, efectivament, qu'era lei respon as dues demanes d'ua forma rasoada e damb un clar sentit dera realitat. Perque, senhor López, non serie rasonable qu'Aran fomentèsse ua secession lingüística damb Occitània, non ei aquest er objectiu d'aguesta lei. Per tant, pensi que s'a establèr un equilibri. E permeten-me vostés qu'en primèr lòc me planha, que hèsca un planh des d'aguesta tribuna, d'auer demorat trenta ans de democràcia tà qu'aguesta lei arribe, e aué tanben les aja d'expressar, damb tòta contundència, qu'arribe en un moment en qué era situacion dera nòsta lengua ei d'ua grana precarietat. Ua lengua miaçada per factors diuèrsi, mès sustot perque tròbe eth sòn espaci vitau estofat entre

es lengües fòrtes, com son eth castelhan, eth catalan, e, òbviament, eth francés. Se parlèssem en tèrmes mèdics, aué era nosta lengua auria d'èster en ua unitat de vigilància intensiva.

Voleria a compdar d'aguesta situacion hèr a comprèner perquè aguesta lei, qu'ei tanben era lei der occitan, a d'èster ua lei qu'a d'anar adreçada, en essència, a protegir e a fomentar er aranés. Non cau, pensi, repetir er argument reiterat qu'er aranés ei ua varianta der occitan pròpria d'Aran e, per extension, de Catalonha, qu'auem dit, auem explicat reiteradament, e que mès enlà efectivament de d'aves consideracions, tanben s'a comentat des d'aguesta tribuna, relacionades damb era estandarizacion a, en tot cas –e voi soslinhar es paraules que digui– aguesta lei a, en tot cas, un objectiu qu'ei irrenonciable, qu'ei eth besonh de salvar un binòmi irrepètible d'un pòble e era sua lengua. Donc, voleria qu'acèpten aguesta afirmacion de qu'aquest debat non ei un debat estrictament e unicament de caractèr scientific, non ei un debat unicament sus es ascendents lingüistics e sobre questions relacionades unicament damb es questions diguem-ne techniques dera lengua. Aquest ei un debat tanben politic ath torn d'ua realitat culturala e politica que conviu ensem de Catalonha e que se ditz Aran.

Mès non cau obviar qu'aguesta lei, efectivament, s'ajuste tanben a critèris scientifics, non poderie èster autaments, e distinguís eth grad de preferència dera varianta aranesa sense renonciar tanpòc ara volentat d'impulsar er apropament de besonh entre totes es variantes e, per tant, establís tanben toti aqueri mecanismes que fonamenten un progrès de cap a un occitan generau, se se vòu atau, en un procès d'aguestes caracteristiques. Non ei aquest un objectiu nau, senhores e senhors deputats, acò non ei çò qu'establís era lei, ja hè quaque temps, damb er impuls deth pròpri Conselh Generau d'Aran que se creèc era APORLOC coma autoritat reguladora dera lengua occitana, e i é er Institut d'Estudis Aranesi deth qu'aué mos acompanhen quauqui membres donques en forme part d'ua forma decidida.

Aguesta lei complís tres objectius fundamentaus: eth primèr ei adequar eth marc juridic ath nau Estatut aprovat en 2006 e complir damb eth mandat d'adequacion. Eth segon, es compromisi dera Carta europèa des lengües minoritàries. En tresau lòc, dar coerència ath regim juridic der aranés qu'ei, aué, dispèrs en diuèrses normatives.

Per tant, eth Conselh Generau ja a participat, s'a higit a un debat fòrça aprengondit e pensi qu'aué auem enes nòstes mans ua lei que respon, com didia, a toti aqueri sentiments que son diuèrsi, que son vius, mès qu'an sabut trobar un grad d'acòrd en marc d'aguesta lei.

Era lei defen tanben eth concèpte de lengua pròpria e es lengües oficiaus en Aran. Definís es drets lingüistics e remèrque eth compromís damb era unitat dera lengua occitana. Tanben definís er aranés com ara lengua veiculara en ensenhament, es sues titulacions, e es obligacions des mieis publics de comunicacion e era lei concrets tanben es accions de foment e de difusion e totes aqueres mesures qu'an de garantir era sua perviuença.

I a un objectiu en qué i voi tornar a insistir peth sòn significat fòrt, poderiem dider, atau, de çò que represente ua lengua tà un pòble, perque, en definitiva, ei un significat qu'ei junhut ara esséncia dera sua identitat, era lengua ei, en definitiva, aquerò que mos balhe tanben eth sentiment de país.

Per tant, senhor López, quan paralàuem dera lei de regim generau d'Aran, efectivament, qu'ei ua lei de regim específic, qu'ei ua lei qu'auem de besonh e non seria capaç de méter ua lei deuant dera auta. Mos cau era lengua tà auer eth nòste poder politic e tà poder sostier era nòsta singularitat cultural e politica en Catalonha. Per tant, aguesta ei ua lei prioritària tath nòste país.

Efectivament, per aguesta rason aguest ei un precèpte fundamentau que cau compréner des d'un sentit d'apertenença que s'expresse justament a partir dera lengua. Ara, ei cèrt tanben, çò qu'a dit era senhora Vidal, e jo voi restacar-i aquestes paraules: non cau obviar que cap lengua non a cap possibilitat de sobreviuer se non i a tanben ath darrèr un poder politic que la defene.

Ei per'mor d'aguesta conviccion que voi tanben reclamar eth dret deth Conselh Generau a gestionar aqueri ahèrs que son vinculadi ara lengua, e, en conseqüència, a reclamar de toti vostés, des govèrns dera Generalitat de Catalunya, eth que i a e es que poguin vier, que siguen generosi ara ora d'interpretar es precèptes d'aguesta lei.

Totun, e tornant ar argument deth besonh politic tà defensar e protegir era nòsta lengua, jo voleria demanar-les que hessen un esfòrc d'abstraccion e qu'imaginèssen qué aurie passat damb eth catalan se durant aguesti trenta ans ua administracion com era Generalitat de Catalonha non auesse hèt deth catalan era sua maxima prioritat.

Ben, eth Conselh Generau d'Aran comencèc a exercir es sues foncions en an 91 e ac a hèt damb manca d'instruments suficients tà poder impulsar e defensar era sua lengua. Me semble qu'ara auem tot eth dret de reclamar d'aguest Parlament, a reclamar de totes es fòrces politiquas d'aguest Parlament qu'eviten eth tacticisme politic en favor de sòn interèss de partit e que non boicotegen, que non frustren era possibilitat qu'Aran age tanben un instrument juridic de dret tà defensar era sua lengua pròpria, tà defensar eth sòn element principau d'identitat.

Per tant, senhores deputades, senhors deputats, toti es representants d'aguest Parlament, coma responsables, coma representants deth pòble catalan que son, an ua responsabilitat respècte der aranés que non pòden obviar, que Catalonha e es sues institucions non pòden desbrembar, e dèishen que reitèra qu'aguesta lei, en bon sens, aurie auut d'arribar parelha dera prumèra Lei de politica lingüística aprovada en an 83.

Totun, ara non campem entà darrèr. Occitània e Aran an d'utilizar un bon esturment que mos da aguest Parlament. Ara cau tanben eth compromís des institucions catalanes tà ajudar a Aran e a Occitània a superar er estigma istoric qu'a portat ar occitan ath cant dera aniquillacion. Jo ac è demanat en diuèrses ocasions: aué en treballar peth nòste país eth mielhor servici que li

podem hèr, eth mielhor patriotisme ei parlar era sua lengua.

Voi arregraïr des d'aguesta estrada a toti es que treballen pera lengua, toti; i a fòrça gent que ac hè d'ua manèra silenciosa.

Saludar tanben a toti aqueri qu'aué seguissen damb atencion aguest debat pera transcendéncia qu'a. Voi arregraïr-les eth sòn treball, era sua discrecion e era sua tenacitat.

Modèstament, se me permeten, ac auem hèt, toti aqueri es companhs e companhes deputades damb es qu'è compartit aguesta ponéncia, amassa damb era letrada, era senhora Esther Andreu, a qui voi arregraïr tanben de forma especiau eth sòn esfòrc en favor dera Oficina d'Aran en Parlament.

Prò a vostés, senhores deputades e senhors deputats, voi arregraïr-les er esfòrc qu'an hèt en quauquarren que non tostemp ei facil e que, efectivament, non auem reüsit definitivament, qu'ei artèner er acòrd. Prò, sincèrament, gràcies peth sòn treball, peth sòn esfòrc en aguest esprint finau dera legislatura tà artèner era aprobacion d'aguesta lei que, com è dit, ei tan importanta tà nosati.

Entà acabar, senhores deputades, senhors deputats, voi dider-les adiu; arregraïr-les era sua bona disposicion damb Aran e damb aguest deputat qu'enquia aué a sajat de servir damb encèrt, o sense –aqerò non me correspon a jo didé'c–, prò que, en tot cas, a sajat de servir de forma entosiasta a Aran e a Catalonha des d'un parlament qu'è auut er aonor de compartir damb toti vostés.

Se me permeten, voleria celebrà'c damb un vèrs de Miquel Martí i Pol, un vèrs que sò segur qu'aumens molti de vostés s'i sentissen identificats, perque com jo aguest ei motiu qu'ajam compartit aguest tròç de camin amassa ena activitat dera vida publica e que, segurament, aumens tà jo, continue estant eth motiu que persuta des d'autes responsabilitats en aguest camin.

«Tèrra, non sòmni, / e tanben mar immensa: / causes tangibles. / E ua lengua comuna; / e era gent que la parle.»

Visca era Val d'Aran! Visca Catalonha!

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per fixar posició, tant pel dictamen com per les esmenes presentades, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Cabasés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president, aonorable vicepresident, aonorable conselhièrs. Senhores e senhors deputats, quan eth passat 30 de junh ja èrem prèsti entà aprovar era lei der occitan, quan era orden deth dia deth Plen ja includie aguesta lei, alavetz, a darrèra ora, eth Partit Popular portèc era lei entath Conselh de Garanties Estatutàries, entà reclamar era correccion d'un aspècte molt puntuau: era interpretacion qu'era senténcia deth Tribunalau

Constitucionau hège sus era qualificacion de lengua «preferent» entath catalan en Estatut d'autonomia. Era declaracion d'inconstitucionalitat d'aguest tractament ocasionèc qu'es deputats deth Partit Popular de manèra urgenta presentèssen ua demana de dictamen entà valorar eth tractament de preferent qu'aguesta lei da ar aranés en territòri dera Val d'Aran. Damb aguesta accion eth Partit Popular se reafirmaue ena senténcia contra er Estatut d'autonomia e convertie ara Lei der occitan ena prumèra victima postsenténcia.

E non a estat atau. Un exhaustiu e competent examen deth Conselh de Garanties amassa damb era volentat majoritària d'aguest Parlament convertís ad aguesta Lei der occitan en ua reaccion as plantejaments anti-estatutaris deth Tribunau Constitucionau. Eth Conselh de Garanties opine qu'era condicion der aranés coma lengua preferenta en Aran, damb ua interpretacion determinada, ei constitucionau e estatutària, e damb era aprobacion dera lei der occitan aguest Parlament manifestè de forma clara qu'es lengües pròpies an d'èster preferentes en sòn territòri. Perque ac cau díder clar: era senténcia deth Tribunau Constitucionau non a solet es efèctes sus er aranés que se desprenen d'ua limitacion des drets qu'an es ciutadans damb era lengua catalana, ei qu'a mès era senténcia retalhe eth reconeishement des drets pròpis deth pòble aranés e, per extension, deth pòble occitan.

Ei plan per açò qu'aué mos sentim satisfèts damb aguesta lei der occitan, perque damb era sua aprobacion reconeishem es drets lingüistics des aranesi e des occitans, e damb eri era existéncia dera sua particularitat, e auem conseguit reaccionar deuant des agravis que mos produsís era senténcia.

Damb aguesta lei reconeishem era unitat dera lengua occitana, potenciam era existéncia d'aguest pòble, situam era Val d'Aran en centre des relacions occitanocatalanes e garantim era pervivéncia dera lengua pròpria d'Aran. Aguesta lei seguís era estructura pròpria des nòstes leis de politica lingüistica, auem desvelopat entar occitan lo madeish que volem entath catalan, e ac hèm damb un ampli acòrd parlamentari, damb un compromís potent.

Aguesta lei a un preambul important que recuelh era filosofia dera madeisha, damb ua importanta consideracion pera Val d'Aran, pera sua istòria e pes sòns drets lingüistics. Aran a ua istòria particulara, damb ua democràcia auançada en temps. Ja ena edat mieja un sistèma particular de govèrn mantenguie en Aran eleccions de cargues publics. Mentre ena rèsta des territòris eth feudalisme, eth mandat deth senhor, ère era forma de govèrn mès correnta, en Aran s'auancen as temps e estructurauen, tament coma ena rèsta de valades pirenenques d'Occitània, un sistèma fondatau ena eleccion, ei a díder, un sistèma democratic. Èren es temps de formacion des nacions, es moments enes que Catalonha se constituie coma ua nacion qu'aurie de mantier eth sòn tarannà enquiàs nòsti dies.

Entretant, en Occitània s'estructuraue ua forma de vida diferenta, qu'aurie de mercar es pantes d'era societad. Ère eth temps des trobadors, der amor cortès, deth paratge, des gois, des valors dera hemna. Occitània cons-

tituie eth sòn pròpi concèpte de nacion. Eth feudalisme occitan ère tanben diferent, mès pactista, mès respectuos damb es drets umans.

Entre un feudalisme e er aute, aqueth poblet occitan des Pirenèus, era Val d'Aran, constituie un pòble diferenciat. E tot just cent ans dempús de qu'era fatidica batalha de Muret acabèsse damb es possibilitats dera nacion occitana e dera constitucion d'un gran espaci occitanocatalan, es aranesi artenhien a mercar claraments era sua diferéncia damb er autrejament deth privilègi dera Querimònia. Des d'aguest Parlament auem estat respectuos damb aguesta carta magna des aranesi. E ben ben per açò aprovauem era lei deth Libre segon deth Còdi civiu, a on reconeishem eth valor dera Querimònia. E aué aprovam era lei que reconeish eth dret deth pòble aranés ara sua pròpia lengua. E se ara hè vint ans se reconeisherem es drets deth pòble aranés ena Lei de regim especiau dera Val d'aran, aué les ampliam, en tot reconeisher es sòns drets istorics e sòns drets lingüistics e en tot convertir Aran ena capital d'Occitània.

Tres èishi son eth centre de propulsió d'aguesta lei: er un, Aran, ja l'auem valorat; era aute, Catalonha, que incremente era sua imatge de respècte pes minories e d'identificacion deth valor des identitats e er aute Occitània. En aguest sens, eth preambul dèishe ben clar eth compromís de Catalonha damb era unitat dera lengua occitana, peth ampli reconeishement dera sua oficialitat e pera proteccion especifica dera varietat aranesa. Ei de destacar en preambul era referéncia ara Carta europèa des lengües regionaus o minoritàries e ara volentat de qu'era proteccion dera lengua occitana en Catalonha sigue absolutament coerenta damb es plantejaments d'aguesta carta. Eth preambul destaque er important papèr qu'a de jogar eth Conselh Generau d'Aran, coma protagonista imprescindible en desvelopament dera lei.

Eth capitol I dera lei declare sense dubte era unitat dera lengua occitana, potèncie ar Institut d'Estudis Aranesi coma era autoritat independenta e academica der aranés, en marc dera lengua occitana, e apòrte es principis generaus de lengua pròpria e oficial, ath temps qu'enmarque es drets lingüistics des ciutadans. Er Institut d'Estudis Aranesi quede, damb aguesta lei, constituït en ua institucion mès deth entramat institucionau aranés e catalan. Damb era creacion d'un Institut d'Estudis Aranesi independent e academic formam ua institucion de referéncia, democratizam eth nòste territòri en encastre dera nòsta lengua occitana. E dígui «nòsta» perque finalament tanben forme part deth nòste bagatge, deth nòste auiatge, e per açò la regulam e la potenciam. E damb er Institut d'Estudis Aranesi tanben constituïm un element de referéncia entara lengua occitana, perque er article 4 ditz qu'eth papèr d'aguesta institucion aurà d'èster coerent damb era institucion deth tronc occitan comun, ei a díder qu'er Institut d'Estudis Aranesi aurà de determinar quin ei aqueth referent comun e exercirà foncions de determinacion sus tota era lengua occitana, determinacions que, evidentament, sonque seran valides entà Catalonha, mès que sense dubte auràn d'auer en compte tot eth territòri lingüistic.

Eth capítol prumèr ei eth fundamentau; dèishe clars es objectius e es bases deth futur desenvolupament dera lengua pròpia d'Aran.

Eth capítol segon mèrque es limits der emplec institucionau, indique es obligacions des administracions en referència ar occitan, ordene ua formacion de besonh entre es foncionaris, oriente eth besonh des publicacions oficiaus, dera Administracion de justícia, des registres publics e dera Administracion en generau d'èster en disposicion d'atier as ciutadans en aguesta lengua.

Eth capítol tresau hè referència ara onomastica e antropímia, en tot privilegiar es denominacions pròpies ena lengua deth territòri.

Eth capítol quatau ei dedicat ar ensenhament e refòrce era ja importanta preséncia der aranés ena educacion dera Val d'Aran e poténcia era preséncia ena ofèrta educativa de tota Catalonha e enes universitats.

En capítol cincau s'estructure era formacion entà adults e era competéncia qu'an era Generalitat e eth Conselh Generau d'Aran. Aguesta lei emmarque molt clarament es competéncies de cadua des institucions, en tot dar un important protagonisme ath Conselh Generau d'Aran, eth quau se convertís en maxim exponent administratiu en aquest ambit en sòn territòri naturau, era Val d'Aran, e eth quau ei coparticep ena rèsta deth territòri amassa damb era Generalitat.

Eth capítol següent ei eth des mieis de comunicacion. Ei de besonh entara pervivéncia dera lengua ua preséncia potenta enes mieis de comunicacion. Aguesta lei poténcia es condicions entà ua potenciacion importanta der occitan enes mieis de comunicacion.

Eth darrèr capítol se fixe mèns enes activitats culturals e en ambit socioeconomic, en tot crear es condicions juridiques entà assegurar ua preséncia en aguesti encastres, e finalaments se referís ara potenciacion des relacions de Catalonha damb era rèsta deth territòri lingüistic e ara projeccion exteriora dera lengua occitana.

Aguesta lei vò assegurar finalaments que se creen es condicions de besonh entà ua seguretat politica e juridica per part deth Conselh Generau d'Aran, entà èster er artifèx mèns important dera mantenéncia der occitan en Catalonha, e entad açò desvolope era existéncia d'ua relacion establa en encastre dera lengua occitana entre eth Govèrn dera Generalitat e eth Conselh Generau d'Aran. Eth Conselh Generau serà eth centre administratiu deth desenvolupament dera lengua occitana, mèns era Generalitat non se'n desenten. Ben ath contrari, era lei indique qu'ei de besonh ua collaboracion estreta entre es dues institucions e qu'era Generalitat ven obligada a dar supòrt ara volentat impulsora deth Conselh Generau. E aguesta lei dèishe ben clar qu'a d'èster eth territòri d'Aran de forma prioritària eth referent en desenvolupament des polítiques e des programes que deriven deth sòn desplegament. Aguesta lei vòu convertir Aran, damb er amparament de Catalonha, ena capitala d'Occitània e demore deth corrècte desenvolupament governamentau dera madeisha qu'es uelhs deth mon occitan se plaçaràn en aqueth petit bocinet deth Pirinèu que ja hè mèns de ueit cents ans, en un tractat d'Emparança, decidic liurament formar part dera administracion catalana.

Aguesta ei ua lei entà aplicar en territòri de Catalonha, mèns non ei ua lei sonque entà Catalonha. Damb aguesta lei der occitan, Catalonha posse un espaci a on es occitans de tot eth mon s'i pòden trapar, i pòden auer cabuda. Damb era aplicacion d'aguesta lei, er agermanament etèrn des lengües catalana e occitana a d'esdevier ua realitat. Damb era lei der occitan, era superacion dera frontèra, er aliberament der espaci, a d'èster mèns fàcil, mèns propèr.

Aguesta ei ua lei damb volentat europèa, e me platz acabar damb ues des darrères paraules de Robèrt Lafont: «En aguesti moments en qué era normalitat deth catalan s'impòse en Espanha e un shinhau en Euròpa, e a on i a ua joenessa d'Occitània en quauques administracions franceses, una onda de renauiment e d'aliberament deth destín, agegam confiança en un projècte nau, fidèu ath nòste passat illustre e ara logica permanenta des lòcs a on viuem. Ei temps de daurir Euròpa. Poderie èster era òbra d'Occitània-Catalonha. Amassar es nòstes lengües germanes de naisheça e agermanades d'ambicion en un conjunt d'interèssi e d'esperances ei ua manèra umila, rasonabla, pacienta e eficaça de hèr qu'eth nòste continent, encara estofat, prengue espaci, aire, circulacion de vida.» Aguest ei eth vertadèr esperit d'aguesta lei.

Gràcies, senhores e senhors deputats.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. També per fixar posició a les esmenes presentades i sobre el text del dictamen, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre diputat senyor Francesc Pané.

El Sr. Pané Sans

Senyor president, senyores i senyors diputats, membres del Govern, vicepresident, comunitats aranesa i occitana, molt bon dia, i felicitats, perquè és cert que encara no hem votat, però amb tota seguretat l'èxit és més que cert, i encara que no en fos, que en serà, hem arribat molt i molt lluny.

Volia començar donant les gràcies als i a les compareixents, als i a les ponents, a la lletrada, a la gestora, a la relatora. Crec que hem fet una feina extraordinària i no era senzilla. La República Francesa, senyores i senyors diputats, ha signat la Carta Europea de les Llengües Regionals o Minoritàries, però no l'ha ratificada mai. L'occità, doncs, no té empara a l'Estat veí. Tothom coneix la importància de la llengua occitana per a la cultura europea, i en canvi no té protecció a França, ni a Itàlia, fins on sabem. L'Estat espanyol no té un major interès per l'occità d'Aran que pel català. L'occità només és tingut per llengua amb tots els drets avalats per l'Administració pública a Catalunya. Només la Generalitat i el Conselh Generau han fet rellevant la llengua dels aranesos, i no d'ara, sinó de fa molts anys. De fa molts anys, sí, però no amb suficiència, de fa molts anys.

El primer Estatut reconeixia la variant aranesa de l'occità i va permetre un esforç, per bé que no complet, per a l'eficaç desplegament de mesures al seu favor. L'ús

social de la llengua es va estendre i l'aprenentatge va ser present a les escoles, l'aranès va poder estrenar la seva oficialitat, però només a l'Aran. És a partir d'avui que aquesta llengua serà oficial a tot Catalunya, gràcies al mandat del nou Estatut i a l'acció del Govern d'Entesa. Hom pot dir que es tracta majorment d'un gest simbòlic, atès que els nostres parlants en llengua occitana són tots en territori aranès, però ni és només un gest simbòlic, ni seria just desconsiderar el simbolisme d'aquest gest.

En efecte, deplorem que el català o l'èuscar no siguin oficials a l'Estat espanyol, car d'aquesta desprotecció se n'esdevenen tants greuges i tantes noses. Si és simbòlic que Catalunya acull l'oficialitat d'una llengua seva, minoritària, almenys el símbol es planta orgullós davant dels estats que menystenen les pròpies llengües regionals, i els repta, però cal, efectivament, considerar els amplis avantatges per a la llengua dels aranesos i les araneses, la seva oficialitat a tot el territori nacional.

El projecte de llei que som a punt d'aprovar compromet els poders públics de la Generalitat i els d'Aran a fer efectives la protecció, l'extensió normalitzada de l'ús, l'ensenyament a tots els nivells educatius, la presència en els mitjans de comunicació, la recerca filològica i la normativització de la llengua occitana. Compromet les administracions públiques catalanes i també l'espanyola a donar resposta en aquesta llengua a les persones que s'hi adrecin. Reconeix la plena validesa dels documents redactats en aranès, consagra els drets aranesos a tenir la seva toponímia i la seva onomàstica, i determina que la llengua pròpia de l'Aran és l'occità en la seva variant aranesa, i que aquesta és d'ús preferent per a les administracions del territori. La plena oficialitat obliga, en un esforç cooperatiu de promoció, les dues màximes institucions: el Consell Generau i la Generalitat, i a més consagra l'Acadèmia en la figura independent i científica de l'Institut d'Estudis Aranesos, i exigeix la promoció universitària dels estudis i la recerca filològica pel que fa a la llengua occitana. I encara més: la llei que oficialitza l'aranès a tot Catalunya, aquesta que debatem avui i que tenim la il·lusió de poder-la aprovar, estableix el principi rector de la unitat de l'occità en tots els territoris on és parlat, i preveu la cooperació transfronterera per avançar en la normalització de la llengua en base a un possible estàndard del qual ara fretura, per dissort.

No és, doncs, gens estrany, senyores i senyors diputats, que aquest projecte de llei hagi alçat tantes expectatives entre la població aranesa, perquè és un projecte de llei històric. Ni ho és que també les hagi despertat en els cercles occitanistes de la Gascunya i del País Llemosí, de l'Occitània sencera. Els ponents hem rebut cartes i correus que expliquen les inquietuds, les aspiracions, els interessos dels estudiosos de la llengua en l'Occitània sencera, i molt especialment dels aranesos i araneses més arditos en la defensa dels seus drets lingüístics. Ha estat una experiència realment vibrant, perquè hem viscut com és viva la flama dels combatents per la causa de la llengua arreu on és parlada.

No és tampoc gens estrany que una de les preocupacions més intenses en la ponència hagi estat tot just el nom de la llei, perquè en aquest cas el nom fa la cosa.

Cadascú s'estima allò que li és propi i per això, per aquest amor, li dona el nom amb què ha de ser conegut aquest objecte d'afecte. Els aranesos i les araneses anomenen aranès la llengua que parlen. La història, la terra, les generacions successives han volgut acabar identificant la variant del dialecte gascó de la llengua occitana amb el territori que l'ha preservada. Ningú no vol ni té perquè renunciar als seus noms propis o als que identifiquen el seu univers vital.

Tanmateix, sabem que la llengua que parla l'Aran neix del mateix tronc i pertany al mateix tronc que la que parlen a Tolosa, a Besiers o a Llemotges. Es tracta de la llengua d'oc, que és una, per bé que fragmentada en dialectes més o menys allunyats els uns dels altres, com qui diu, com en totes les llengües. Qui diu provençal, diu occità, com diu occità qui diu aranès. Aquesta certesa científica, la de la unitat de la llengua occitana, va presidir els nostres debats en la ponència.

Qui els parla, senyores i senyors diputats, va voler explicitar la síntesi de la qüestió amb un concepte tal vegada massa llarg per ser emblemàtic: la llei no pot contenir res que repugni la ciència lingüística, però no ha d'allunyar-se del sentiment territorial de les persones per a qui fonamentalment és pensada i promulgada. En altres paraules: la llei no pot renunciar al nom «occità» per a la llengua que vol protegir, perquè aquesta és la llengua, però no pot negligir la identificació afectiva dels parlants amb el seu propi territori.

La llei no podia atorgar la segregació de l'aranès del seu tronc lingüístic. Allò que Catalunya no vol per a la seva llengua no ho podíem pas consentir per a la llengua dels occitans i les occitanes. El Grup Popular i el Grup Mixt saben i ho aprofiten, a fe que ho aprofiten, que la fragmentació és un terreny adobat per a la substitució lingüística o per a l'assimilació per part de les llengües més poderoses. Estic convençut que en aquest entestament científic i a la vegada afectiu hi hem acabat reeixint. Tant el PP com el Grup Mixt han volgut convertir la festa de la llum lingüística, la festa de l'Aran, en una mena de Dia de Cendra, en un dia de tristor. Han mantingut vius sengles paquets d'esmenes. Nosaltres no les compartim, en primer lloc, perquè volen, efectivament, consagrar el secessionisme; en segon lloc, perquè la llei que debatem no és de normalització o no només de normalització, i, doncs, no pot ordenar com ha de ser la pràctica de les polítiques lingüístiques en el territori aranès, car això ho ha de dir el Consell Generau en el marc de la legislació vigent i amb la cooperació de la Generalitat de Catalunya, si és el cas.

Referir constantment el castellà com a llengua oficial a l'Aran no té cap mena de gràcia, i encara en té menys subordinar-hi l'aranès, com sembla que és el que pretenen les esmenes. En segon lloc, el meu grup no comparteix el criteri d'eliminar l'adjectiu «preferent» a l'ús que les administracions han de fer de la llengua pròpia de l'Aran. La preferència d'ús és el ceptre que prestigia un idioma. I les llengües minoritàries necessiten prestigi per a la seva lluita contra el prejudici, la inanició o l'assimilació. No es tracta, senyors del Partit Popular i del Grup Mixt, de valorar una llengua per damunt d'una altra, en aquest cas l'occità amb la

variant aranesa per damunt del català o del castellà, no, sinó de donar millors oportunitats a aquella llengua que està en inferioritat de condicions. Entenem que és així com ho interpreta el Consell de Garanties Estatutàries amb el seu dictamen, i és en aquestes que nosaltres ens mantenim amb plena convicció.

Senyores i senyors diputats, tinc per mi que entrat el segle XXI res no ha de ser tan important en les coses de les comunitats humanes com el maneig de la seva intrínseca diversitat. La gestió de la diversitat biològica serà essencial per al sosteniment de la Terra, però el valor de la diversitat cultural ho serà per al creixement humà. La diferència tot sovint comporta dificultats i tensions, però la uniformitat, imposada o no, acaba negant la cultura i els pobles. Gestionar les petites i les grans diversitats identitàries de les persones i dels seus col·lectius produeix efectes fantàstics en la cultura i encara més fantàstics en la sociologia humana.

L'occitana és una llengua minoritzada per la història política uniformitzadora. L'aranès és una joia occitana que ha resistit els intents assimilistes, i és a nosaltres que correspon de preservar-la, no perquè la joia llueixi en el nostre currículum nacional, sinó perquè cobri valor entre els seus propietaris, i perquè la seva llum descobreixi la riquesa de la diversitat lingüística d'un món que no sembla doldre's gaire de la pèrdua constant de llengües minoritzades. A l'Aran la llengua és viva i és útil per a l'ensenyament de la física, per a resoldre una qüestió política, per escripturar una propietat i per a ben encaminar un viatger.

Recorden la Mila, de *Solitud*? Sentin com sona el seu sentiment amorós en la versió aranesa que fa Maria Vergés: «Se trapave bèra, saborenta, cobejabla e desirada pes òmes. Es feram e es viciosas dera amassada deth romiatge prumèr, es còles ciutadanes des caçaires dempús e tostemp era plenitud desiranta dera sua Ànima, l'ac auien plan demostrat. Donc atau ère, perquè non la desiraven tanben, perquè non mossegaven en era coma en fruta doça e madura, prèsta, aqueri dus òmes as qui era auie volut hèr don generós dera madeisha?»

Mila no gosa abraçar el pastor ni besar-li la boca, per bé que en té el desig, però jo sé, i vostès, senyores i senyors diputats, saben que ella hauria pogut dir en la llengua d'Aran què sentia per l'home i com l'estimava.

Una llengua només és veritablement útil quan els amants l'usen per declarar-se l'amor, i això és afortunadament corrent a l'Aran, i cal que en segueixi sent per molts i molts anys. I, què punyetes, visca l'Aran i la seva llengua!

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Forts aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Acabat el debat...

(*Pausa llarga.*)

Passem a votació les esmenes presentades pel Grup Popular.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor, 117 en contra i cap abstenció.

Passem, ara, a votar les esmenes presentades pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 113 vots en contra.

I passem, ara, a votació l'esmena presentada pel Grup de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada per 48 vots a favor, 86 en contra.

Passem, ara, a la votació del text del dictamen.

Comença la votació.

El Projecte de Llei de l'aranès ha estat aprovat per 117 vots a favor i 17 vots en contra.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Gràcies, senyores i senyors diputats.

———— Alteració de l'ordre del dia

Abans de passar al tercer punt de l'ordre del dia, vull informar que tots els grups parlamentaris han presentat una sol·licitud d'alteració de l'ordre del dia, de tal manera que el punt 4, la Proposició de Llei de regulació de les festes tradicionals amb bous, sigui substanciada immediatament després de la sessió de control, aquesta tarda; l'han presentada tots els grups, per tant, si no hi ha inconvenient, s'acordarà aquesta alteració de l'ordre del dia.

———— **Projecte de llei**

de polítiques de joventut (tram. 200-00089/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Benestar i Immigració sobre el Projecte de Llei de polítiques de joventut. D'acord amb l'article 105.2, té la paraula, per presentar aquesta iniciativa, l'honorable consellera senyora Carme Capdevila (*remor de veus*), consellera d'Acció Social i Ciutadania.

(*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau... Senyora consellera, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, abans que res, volia saludar –de fet, encara no han tingut l'oportunitat d'incorporar-se, però– a totes les persones que ens acompanyaran en la tramitació d'aquesta llei i que han pres part d'aquest procés participatiu per a l'elaboració del projecte de llei.

Estic parlant de milers –de milers– de joves que van ser consultats, però també estic parlant de la valuosa aportació per part de l'Associació de Municipis, la Federació de Municipis i del Consell Nacional de Joventut de Catalunya. També els vull agrair no només aquesta tramitació inicial o la seva participació en la tramitació inicial, sinó també les seves aportacions en el tràmit parlamentari, ja que tots ells van aportar les seves consideracions.

Vull fer esment, també, de la bona tasca que s'ha dut a terme –ara, sí– des de la Secretaria de Joventut, que ens ha conduït a aprovar, avui, en aquest Parlament, aquesta norma que nosaltres entenem tan necessària. De ben segur que, des de la Secretaria de Joventut, esteu tan satisfets com ho estic jo. I, permeteu-me..., gràcies, secretari de Joventut, senyor Eugeni Villalbí, i també les gràcies explícites al senyor Ramon Torrents per la feina feta. En aquest apartat d'agraïments, no podria deixar de fer-ho, també, a la feina que ha realitzat el diputat, el senyor Pere Aragonès, com a relator de la ponència, i així com la disposició dels grups parlamentaris d'aquesta cambra que avui donaran suport en aquesta llei.

Tot i això, lamento, i ho lamento profundament, que algun grup, amb afany partidista, posés pals a les rodes per tal que aquesta llei no s'aprovés en aquesta legislatura, amb l'excusa de no respectar el principi d'autonomia local. I, com no podia ser d'una altra manera –no podia ser d'una altra manera–, el Consell de Garanties Estatutàries no els va donar la raó. La joventut, a casa nostra, no va entendre aquesta tàctica preelectoral de curta volada.

Malgrat això –malgrat això–, avui, el Departament d'Acció Social i Ciutadania tanca la nombrosa llista de disposicions legislatives que s'han aprovat en aquesta legislatura. Hem anat complint, i avui toca la Llei de polítiques de joventut, que arriba just, molt just, des de l'últim Ple, però arriba a temps i, a més a més, arriba madura.

Les polítiques de joventut són polítiques transformadores. A la Secretaria de Joventut, al llarg de tota la seva història, sempre li ha pertocat innovar, sempre li ha tocat arribar a les persones joves i ho ha hagut de fer de maneres molt diferents, però, alhora, també tractar unes polítiques cada cop més complexes en un món també més complex.

Les polítiques de joventut, al llarg de la seva història, han estat les precursors dels plans interdepartamentals. Les polítiques de joventut han liderat, amb la complicitat de tots els agents implicats, la planificació d'un treball a deu anys vista. Les polítiques de joventut han innovat i han innovat amb l'atenció a les persones joves, creant les borses joves d'habitatge, i, més tard, el Departament de Medi Ambient i Habitatge va crear la Xarxa de Mediació per al Lloguer Social. També han innovat creant les oficines joves de treball. Ara estem innovant amb la Xarxa Nacional d'Emancipació Juvenil, prenent també que aquesta atenció completa que es dona a les persones joves sigui, en el futur, o pugui ser, en el futur, també, aquest model d'atenció integral per a tots els col·lectius.

Les polítiques de joventut també han estat les polítiques de consens –les polítiques de consens– entre el Govern, les associacions, el món local i l'oposició. Tant el Govern com el Consell Nacional de Joventut, com l'Associació de Municipis, Federació de Municipis estan d'acord amb aquest projecte de llei. Ara, jo demano que s'hi sumi també tota l'oposició. S'han acceptat en el tràmit parlamentari moltes aportacions que, de ben segur –i n'estic segura–, milloren aquest text. Jo crec que, ara, avui, tenim un text que pot agradar a tothom, de la mateixa manera que s'ha treballat el Pla Nacional de Joventut de Catalunya que ho hem fet –i ho dic tranquil·lament– sense electoralismes ni partidismes, perquè aquest ha estat un treball de país, recolzat –ara, sí–, legislativament, pel text que avui aprovarem.

La llei servirà per crear aquest marc legal que blindi i consolidi el model de polítiques de joventut construït al llarg d'aquests trenta anys. La llei té com a eixos centrals l'emancipació i la participació juvenil i estableix que els poders públics han de fer polítiques específiques per als joves.

L'emancipació juvenil és una prioritat. Es crearà la Xarxa Nacional d'Emancipació Juvenil que el Govern desplegarà fins al 2015 i estarà integrada per seixanta-quatre oficines joves que agruparan, en una finestra única, tots els serveis que presten les diferents administracions per facilitar l'emancipació juvenil i guanyar en eficàcia. Les oficines joves oferiran també una atenció pròxima, integral, personalitzada i disposaran d'un catàleg de serveis especialitzats –la Borsa Jove, l'Oficina Jove de Treball, el Punt d'Informació Juvenil, l'assessorament en matèria de salut– i sempre a càrrec de professionals.

La llei donarà rang legal al Pla nacional de joventut de Catalunya. El pla és el marc de referència de les polítiques per a joves de la Generalitat, però també és el marc de referència per a les polítiques de joves en el món local i amb les entitats juvenils. La llei revaloritza la seva funció, ja que, a partir d'ara, tindrà la consideració de «pla sectorial de coordinació» per garantir-ne el compliment.

La llei, a més, potenciarà la interdepartamentalitat i la transversalitat de les polítiques de joves i establirà que tots els departaments del Govern de la Generalitat comparteixin responsabilitats en matèria de joventut. El text també reconeix noves formes de participació juvenil, com els consells locals de joves.

La nova norma atorga més recursos als professionals de joventut, ja que aquest és un col·lectiu que sovint ha hagut de treballar sense itineraris de professionalització, qüestió que hem esmenat en aquesta legislatura, però que, amb la llei, se superarà aquest dèficit i es posaran els recursos per tal que puguin dur a terme la seva feina.

La llei defineix la joventut com a col·lectiu de persones entre setze i vint-i-nou anys i defineix la joventut com aquell col·lectiu majoritàriament immers en processos de formació i/o inserció laboral i/o emancipació domiciliar, del qual es deriven unes identitats i unes necessitats específiques; unes persones que viuen una etapa de transició cap a la vida adulta amb unes circumstàncies

que dificulten el seu ple exercici de ciutadania a nivell social, polític, econòmic i cultural.

Com és conegut, les polítiques de joventut al nostre país van començar a construir-se a l'inrevés del que hauria estat lògic: primer, s'han fet un conjunt d'actuacions; després es va fer la planificació a través del Pla nacional de joventut de Catalunya, i, per últim, es preveu realitzar, que és el que estem fent avui, el seu marc jurídic adequat.

La llei ens dona, en primer lloc, doncs, aquest marc jurídic que endreça i regula l'actual situació d'implementació de les polítiques de joventut que es duen a terme per les diferents administracions, des de l'àmbit autonòmic al local, a Catalunya.

En segon lloc, la llei regula totes les intencions expressades en el Pla nacional de joventut de Catalunya i el vincula i li dona aquesta vinculació jurídica i estableix tots els mecanismes previstos de coordinació interdepartamental, interinstitucional que acabin esdevenint, que acabin eliminant polítiques volubles o polítiques de joventut supeditades a la voluntat política de cada moment.

I, en tercer lloc, perquè aquesta llei avança en els grans objectius de país per als joves amb accions agosarades per facilitar l'emancipació juvenil, com és el desplegament d'una xarxa d'infraestructures d'equipaments i serveis de joventut. I això només és possible en un marc jurídic que ho recolzi i una bona planificació estratègica, i una proposta que consisteix en la xarxa d'equipaments i, especialment, la dotació pressupostària suficient perquè tot això pugui ser una realitat. Establim un marc per a les polítiques de joventut que ha de permetre mantenir una línia de treball que sumi tots els agents implicats a empènyer en una mateixa direcció, per a la qual cal sumar esforços. Es tracta de situar, de posar el consell rector del Pla nacional de joventut de Catalunya al capdavant de les polítiques de joventut per planificar, pilotar i fer-ne el seguiment.

El desplegament d'una llei és tant o més important que la mateixa llei. Per tant, a partir d'ara caldrà aprovar, caldrà construir tot el desplegament d'aquest model de polítiques de joventut que avui encetem..., no que encetem: que avui consolidem o blindem amb aquesta aprovació. Ara ens caldrà aprovar el Pla sectorial de coordinació del Pla nacional de joventut, validat pel consell rector, i en el qual hi hagi també, volem, un gran acord amb tots els agents polítics. Haurem de crear també un registre d'equipaments i serveis juvenils, el qual doni peu o ens permeti la planificació i la..., poder-ho planificar arreu de tot el territori i alhora saber on tenim aquests equipaments i, evidentment, planificar la seva construcció de futur. I caldrà desplegar també normativament la xarxa nacional d'emancipació juvenil i caldrà crear el consell rector com a òrgan col·legiat i caldrà fer un nou i seriós impuls a la regulació dels professionals i les professionals de joventut.

En la llei també es contempla un nou model d'intervenció de la xarxa nacional d'emancipació juvenil. Avui, avui en dia, tenim més de tres-cents punts d'informació juvenil que requereixen una actualització de la seva nor-

mativa i dels seus continguts; també tenim la xarxa de borses joves d'habitatge i les oficines, com he dit abans, i alguns serveis específics de salut per a joves.

La xarxa nacional d'emancipació juvenil ha de ser una xarxa de serveis juvenils de totes les administracions que respongui a un model d'intervenció exitós i que suposi el nou paradigma d'atenció especialitzada, i la llei en fa menció i remet al desplegament normatiu, el que caldrà fer conjuntament amb tots els agents implicats. Paral·lelament, també és necessari definir, regular i registrar quins serveis existeixen, com he dit abans, per al jovent i definir també quins professionals n'han de ser responsables.

Aquesta llei és important, perquè ens dota d'uns instruments que ens han de servir per a les properes dècades, i és per això que l'hem fet entre tots i totes, i és per això que no hem volgut estalviar cap esforç per trobar aquest consens necessari.

Jo crec que avui és un dia important per a Catalunya, per a tots els ciutadans i ciutadanes, però especialment per als joves i les joves de Catalunya, ja que aquest extens procés participatiu de la llei fa que aquesta no sigui una llei de la Secretaria de Joventut, que aquesta no sigui una llei del Departament d'Acció Social i Ciutadania, que no sigui una llei del Govern, sinó que és una llei de tots i totes, és una norma que el país necessita per consolidar un model nacional de polítiques de joventut i posar les bases per fer un salt endavant.

Moltes gràcies a tots i a totes, i espero comptar amb un ampli consens a l'hora d'aprovar aquesta norma.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per presentar ara els treballs de la comissió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Aragonès, que fou designat relator d'aquesta comissió.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. En primer lloc, diputades, diputats, honorable consellera, voldria començar saludant els representants de tots els sectors implicats en les polítiques de joventut que avui ens acompanyen: els representants de la Secretaria de Joventut de la Generalitat, començant pel seu secretari, el senyor Eugeni Villalbí, els representants del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, dels professionals que executen les polítiques de joventut, de l'Associació Catalana de Professionals de Polítiques de Joventut, d'alcaldes i de regidors de joventut del territori, d'entitats i organitzacions del moviment juvenil. Avui aquí reconec cares de persones amb qui hem estat compartint assemblees del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, d'organitzacions polítiques juvenils: en veig de Joventut Socialista, Joves d'Esquerra Verda, Joventuts d'Esquerra Republicana, de la Joventut Nacionalista de Catalunya. A tots ells, moltes gràcies per assistir a aquest debat.

Em correspon com a relator presentar avui aquí al Ple els treballs de la ponència dels diputats que hem estat encarregats per treballar aquest projecte de llei de polítiques de joventut. M'agradaria començar, però, fent

un petit relat de quina ha estat la trajectòria d'aquest projecte de llei en aquesta cambra.

Aquest projecte de llei va ser aprovat pel Govern de la Generalitat el passat mes de març. El 28 d'abril es va fer el debat de la totalitat aquí en el Ple. Posteriorment es van realitzar les compareixences amb un tràmit amb què el que volíem era, com amb tots els tràmits de compareixença, obrir el projecte de llei i la discussió a les entitats, als agents implicats, per tal de millorar el text que estàvem treballant. Van comparèixer el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la Federació de Municipis, l'Associació Catalana de Municipis, l'Associació de Professionals de Polítiques de Joventut, el Conselh Generau d'Aran, les diputacions, el Col·legi d'Educadors Socials, experts com el senyor Lluís Tolosa o ajuntaments concrets, com l'Ajuntament de Barcelona.

La Comissió de Benestar i Immigració, que va ser la comissió a la qual se li va encarregar la tramitació d'aquest projecte de llei, va nomenar una ponència, que és el grup de diputats que hem estat treballant durant aquestes setmanes i aquests mesos aquest projecte de llei aquí al Parlament. Aquesta ponència ha estat formada pel diputat Albert Batalla, de Convergència i Unió, que ha estat acompanyat també en reunions bilaterals i altres treballs per la diputada Assumpció Laïlla, també de Convergència i Unió; la diputada Núria Ventura, del Grup Socialistes; el diputat Rafael López, del Partit Popular; la diputada Laia Ortiz, del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds, i el diputat Albert Rivera, del Mixt, tot i que també hi ha treballat la diputada Carmen de Rivera, en aquest projecte de llei, i jo mateix, com a representant del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Hem tingut la col·laboració del lletrat Ferran Domínguez, i vam passar a discutir les esmenes presentades, un total de 156 esmenes, en aquest projecte de llei, 80 presentades pel Partit Popular, 68 per part de Convergència i Unió, 6 per part del Grup Mixt i 2 conjuntament per Esquerra Republicana, el Partit dels Socialistes i d'Iniciativa.

Del treball que hem fet a la ponència, del treball que hem fet per intentar posar-nos d'acord, per intentar millorar el projecte de llei, avui en queden, però, alguns serrells, en queden algunes esmenes: hem passat de 80 esmenes del Partit Popular a 54 que avui es mantenen, de 68 de Convergència i Unió a menys de la meitat, a 32 que avui es mantenen al Ple, i de les 6 del Grup Mixt avui en resten 5. Un treball que es veu en les diferències que hi ha entre el projecte de llei que avui aprovarem i tal com va ser presentat aquí al Parlament, i creiem que el millora.

En primer lloc, una millora d'alguns aspectes del redactat, per deixar-los més clars, sobretot pensant en qui seran els que hauran d'aplicar, els que hauran de portar a terme aquesta llei, que són les entitats juvenils, els professionals de les polítiques de joventut, els regidors i regidores de joventut. Vam concretar molt millor també l'objecte de la llei, a través d'una transacció d'una esmena del Partit Popular. Vam completar les obligacions dels poders públics en matèria de polítiques de joventut, ampliant-les, fent-les molt més explícites, intentant

cobrir tots els aspectes de la vida d'un jove on l'Administració pot treballar perquè millorin el seu projecte de vida. Vam millorar, certament, un apartat del projecte de llei on es detallava quines eren les funcions del departament de la Generalitat que s'encarrega de les polítiques de joventut; aquest va ser un aspecte que vam discutir, que vam treballar molt i en què finalment, doncs, hi ha un resultat bastant positiu. També es van treballar els principis d'actuació de les polítiques de joventut, que afecten, evidentment, el Govern de la Generalitat, però també els municipis, els ens supramunicipals, el mateix també Consell Nacional de la Joventut.

Un dels aspectes també debatuts i esmenats ha estat tot l'àmbit de coordinació interdepartamental. Sovint a les polítiques de joventut els que ja fa uns quants anys que ens hi movem hi ha paraules que ens sonen molt, i una d'elles és la «interdepartamentalitat», i això no és altra cosa que la necessitat que tenim des del Govern de la Generalitat, però també des d'un ajuntament, que els diferents departaments, les diferents àrees, treballin conjuntament, treballin plegades a l'hora de defensar els interessos de la gent jove. És a dir, que qui s'hagi de preocupar dels joves d'un municipi o els joves de tot el Principat de Catalunya, com en el cas de la Generalitat, no sigui només el secretari de Joventut i la consellera d'Acció Social i Ciutadania o regidor de joventut en un municipi, sinó que la resta de departaments també facin polítiques pensant en clau jove. I per això s'ha reforçat la coordinació interdepartamental i s'ha introduït també la possibilitat de fer una avaluació d'impacte possible d'una llei quan afecta la gent jove. És un aspecte que ja existeix, quan s'elaboren altres normatives, quan s'elaboren decrets o quan s'elaboren projectes de llei, en aquests moments l'Institut Català de les Dones pot fer un impacte de gènere; a partir d'aquesta llei, doncs, també es podrà fer un impacte amb relació a com afecta els joves aquest projecte de llei o aquesta proposta de decret.

A instàncies també del Partit Popular vam introduir un article sobre la cooperació amb la Unió Europea per part de les polítiques de joventut. Creiem que és important, tenint en compte sobretot la projecció internacional que han tingut les polítiques de joventut i el fet que avui, gràcies al bagatge de tots aquests anys, les polítiques de joventut de Catalunya són un referent per a molts ens subestats de la Unió Europea.

Es van reforçar els aspectes de participació, no només a través del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, sinó a través de definir, de polir aquestes noves formes de participació que reconeix l'Administració com a interlocutors i que es concreten en aquest projecte de llei.

Vam millorar el treball i les funcions del consell rector. El consell rector del Pla nacional de joventut de Catalunya és l'òrgan que implementa, que dissenya, que fa una mica el treball del dia a dia, que marca les guies perquè després des de les administracions es portin a terme les polítiques de joventut. Hi han, doncs, evidentment, els responsables de la Generalitat en matèria de polítiques de joventut, hi ha també representants dels ajuntaments i representants de la gent jove associada. Creiem que

és un bon model de fer unes polítiques perquè aquestes puguin tenir el consens.

I vam millorar els aspectes de la xarxa nacional d' emancipació juvenil, és a dir, tots els equipaments dels serveis que ofereixen tant l' Administració de la Generalitat com els ajuntaments de cara a la gent jove, per facilitar que puguin desenvolupar el seu propi projecte de vida.

Aquests van ser els treballs que vam fer la ponència. Posteriorment, la Comissió de Benestar i Immigració va aprovar el dictamen del projecte de llei, i, doncs, havia de seguir el curs de la tramitació parlamentària, però fent ús del Reglament el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va fer una petició al Consell de Garanties Estatutàries al voltant dels aspectes relatius a l' autonomia local, al paper dels consells comarcals que hi havia en el projecte de llei. El Consell de Garanties Estatutàries va avalar el projecte de llei tal com havia sortit de la comissió, i, per tant, doncs, avui arriba aquí, en aquesta tramitació final, a punt de ser aprovat.

Jo voldria agrair en aquest torn com a relator el bon treball que hem tingut a la ponència. Crec que hem fet un esforç per intentar posar-nos d' acord, com a mínim per part d' aquest relator l' esforç hi ha estat, per poder mantenir aquest consens en matèria de polítiques de joventut. En la trobada de Manresa, quan els representants del moviment juvenil van discutir el que serà el Pla nacional de joventut de Catalunya, que obligarà gràcies a aquest projecte de llei els ajuntaments i la Generalitat, la consellera ens va llançar un repte als diputats; va dir, doncs, que el Govern aprovava el projecte de llei i que tramitaria el Parlament i en aquesta legislatura l' havíem d' aprovar. Va ser un repte, i nosaltres vam assumir un compromís, no amb la consellera només, sinó amb el conjunt de la gent jove, amb el conjunt del moviment juvenil que estava allà representat; el vam assumir i crec que avui podem dir que l' hem complert. Per tant, jo voldria donar les gràcies a tots els diputats, tant els que n' han estat ponents com els que també ens han ajudat, a la gent de la Secretaria General de la Joventut, en especial a l' assessor jurídic, el senyor Ramon Torrents, pel seu treball, al lletrat i als serveis de la cambra, perquè avui puguem finalment aprovar aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Passem ara al debat d' aquest projecte de llei. Per a la defensa de les esmenes reservades, té en primer lloc la paraula el representant del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, donar la benvinguda als representants de les entitats juvenils que ens acompanyen avui; senyora consellera, primer vostè, honorable consellera, gràcies per ser aquí; també als representants de la Secretaria de Joventut i de la Secretaria de Polítiques Familiars, no sé si el nom és exactament aquest, però, vaja, donar-los a tots la benvinguda en aquest Parlament.

A mi m' ha agradat la complaença que ha tingut el relator amb el Grup de Convergència i Unió, quan li deia: «El Grup de Convergència i Unió, fent ús del Reglament de la cambra, ha portat aquesta llei al consell.» Li dic que m' agrada aquesta complaença perquè aquest mateix diputat no l' ha tingut abans quan hem parlat de la Llei de l' aranès. I quan nosaltres també la vam portar al Consell de Garanties..., doncs, abans, la relatora, fent ús del seu rol com a diputada, no ha tingut tanta complaença amb el nostre grup; gairebé havíem comès un pecat mortal portant una llei i dubtant, no?, d' un aspecte important de la llei. Per això m' agrada que normalitzem un altre cop la situació, i que veiem que les coses es poden portar al Consell de Garanties com es poden portar, també, per descomptat, al Tribunal Constitucional, i això no fa més que garantir els drets i els deures de tots els ciutadans.

Ens hem de posicionar sobre el procés final de la llei, de la Llei de polítiques de joventut. Vostè, senyor relator, ha dit una cosa que té molta raó: les polítiques de joventut en aquesta casa, en aquest Parlament, en aquest país, sempre s' han fet per consens de tothom. Clar, això volia dir que el Govern havia de ser un govern dialogant; això volia dir que sempre el Govern, en polítiques de joventut, havia estat un govern de mà estesa; això volia dir que era un govern previsor; això volia dir que era un govern que feia les coses quan tocava, i això volia dir que era un govern que l' autonomia local per ells era molt important, però que també el Parlament havia de ser el centre de la vida política en matèries de polítiques de joventut. D' acord? Fem un marc. Sap per què? Perquè, si no, un té la sensació..., i jo sé que parlo ja amb gent entesa en polítiques de joventut, perquè, si no, molta gent que ens pot veure des de casa es perd, diu: «Per què aquest diputat ara parla així?» I li ho explico: perquè, si no, moltes vegades, tenim la sensació, des d' aquest Parlament, que als únics que ens demanen deures és a nosaltres. I li poso un exemple.

Sap vostè d' on ve la promesa de fer una llei de polítiques de joventut en aquest país? Ara em diran: «Trenta anys.» D' acord, li ho accepto: trenta anys, és que Convergència i Unió no va tenir temps de fer-ho. Però el tripartit, quan van entrar al Govern, l' any 2003, va fer com a gran promesa una llei de polítiques de joventut. D' acord? En això, hi estem d' acord. És a dir que vostès han tingut set anys per fer-ho, sis anys per fer-ho. Molt bé. I en aquests sis anys hi ha hagut molt diàleg, diàleg amb tothom. I vostès vénen aquí amb una llei que diuen: «S' ha dialogat amb tothom; tothom hi està absolutament d' acord.» No ho sé, si tothom hi està absolutament d' acord; segurament, per estar-hi d' acord, doncs, tothom ha deixat coses, no?, com es diu en castellà, *cosas en el tintero –seguramente–*; però, molt bé, hem arribat a un acord, tothom ha parlat.

Però quan entra aquesta llei aquí vostès ens donen, als senyors diputats i diputades, allò que els nacionalistes diuen «on resideix la sobirania nacional de Catalunya», allò que els nacionalistes..., no vull que em mal interpretin: «Ara, el diputat del Partit Popular s' ha tornat boig»; no, que vostès mateixos diuen que és on resideix la sobirania, doncs, a aquests diputats i a aquesta cambra els donen tres mesos –tres mesos– per aprovar-la,

a corre-cuita, que vol dir, en llenguatge tècnic, perquè ningú s'enfadi, pel mètode d'urgència o per tràmit d'urgència. I aquesta ha estat la realitat; aquesta ha estat la realitat d'una llei. Nosaltres hem tingut tres mesos per discutir una llei tan important que vostès han passat sis anys per fer-la. Clar, vostès no ens poden demanar ara a nosaltres, passar-nos la pilota ara a nosaltres i fer responsable una oposició que voti el que voti simplement perquè vostès han trigat massa temps a portar una llei a aquesta cambra. I per tant això és un tema important i no és un tema menor.

I jo li reconec una cosa, senyor relator, que vostè ha estat, i li ho dic amb tota sinceritat, un dels relators més predisposats a arribar a acords; li ho dic amb tota sinceritat –li ho dic amb tota sinceritat. Jo no sé si això li provocarà problemes en el seu partit o no li provocarà problemes, això no ho sé. Però li ho dic amb el cor a la mà, és veritat, vostè ha intentat arribar a acords, però és que la situació era molt complicada i era una situació molt difícil.

Nosaltres vam fer una crítica quan vam iniciar el procés de la llei, i vam dir: «A nosaltres ens sembla una llei massa administrativa i una llei poc política»; «política», no se'm mal interpreti, no en el sentit d'ideologia política, com vostès ens tenen acostumats a fer, no?, però sí una llei amb més substància política. És cert, és una llei per ordenar la Generalitat, per posar ordre dintre de la Generalitat i per posar ordre també dintre de les administracions.

Però és que tot i així a nosaltres no ens acaba de convèncer, aquesta llei. Per què? Doncs, perquè nosaltres pensem que és una llei que acaba amb un concepte tan bàsic com l'autonomia municipal –l'autonomia municipal. Abans la consellera diu: «En aquest país ho hem fet a l'inrevés, les polítiques de joventut.» És cert, però no s'oblidi d'una cosa: en aquest país, qui va començar a fer polítiques de joventut van ser els municipis, van ser els ajuntaments; en allò sí que portem trenta anys de política de joventut pura i dura, en allò sí que portem trenta anys de professionals de la joventut d'allò..., que es coneixen el territori. I aquesta és la realitat de les polítiques de joventut. És a dir, no només van començar quan es va començar a fer el Pla nacional de joventut, que, per cert, va sorgir de..., i sempre ho recordo. Aquestes coses que tenen..., i és l'últim Ple i estem en família, i faig un comentari així, que a un ja li fa ser gran, perquè un hi era, quan vam redactar el document de línies de polítiques de joventut, que va ser la gènesi del Pla nacional de joventut. Ara estem per la segona versió del Pla nacional de joventut. I, clar, quan un veu aquestes coses i diu «jo ja hi era allà», doncs, s'adona que el temps passa, no?, i que el temps passa per tothom i que ja un es fa gran i ja no és tan jove com sembla.

Però és cert, jo hi era quan es va començar a fer el primer document, la gènesi del Pla nacional de joventut, que es va fer. Però molt abans d'aquesta gènesi venia perquè hi havia, sobretot a les joventuts polítiques, i també hi era en les entitats com el Consell Nacional de la Joventut, gent que venia del territori, que venia dels municipis, que coneixien quina era la situació de les

polítiques de joventut, que es feien, sense recolzament, en els municipis.

Per cert, sense recolzament com altres polítiques, i aquí podríem parlar, aprofitant que hi ha la consellera d'Acció Social i Ciutadania..., i no deixarem, doncs, tot el problema de subsidiarietat i de suficiència que tenen els municipis, sobretot en les polítiques socials, aquelles que fan els municipis que hauria de fer la Generalitat i que actualment estan fent.

Doncs, una d'aquestes polítiques –una d'aquestes polítiques– són les despeses de suplència i subsidiarietat, i en el cas de Barcelona, les suplències..., les despeses de capitalitat. Doncs, aquestes polítiques que avui en dia estan patint molts municipis –i miro i hi han molts regidors aquí; saben del que estic parlant– que fan polítiques socials..., doncs, des de sempre ho havien fet els municipis, parlant de les polítiques de joventut.

I què ens trobem en aquesta llei? Segons el nostre parer i segons el que hem pogut parlar també amb regidors i regidores, i no només del Partit Popular, és que aquesta llei és una llei de dalt a baix –és una llei de dalt a baix. És a dir, una cosa és posar a coordinar..., i no vull que se'm mal interpreti en el sentit que nosaltres estem absolutament a favor de la coordinació de les polítiques de joventut en tot el territori, però una cosa és coordinar i una altra cosa és dir: «No, com nosaltres tenim la competència absolutament exclusiva, doncs, resulta que aquí tots els municipis hauran de passar per les polítiques que es defineixin de la Generalitat.» Això nosaltres creiem que va en contra d'un dels principis fonamentals, que és la tradició de molts municipis de Catalunya a l'hora de fer polítiques de joventut.

Per tant, aquesta és una proposta que a nosaltres ens semblava que quedava molt..., que no ens acabava d'agradar i que suposem que altres partits que van i que ens diuen sempre que són municipalistes, doncs, també s'hi hauran d'oposar en aquest sentit.

Un altre aspecte. Quan jo li deia..., i és cert, s'ha reformat els aspectes que faltaven, i comentàvem, per exemple, els aspectes de participació, no?; trobàvem molta emancipació –per cert, molta emancipació en el sentit de crear xarxes, crear estructures, no polítiques d'emancipació clares, no?, que és un dels problemes que tenen els joves i les joves de Catalunya en aquest moment– i a nosaltres ens semblava que quedava coix un aspecte important com era la participació i tots els aspectes de participació que s'establien, que només els aspectes de participació venien pel Consell Nacional de la Joventut, sinó que ens semblava que era molt important el concepte, per exemple, de consells locals; més enllà dels conceptes municipals i la diferència entre uns i altres, uns que tenien el caràcter administrativista i altres que tenien el caràcter més d'entitats independents que s'associaven a un municipi per fer polítiques. I a nosaltres ens semblava que això també era molt important a l'hora d'incloure-ho, i totes aquelles polítiques no s'han inclòs.

I, per cert, li recordo que encara hi han cinquanta i escaig, cinquanta-cinc, em sembla, esmenes vives, en aquest sentit, que nosaltres hem presentat, perquè ens

semblava que havien de millorar molt el text, perquè, si no, com els deia, és una llei que per nosaltres neix massa administrativa, és una llei massa imposada als municipis i una llei molt poc resolutiva.

I és cert que vostès tenen urgència. I nosaltres quan preguntàvem: «I quina és la urgència del Govern, en aquest sentit?» La urgència dels joves i les joves de Catalunya per posseir una llei, per tenir una llei de polítiques de joventut, no, perquè la urgència dels i les joves de Catalunya és una altra. Les urgències del 37 per cent d'aturats joves són unes altres. La urgència dels ciutadans, dels joves i les joves de Catalunya que han de destinar el 48 per cent del seu sou a un habitatge de lloguer o el 80 per cent del seu sou si tenen un habitatge de propietat és una altra. La urgència dels joves i les joves, que més d'un 30 per cent estan en un fracàs escolar, és una altra.

Per tant, on estava la urgència real d'aquesta llei? Estava en la urgència que tenia el tripartit de presentar un balanç de la seva política de joventut. Un balanç. I, clar, això..., també algú em podrà dir: «Senyor diputat, vostè no està parlant de la llei.» Ho reconec, no estic parlant de la llei, però estic parlant també del que afecta la llei. (*Veus de fons.*) No, com sempre, no, senyora consellera, no em digui això, home, si hem treballat molt la llei, senyora consellera, hem treballat molt la llei, hem estat un dels grups que més esmenes ha presentat; hem treballat molt la llei.

Però és que també el context és important, perquè del que nosaltres no volem ser còmplices és d'una política que ja va més enllà, senyora consellera, del que és l'obra de govern, que és l'obra de partit. I si algú ha de presentar resultats i ha de dir: «No, és que tenim com a resultats la Llei de polítiques de joventut», doncs, amb nosaltres no hi poden comptar, perquè fixi's on estem, en l'últim Ple de la legislatura, i estem aprovant una llei que nosaltres creiem que, si haguéssim tingut més temps a l'hora de parlar, hauríem tingut més temps, i amb el tarannà –i li ho torno a dir, no el vull posar en dificultats, eh?, li ho ben asseguro– que teníem amb el relator i també amb una certa disposició, això sí, amb la secretaria, doncs, hauríem arribat a bons acords. Però nosaltres no li podem donar aquest xec en blanc, i per tant nosaltres no podem recolzar aquesta llei.

I vull que se'ns entengui que no podem recolzar aquesta llei, perquè aquesta llei és, en la presentació que vostès han fet, l'epítafi d'un mal govern en polítiques de joventut. I això ho hem de dir així, ho hem de dir clar. I, per tant, nosaltres volem tenir l'oportunitat..., i fixi's si ens ho prenem seriosament que avui volem tenir l'oportunitat..., de les primeres coses que farem en la propera legislatura..., seré positiu: de les primeres coses que faré en la propera legislatura és plantejar alguns canvis en aquesta llei, perquè ens sembla que aquesta llei pot més, ha d'aspirar a més, ha de tenir un major consens amb el món municipal, no ha d'imposar des de dalt a baix i ha de ser una llei molt més coordinada amb el món municipal i no, per tant, una llei que s'imposi a aquest món municipal.

Per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta llei. Sabem i som conscients que hi han aspectes molt positius, però creiem que necessitem molt més temps, no

només tres mesos. I no li demano el temps que s'ha passat la secretaria..., set anys, no li demano això, però necessitem molt més temps per arribar a una bona llei, per recuperar aquest to de les polítiques de joventut, recuperar un to que mai s'havia d'haver perdut, que és el to del consens, el to del diàleg. I per això el que cal és no només tarannà, sinó també temps per fer les coses.

Gràcies, senyora consellera, senyor relator, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També per defensar les esmenes reservades, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i per posicionar-se en el text del dictamen, té la paraula ara l'il·lustríssim diputat senyor Albert Batalla.

El Sr. Batalla i Siscart

Molt honorable president, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, secretari de Joventut i altres representants de la secretaria, regidors i regidores de Joventut, representants dels consells comarcals, membres del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, representants de l'Associació de Professionals de les Polítiques de Joventut, senyores i senyors, posicionar-se al voltant del Projecte de Llei de polítiques de joventut a Catalunya i defensar les aportacions que hi fem ens provoca, al Grup Parlamentari de Convergència i Unió, un sentiment ambivalent. Per una banda, que un debat del Ple del Parlament es faci al voltant de les polítiques per als joves ens satisfà pel fet que és un dels col·lectius que pateix amb més virulència la crisi i alhora és més estratègic per al present i per al futur del país. Per l'altra, que el debat es produeixi en l'últim minut de la legislatura, amb presses i després de set anys de promeses per part del Govern tripartit, no només ens disgusta sinó que ens decep profundament.

Procuraré no deixar-me res, ser exhaustiu i alhora ajustar-me al temps que el Reglament ens dona als portaveus per posicionar-nos al voltant dels projectes de llei.

En primer lloc, centrem el camp de joc en el qual discutim aquesta llei. Ja fa anys vam establir que l'objectiu principal de les polítiques de suport de l'Administració cap als joves radicava principalment en l'emancipació, també en la participació, però principalment en l'emancipació: formació, ocupació i habitatge.

Bé, només algunes dades que il·lustren on ens trobem en aquests moments. A Catalunya hi ha avui un 30 per cent de fracàs escolar, un 40 per cent d'atur juvenil –en un i altre cas doblant les mitjanes europees– i una dificultat evident d'accés dels joves a l'habitatge.

Aquestes males dades són totalment imputables a la mala gestió del Govern? Seria injust afirmar-ho. Però injust també seria dir que el Govern no hi té res a veure ni tampoc res a fer-hi.

La dimissió del Govern de la Generalitat en reclamar el traspàs de les beques, el retard d'anys en l'aprovació de l'Acord per a l'ocupació juvenil a Catalunya, o la desaparició de les escoles taller, la poca planificació del Govern en l'accés universitari, que ha deixat aquest any

sis mil joves fora del sistema, engruixint en molts casos aquesta bossa dels «ninis», el caos en la tramitació de la renda bàsica d'emancipació, són l'ombra d'una gestió del tripartit que ha intentat fer-ho bé en aquest àmbit –i alguns mèrits li hem de reconèixer– però que ha fallat i, alhora, li ha faltat lideratge i determinació.

Potser hi té alguna cosa a veure el fet que la Secretaria de Joventut no estigui adscrita a un departament transversal com Presidència o Vicepresidència? Nosaltres creiem sincerament que sí.

Què és la Llei de joventut? És una llei que parla de la formació professional o universitària? No. És una llei que parla de les beques o la importància de l'educació en el lleure? No. És una llei que parla de l'atur juvenil o del salari mínim interprofessional? No. És una llei que proposa inversions en matèria d'habitatge jove o programes d'accés dels joves a la «vivenda»? No. És una llei que estimula la participació juvenil en la construcció social i nacional? No. No és res de tot això. La Llei de joventut és estrictament una llei de l'Administració de joventut. Al nostre entendre, més que una llei històrica, que s'ha dit en algun moment –no en aquest debat, però sí en altres fóruns–, és una oportunitat perduda.

Per tant, una llei que parla de la distribució de competències entre la Generalitat i el món local, que parla de l'òrgan de govern encarregat de coordinar i impulsar les polítiques de joventut al país, del marc legal del Pla nacional de joventut, del reconeixement de professionals, de la creació de mapes, xarxes i registres..., està malament? No, però és clarament insuficient.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió vam presentar un total de seixanta-vuit esmenes, de les quals se'n mantenen vives una trentena –malauradament, les de més profunditat política. Després parlarem de la forma en què s'ha fet i s'ha debatut la llei. Centrem-nos, primer, en el contingut.

Hem quedat que era una llei administrativista i que no entrava a debatre els problemes dels joves, sinó a definir els instruments per a fer polítiques de joventut. Des de Convergència i Unió estem bàsicament d'acord en el reconeixement del Pla nacional de joventut com a instrument de planificació de les polítiques de joventut a Catalunya, tot i que tenim alguna esmena en aquest apartat vinculada al paper del consell rector, on el Govern no accepta que sigui qui proposi al Govern, aquest consell rector, l'aprovació del Pla nacional de joventut.

El Pla nacional s'ha revelat com una bona eina, i estem orgullosos d'haver-lo impulsat des del Govern, com vam tenir l'oportunitat de fer-ho, conjuntament amb molta d'altra gent, l'any 2001.

Com deia abans, presentem una esmena: que els futurs plans s'aprovin a proposta del Consell Rector del Pla, on hi ha el Govern, però també les entitats juvenils i el món local; però sembla que el Govern això no ho veu clar, i, per tant, no s'accepta l'esmena.

També estem d'acord en el reconeixement dels professionals de les polítiques de joventut que planteja la llei, tot i que hi ha alguna qüestió de matís, però estem bàsicament d'acord en aquest aspecte, perquè entenem

que és una qüestió important, que val la pena que surti reflectida en aquesta llei.

No estem d'acord en el plantejament competencial que es proposa, ja que no garanteix el paper fonamental que, des del nostre punt de vista, realitzen, han realitzat i han de realitzar els consells comarcals. No només no es blindar el seu paper, sinó que creiem que la llei pretén esborrar-los. A Catalunya hi ha 947 municipis, 482 són menors de mil habitants. Com es podran fer polítiques de joventut com cal si no donem paper als consells comarcals? Per nosaltres les polítiques de joventut passen necessàriament pel Govern nacional en estreta col·laboració amb ajuntaments i consells comarcals. Aquest és el model que legítimament defensem i que vostès no accepten.

Tampoc estem d'acord amb el paper de la Secretaria General de Joventut o l'òrgan equivalent encarregat d'impulsar les polítiques de joventut a casa nostra. La llei entenem que era una excel·lent oportunitat per blindar aquest paper, per donar-li més marge, evidentment dins de la mateixa organització del Govern, que, en definitiva, és potestat del Govern en cada moment. Nosaltres creiem que hi havia marge perquè la llei donés un paper predominant a la secretaria o al seu òrgan equivalent.

Demanem que l'òrgan competent en matèria de joventut que el Govern determini estigui adscrit a un departament amb capacitat d'acció transversal. Fàcil, oi? Doncs tampoc s'accepta. Per tant, la llei no resol una bona distribució territorial de les competències ni tampoc s'aprofita per elevar i blindar el paper de Joventut dins del Govern de la Generalitat.

En aquesta línia de deixar temes oberts apareix també la qüestió del finançament. Si la llei no especifica qui fa què, encara menys pren compromisos en el qui paga què. Per tant, també tenim alguna esmena en aquest sentit, que no s'accepta.

I, posats a deixar coses obertes, una llei de quaranta-vuit articles que proposa la redacció de cinc reglaments..., em sembla que, com a mínim, no s'ha fet l'esforç legislatiu que es requeria, i més després d'haver-hi donat voltes durant set anys.

La llei estipula la creació del Mapa general d'instruments, del Registre de serveis i equipaments i de la Xarxa nacional d'emancipació. Fem-ho fàcil, si us plau! Nosaltres creiem que el registre i el mapa poden unificar-se i, a més, que la llei ja pot establir en el seu redactat el funcionament, sense necessitat de referir-nos a reglaments posteriors. Per tant, en l'època de la burocràcia tripartida deu ser un pecat voler racionalitzar i ser pràctics, perquè tampoc s'accepta aquesta proposta.

I amb això enllaço amb les qüestions de forma de la llei. Vostès saben que en política les formes són importants, bàsiques. No seré massa exhaustiu, però després de set anys d'anuncis del Govern d'arribada de la Llei de joventut al Parlament ens la porten a l'últim minut, consellera. Recordo reunions, i, fins i tot, algun dinar a la conselleria, on s'anunciava l'aprovació imminent de la llei per part del Govern i la tramitació parlamentària

durant la primavera. Potser vam cometre l'error de no preguntar de quin any era aquesta primavera.

Obro un parèntesi per advertir el que imagino que dirà algun dels portaveus del Govern –de fet, ja ha sortit en alguna de les intervencions prèvies–: «La llei no arriba set anys tard, sinó que arriba trenta anys tard», i es trasllada així tota la responsabilitat als executius del president Pujol.

Mirin, ja fem autocrítica; si convé la fem, no hi ha cap problema, però hi ha una gran diferència: que mentre els governs de Pujol van impulsar la creació, primer, de l'institut, després, de la secretaria, els primers plans interdepartamentals i el Pla nacional de joventut sense portar mai el desenvolupament de la llei en el seu programa electoral –i això no és menor perquè, en definitiva, el programa electoral és el compromís amb la ciutadania–, vostès porten aquest compromís de la llei, des del primer tripartit –des del primer tripartit–, i triguen set anys a fer-la i a tirar-la endavant. M'estalvio alguns detalls escabrosos que justifiquen el retard, perquè no seria massa edificant.

Per fi arriba al Parlament; entra pel tràmit d'urgència; ens despatxen la llei amb dues sessions de compareixences urgents i dues sessions i mitja, per ser generosos, malgrat l'esforç del relator, de comissió de ponència. Per cert, una pregunta per als meus companys ponents: recorden algun moment d'aquestes reunions exprés en què hi fóssim tots els membres de la ponència? No s'hi esforcin, no el trobaran. Suposo que això és significatiu.

Aprofito aquest moment per obrir un altre parèntesi i agrair la feina feta del lletrat de la comissió, el senyor Ferran Domínguez, que no ha tingut una tasca fàcil; també, a les persones i entitats que van comparèixer en comissió, i per saludar cordialment els meus companys de ponència, que malauradament ha estat curta i poc intensa. També vull fer un agraïment especial a la diputada del meu grup, la senyora Titon Laïlla, per la seva feina constant en aquesta matèria, i la gent de la JNC i de la Unió de Joves, avui aquí també presents, per les seves aportacions. Tanco el parèntesi.

Parlàvem de la forma. Les esmenes faciletas i digeribles passaven sense problema, però les de més contingut, les que requereixen debat i negociació parlamentària han passat de forma quasi automàtica al sac de les esmenes rebutjades pel corró tripartit. Magnífica forma de practicar el consens. I, parlant de consens, sempre s'ha apel·lat al consens en matèria de joventut. El consens és positiu. Però, senyores i senyors diputats, senyora consellera, el consens és fruit del debat, de l'intercanvi, i també de la generositat de qui té més instruments per a fer-lo possible, i en aquest cas sempre és el Govern. És molt bonic parlar de consens, però els asseguro que encara ho és més poder-lo practicar, i lamento dir que vostès no ho han fet. (*Veus de fons.*) Bé. Sí, només per pressionar l'oposició perquè no trenquessin el consens.

Saben per què les polítiques de joventut han tingut històricament el consens en aquest Parlament? Doncs, perquè el Pla nacional de joventut, abans citat, impulsat pel Govern de Convergència en complicitat amb molts altres estaments, va tenir trenta-dos esborranys –trenta-

dos esborranys– i molts mesos de treball. Això és practicar el consens des del Govern i això és el que vostès no han fet.

El Grup Parlamentari de Convergència i Unió vam decidir portar el projecte de llei a Garanties Estatutàries per aclarir alguns aspectes de la distribució entre competències nacionals i locals que no vàiem clares.

Jo pregunto: és legal que el grup majoritari de la cambra porti una llei a Garanties Estatutàries? Sí... (*veus de fons*) –gràcies, consellera. És legítim que el grup majoritari de la cambra porti una llei a Garanties Estatutàries? Sí, també ho és –encara que no em respongui. Doncs, si és legal i és legítim, per què un govern que ha trigat set anys a portar la llei al Parlament i que vol el consens munta en còlera i es dedica no només a criticar el grup parlamentari, cosa que és comprensible, sinó a insultar les organitzacions polítiques juvenils vinculades a Convergència i Unió?

Tot un secretari general de Joventut fent crítica molt àcida a dues entitats juvenils; molt apropiat per la seva responsabilitat i una bonica forma de cercar el consens, sí senyor. I em sap greu ser així de cru, perquè ell sap l'enorme respecte institucional i l'«apreci» personal que li he tingut durant tota aquesta legislatura i que li tinc encara avui.

I la darrera sorpresa, la d'última hora. Llegim atentament el pamflet que el Govern ha realitzat per explicar els compliments del Pla de govern. I diu: «Aprovar i desplegar la Llei de polítiques de joventut.» Això és d'avui mateix, eh? –en tot cas, es va aprovar o es va presentar fa un parell de dies–, diu: «Aquesta llei serà aprovada en breu al parlament.» Bé. I llavors diu: «Quan estava a punt de finalitzar el tràmit parlamentari Convergència i Unió va portar la llei al Consell de Garanties Estatutàries.» Em poden explicar exactament per què en un pla de govern, on vostès expliquen quins són els compliments, necessàriament hi ha de sortir aquesta referència? Realment, incomprendible, i una bona manera, també, de generar consens, evidentment.

Està clar, per tant, que les formes ens separen claríssimament i que en el camp dels continguts de la llei tenim algunes coincidències i algunes discrepàncies. És en aquest sentit que anuncio el vot favorable de Convergència i Unió als articles referits al Pla nacional de joventut, excepte pel que fa referència al Mapa general d'instruments, i també votarem favorablement a l'apartat dels professionals de les polítiques de joventut. Anuncio el vot contrari als articles referits a la distribució de competències, excepte en el punt del Consell Nacional de la Joventut, que hi votarem favorablement, i l'abstenció en la resta d'apartats de la llei.

Acabo com he començat, senyora consellera. Crec que després de set anys de promeses el text que avui ens presenta el Govern és decebedor, com també ho són les formes que han acompanyat la seva discussió. Des de CiU hem treballat amb responsabilitat i amb ganes de millorar el projecte de llei, pensant en les necessitats dels joves catalans. Hem pogut arribar fins aquí. Ens comprometem a fer-ho millor en la propera legislatura, tant de forma com de fons.

Gràcies, president, senyores diputades, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Té ara la paraula, també, per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se sobre el dictamen del text, l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, també convidats que ens acompanyen avui, aquí, a la tribuna del Parlament... Des de ciutadans ja vam manifestar al seu dia, en el primer tràmit, que és segurament més necessari que mai, ara mateix amb aquesta crisi econòmica, parlar de polítiques de joventut. Però, parlar de polítiques de joventut no és exactament el mateix que parlar d'una llei de joventut. I, per tant, nosaltres volem matisar i posar èmfasi també en aquesta diferència. No per fer una llei de polítiques de joventut solucionarem els problemes dels joves; no per parlar i per posar etiquetes d'una llei que lluiti, com ho hem vist aquí, contra la violència de gènere aconseguim resultats contra la violència de gènere. I això és responsabilitat dels governs i dels partits que ocupen responsabilitat de govern de torn, sigui del govern que sigui.

I avui tenim un exemple d'això. Tenim una llei que, des del nostre punt de vista, analitzant el contingut de la llei, i tret del que fa referència als professionals de les polítiques de joventut, als professionals que treballen per exercir aquestes polítiques de joventut, tret d'això, és una llei absolutament prescindible, és una llei absolutament prescindible des del nostre punt de vista, des de Ciutadans.

Perquè, si analitzem continguts d'aquesta llei, al final aquesta llei perd més temps i més paraules en l'estructura administrativa que no pas a parlar de joventut; aquesta llei perd més temps a encaixar i a crear l'estructura administrativa i les relacions interdepartamentals i intergovernamentals, entre governs locals, governs autonòmics, de joventut, que no pas en polítiques de joventut.

I la prova la tenim en les dades. Lamentablement podem fer aquesta llei i podem fer-ne tres més, però la realitat: aquest 38 per cent d'atur dels joves a Catalunya, que duplica la mitjana europea; el poc suport que aquest Govern ha donat a la universitat i al món universitari. Ahir mateix llegíem paraules també d'alguns rectors que es queixaven dels milions d'euros que encara deuen des del Departament d'Universitats per al suport a la universitat, encara ho vèiem ahir a diaris, tancant la legislatura, un debat que ha tingut lloc tota la legislatura, del poc suport als rectorats i a les universitats catalanes.

També tenim un 30 per cent de fracàs escolar. Estem liderant, en tant per cent, en proporció, el fracàs escolar dins d'Espanya. Ara mateix estem evolucionant com només Andalusia evoluciona en les dades de fracàs escolar.

I, per tant, aquestes són les preocupacions i les polítiques a les quals han de fer front. I la pregunta és: amb aquesta llei, farem front a aquestes polítiques essencials

ara mateix de joventut, que és treball, que és educació, que és nivell escolar, que és universitats? I la resposta nostra és: no, no ho creiem, no creiem que amb aquesta llei es doni solució a això. Es dona solució a un treball burocràtic, administratiu, de relació entre departaments, entre administracions locals i administracions autonòmiques, però no estem donant una veritable solució.

Per tant, volem deixar ben clara la nostra posició, que si bé preocupa, i molt, la situació actual de la joventut a Catalunya, el que segurament hem de plantejar-nos... I potser és políticament incorrecte, però, com diuen, algú ho havia de dir, també, no?; havíem de dir que de vegades fem lleis en aquest Parlament que són de cara a la galeria, que són per posar un títol i per fer balanç d'un govern i dir que s'ha fet la llei, però la realitat... Vostè, ahir mateix, el Govern, feia balanç el senyor Nadal, i deia que el Govern havia complert gairebé amb el cent per cent del seu programa, i es posaven bona nota. Doncs, miri, amb un 40 per cent d'atur juvenil, amb un 30 per cent de fracàs escolar, o amb els rectorats de les universitats demanant inversió en formació, inversió en investigació, i no complint amb aquests pactes, un no pot posar-se bona nota de govern; amb un 40 per cent d'atur juvenil, un no pot posar-se bona nota, és impossible. Ja sabem que el conseller Nadal i el seu Govern ho van fer en roda de premsa, però nosaltres no ho creiem.

Per tant, si hem d'analitzar les polítiques de joventut d'aquest Govern, i la realitat i les dades... Ho deia abans també un altre portaveu: és cert que no tot és responsabilitat seva, és cert, però la part que correspon també com a govern... Oi que quan les coses van bé també diuen vostès que han creat no sé quants llocs de treball? Doncs, quan es destrueixen vostès també els han destruït. O sigui, quan es creen, som el Govern, i quan es destrueixen és la crisi mundial, i l'economia i les empreses catalanes. No, quan es creen i quan es destrueixen, alguna cosa hi té a dir el Govern de torn; no vostès, no només el tripartit, qualsevol govern.

Per tant, nosaltres creiem que és una llei que fa massa incís en la part burocràtica, en la part d'organismes i la part, diguéssim, d'organismes públics, però poc incís en la realitat d'aquestes polítiques concretes. Al marge d'això, lògicament, també, des del nostre punt de vista, torna a caure en l'error d'intentar governar-nos..., o sigui, ficar sempre el nas del Govern i ficar sempre el nas de l'Administració a la societat civil. És a dir, nosaltres, des de Ciutadans, no som partidaris que l'Administració, i menys en polítiques d'aquest tipus, fiqui més el nas encara a l'àmbit del món juvenil i a l'àmbit de la societat civil.

Catalunya, si alguna cosa necessita, és tallar els tentacles de la política vers la societat civil i donar llibertat i aire per respirar a la societat civil catalana, que és molt més avançada en molts casos que la nostra política i que aquest mateix Parlament. Per tant, el que no volem és governamentalitzar tots i cadascun dels impulsos, del treball de la societat civil, i també en l'àmbit de joventut. I és una línia en què hem sigut coherents des de Ciutadans, i ho hem dit, no només en joventut, sinó en altres casos. Per tant, no hi estem d'acord.

Ja sabem que hi ha una Catalunya oficial, ja sabem que hi ha una oficialitat d'entitats dintre del Consell Nacional de Joventut també, que representa una part de la joventut catalana; però hi ha una altra part de la joventut catalana que no se sent representada ni escoltada ni en forma part, només li preocupa trobar feina, només li preocupa trobar un lloc on anar a viure, només li preocupa tenir un millor accés a la universitat; només –dic «només», que no és poc– li preocupen aquestes prioritats. I podem crear molts organismes i podem parlar del Pla nacional de joventut i podem parlar del consell nacional i podem fer la llei de política de joventuts, però la realitat és que tornarem a fer dues esferes: l'oficialitat, des de l'Administració, i la realitat, que és ben diferent. Per tant, podem seguir amb aquesta línia i no fer autocrítica, podem seguir pensant que fent una llei tindrem suficient, o podem pensar si realment tots els joves de Catalunya se senten representats en aquests organismes oficials.

Tots els ciutadans participen en les seves organitzacions?, participen en aquestes organitzacions juvenils? O és només una part d'aquesta societat que vol participar aquí i que, de vegades, com des d'aquest Parlament, cometem l'error de només pensar en aquests grups parlamentaris? Doncs, segurament és una reflexió que també hauríem de fer. I aquesta llei torna a caure en aquest error, torna a pensar només en l'oficialitat de Catalunya i en l'oficialitat de les joventuts; no pensa realment en la realitat ni els problemes que tenen molts joves catalans avui, que no se solucionen, hi insisteixo, amb aquesta llei.

A més a més, vostès tornen també –i jo crec que això ja és un clàssic d'aquest tripartit i d'Esquerra Republicana i de les seves conselleries– a posar sempre, a intentar ficar la seva cullerada d'identitat catalana, no?; si no, no seria una llei aprovada per Esquerra, seria una altra cosa, però no seria una llei impulsada per Esquerra, perquè, clar, la identitat és fonamental, i la construcció d'una nació i tot això que vostès diuen, però que, hi insisteixo, no crec que sigui la principal preocupació d'aquests joves que tenen un 40 per cent d'atur. És la preocupació del seu partit i del seu Govern.

També fiquen cullerada, també pretenen aquí –i és un tema en què votarem en contra, lògicament, ja ho vam parlar al seu dia–, doncs, posar aquesta visió, que ja apuntava també algun portaveu, exterior de la política juvenil catalana. Miri, exterior, la política exterior, aquí i a la Xina popular, la porten els països i els estats. Per tant, aquí el que hem de fer és treballar pels nostres joves des d'una comunitat autònoma que el que ha de fer és recuperar els seus índexs en llocs de treball i en ocupació, els seus índexs en èxit escolar i no fracàs escolar, i no preocupar-se de projectar exteriorment la nostra política de joventut. No és aquesta una prioritat, i no només no és prioritària, sinó que no forma part del marc institucional raonable dels estats de la Unió Europea. Per tant, nosaltres no volem donar peu a aquesta confusió exterior ni creiem que la prioritat, i molt menys en política exterior, hagi de ser aquesta.

I per altra banda, parlant també d'aquesta visió tan pròpia del tripartit i d'Esquerra Republicana, creiem que

tornen a intentar ficar en aquesta llei, també, la protecció, i no la protecció, sinó la discriminació a una part de la cultura o a una altra; el mateix error que van cometre, perquè ens entenguem, a la Fira de Frankfurt, eh? Pretenen només donar preferència a la cultura feta en una llengua sobre una altra. El mateix error que a la Fira de Frankfurt, el mateix error que el senyor Huguet està veient d'alguns professors d'universitat que li estan dient el que pensen del seu decret, el mateix, estem exactament cometent el mateix error. En comptes d'anar endavant i obrir-nos al món, ens tanquem i només pensem en aquesta identitat.

Miri, al segle XXI, senyora consellera, intentar posar tanques al camp és complicat, intentar construir nacions i identitats i deliris des d'un punt de vista legislatiu és complicat. Per tant, jo respecto la seva visió, però, lògicament, no la comparteixo i no la comparteix crec que una part o bona part de la ciutadania catalana. No és la prioritat dels ciutadans o de bona part dels ciutadans de Catalunya.

I finalment, per tant, nosaltres el que volem posar de manifest en aquesta llei és que no podem donar suport a una llei que no serveix per al que realment ha de servir, que hauria de ser..., qualsevol que vegi aquesta llei i que avui senti a la «tele», per la ràdio o un diari: «Home, han aprovat la Llei de política de joventut», molts poden caure en l'error de pensar: «Bé, doncs, això vol dir que es posaran, allò, *manos a la obra* de seguida, i això ens traurà de l'atur, això ens donarà més llocs de treball, això ens donarà més facilitat d'accés a l'habitatge...» No, això són polítiques de joventut, que no és el mateix que una llei de joventut. I polítiques de joventut són les que vostès haurien d'haver fet durant set anys, i ara –i mai millor dit–, a última hora i corrents, no podem arreglar les dades que tenim. I jo tampoc sóc dels que penso –que algú ho ha dit– que si aquesta llei hagués estat aprovada abans això s'hauria solucionat; també li ho dic, en això estem d'acord, no és la solució, però no és la solució ni ara ni fa tres anys. Per tant, no serem nosaltres qui critiqui el Govern perquè ha trigat més o menys, perquè creiem que aquest instrument, tal com és, tampoc hauria estat la solució.

Per tant, jo crec que el que hem de veure és quin espai o quines coses són imprescindibles regular per llei. Hi insisteixo, ho deia al principi: si hem de parlar de professionals que treballen en la joventut i cal que aquesta professió, que aquesta tasca es reconegui, i sobretot en drets i deures, i es pugui regular per llei, parlem-ne; és una qüestió, segurament, que ens hi podem posar tots d'acord. Ara, posar aquest instrument com a bandera del que ha de ser la solució als problemes de la joventut, no ho és. Que volem tenir un marc legal per donar cabuda a totes les entitats d'aquesta oficialitat de la joventut? D'acord, això sí que és aquesta llei. Però aquesta llei –no enganyem la gent, perquè després es pensaran que sortirem d'aquí i haurem solucionat bona part d'aquests problemes– l'únic que dona és un encaix d'aquests organismes, d'aquesta col·laboració o burocratització, segons es miri i segons com funcioni, i, per tant, nosaltres no hi donarem suport, perquè no creiem que sigui un instrument necessari.

Hem aprovat moltes lleis en aquest Parlament aquesta legislatura, és cert, però seria bo potser fer un balanç, i crec que el Govern hauria d'haver estat també qui ho fes, però no ho ha fet, però potser des d'aquest Parlament hauríem de reflexionar avui, que s'acaba aquesta legislatura, agafar totes les lleis que hem fet, el nombre de lleis que hem fet, i veure quantes lleis eren prescindibles i quantes no ho eren. Legislar més no és legislar millor, fer més lleis no és governar millor, i posar títols a les lleis més macos no és fer millors lleis. Vostès són els reis de posar títols a les lleis i de fer fotos amb les lleis; la foto de l'escalinata –avui segur que també la tenim–, la foto de l'escalinata amb els diputats i tothom, i demà, perquè surti a la premsa que hem aprovat no sé què, això ho tindrem. Ara, estic convençut, lamentablement, que l'atur juvenil, que el fracàs escolar, que la falta de recursos a les universitats, que l'emancipació per a l'habitatge, no els superarem amb aquesta llei. Per tant, vostès avui podran fer-se la foto un altre cop, podran aprovar aquesta llei, però saben perfectament que no han fet els deures en allò que toca, que són les polítiques de joventut, i les dades, lamentablement, són molt dolentes i reflecteixen la realitat de la situació actual per a la joventut a Catalunya.

I, per tant, nosaltres no donarem suport a aquesta llei i mantindrem les esmenes vives que hem mantingut en aquesta ponència.

Gràcies, senyora consellera, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per fixar posició sobre les esmenes reservades i sobre el text del dictamen, té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la senyora diputada Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, honorable consellera, una salutació també a les persones que ens acompanyen, al secretari de Joventut, altres persones del Departament d'Acció Social i Ciutadania, als membres del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, als representants de l'Associació de Professionals de Polítiques de Joventut, representants d'entitats, associacions juvenils, professionals del sector, regidors, regidores i la resta de persones que ens acompanyeu.

Avui acabem els tràmits i ens disposem a aprovar una assignatura pendent al nostre país: la Llei de polítiques de joventut. Catalunya no disposa encara d'una llei de polítiques de joventut, tot i tenir-ne la competència exclusiva des de l'any 79, com ja s'ha dit de manera reiterada. Perquè, més enllà del compromís dels programes electorals, crec sincerament que el compromís era precisament en aquell moment l'Estatut de l'any 79, que, com dèiem, ja marcava aquesta competència exclusiva.

Ens agradaria que la llei es pogués aprovar amb el màxim consens possible. Hem treballat a contrarellotge, és cert, però ho hem fet després d'un procés participatiu molt destacable, i hem estat capaços també d'arribar a acords importants que creiem que milloren realment el

text inicial, amb incorporació de moltíssimes de les esmenes que s'han presentat per part dels diferents grups parlamentaris.

Des del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, la plataforma que des de fa més de trenta anys aplega les principals entitats juvenils del país, ens demanaven fa poques setmanes un darrer esforç per portar la llei a bon port, ens demanaven que aprofitéssim la nova oportunitat històrica que avui tenim per aprovar aquesta llei. I així ho farem des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

Un reconeixement també molt especial a totes aquelles persones que han treballat els darrers trenta anys en polítiques de joventut, des dels ajuntaments, des de la Generalitat, des de les entitats, la majoria de vegades sense els mitjans necessaris, ni econòmics ni humans.

L'Estatut del 2006, de nou, igual que el del 79, marca que els poders públics han de promoure polítiques públiques que afavoreixin l'emancipació dels joves per facilitar-los l'accés al món laboral i a l'habitatge, per tal que puguin desenvolupar el propi projecte de vida. El mateix Estatut descriu quines són les competències exclusives de la Generalitat i dóna un paper també a la institució en les relacions internacionals.

La llei que avui estem a punt d'aprovar detalla i desenvolupa aquestes competències, competències que van des de facilitar l'emancipació de les persones joves, promoure en la formació dels joves la seva orientació, accés i mobilitat dins i fora del sistema educatiu, garantir una educació de qualitat, establir mecanismes per afavorir una ocupació i unes condicions de treball de qualitat, potenciar mecanismes d'orientació i inserció laboral, orientar i assessorar en l'autoocupació i l'emprenedoria, facilitar l'accés en condicions d'igualtat a les polítiques d'habitatge, fomentar la mobilitat de les persones joves, amb especial atenció a Europa i també l'arc mediterrani, i promoure la participació juvenil i fomentar-ne, al mateix temps, l'associacionisme i desenvolupar accions centrades en la promoció de la salut, la prevenció de la malaltia i conductes de risc, per posar-ne exemples concrets.

La majoria, i ho considerem gairebé, crec, la totalitat dels que som aquí, són aspectes d'importància cabdal, i més avui, que estem passant una crisi mundial de conseqüències dramàtiques per a molts joves, un sector de la població castigat durament pels índexs d'atur. La llei, és evident, no ho soluciona tot, però la llei és un nou instrument per lluitar-hi en contra.

És de justícia reconèixer que el Govern de Catalunya ha demostrat, reiteradament, durant aquesta legislatura el seu ferm compromís amb els joves i les joves d'aquest país, amb l'assoliment, entre d'altres, de l'acord d'ocupació juvenil i l'extensió de la xarxa d'emancipació.

La situació avui és complexa i és difícil per a milers de joves, però cal apostar precisament per instruments veritablement útils, com aquesta llei que debatem, per millorar-ne la situació. Això ens ho permet i per això és important la seva aprovació avui.

El nou marc jurídic de què avui ens dotarem serveix per fixar el marc de les futures polítiques de joventut a Catalunya i ens permetrà avançar, com deia, també en objectius com l'emancipació juvenil i el desplegament d'una xarxa d'infraestructures d'equipaments i serveis. Com deia la consellera no fa molts minuts, les polítiques de joventut són polítiques i han de ser polítiques transformadores; polítiques que, per llei, seran també transversals i interdepartamentals per aconseguir una major eficàcia.

Aquesta nova llei consolida el canvi de model que els darrers anys s'ha produït en les polítiques de joventut al nostre país, amb un augment considerable de recursos econòmics destinats als plans locals de joventut i a les entitats juvenils, entre altres.

La nova llei fixa un model nacional de polítiques de joventut, arriba a tothom i a tot arreu. És un repte que hem assolit. En definitiva, una assignatura pendent, com deia al principi, que aprofitem amb satisfacció abans d'acabar la legislatura; un instrument que ens ha de permetre una millor coordinació entre administracions i una major implicació també dels joves, i ens ha de garantir al mateix temps més eficàcia en la gestió de les polítiques públiques de joventut; un pas important, esperat i necessari.

Gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Té la paraula, a continuació, en representació del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyor president. Avui aprofitem aquest projecte de llei que és la culminació d'un procés, d'un procés de formació i de maduració de les polítiques de joventut al nostre país; unes polítiques de joventut que es van començar a formar, que es van començar a concretar com a tals amb la recuperació de les institucions d'autogovern i també amb la recuperació de la democràcia als ajuntaments.

A principis de la dècada de 1980, es van elaborar les primeres polítiques de joventut. Teníem una societat més complexa que abans, amb un col·lectiu específic, la gent jove, que necessitem polítiques específiques, i van començar a haver-hi respostes des dels ajuntaments i també des de la Generalitat.

La feina feta pel moviment juvenil, a través del Consell Nacional de la Joventut, i, més endavant, conjuntament amb les regidories de joventut..., es van elaborar processos de participació per fer aquestes polítiques. Les polítiques de joventut es van anar perfilant, van anar caminant de la perifèria d'aquestes polítiques –ocupant-se de qüestions de lleure, tractant situacions específiques, dificultats del paper dels joves en l'espai públic– cap al nucli, cap als problemes reals que patim la gent jove: els problemes per trobar feina, per trobar un habitatge en condicions, per poder desenvolupar el nostre propi projecte de vida.

Així, també, les administracions ho van anar acompanyant. L'any 2000 es va aprovar el primer Pla nacional de joventut de Catalunya, que es va revisar el 2005, i enguany s'aprovarà el segon Pla nacional de joventut de Catalunya.

I va coincidir que en els darrers anys el moviment juvenil, les organitzacions polítiques juvenils, el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, han portat a terme campanyes i mobilitzacions en defensa de l'emancipació de la gent jove, fent mobilitzacions però també fent propostes.

Així arribem a la Llei de polítiques de joventut, una llei que fa aportacions importants; n'ha parlat la consellera, n'he parlat –molt més de l'esquema– en la meua intervenció anterior com a relator i n'han parlat també altres diputats.

Però m'agradaria remarcar-ne alguns aspectes. En primer lloc, marca uns criteris generals de les polítiques de joventut que estan reconeguts per llei; un que no és menor, que és l'edat dels destinataris de les polítiques de joventut. Massa vegades hem vist com els ajuntaments responien a les primeres dificultats que es trobaven a peu de mostrador fent polítiques potser massa centrades, per exemple, en alguns àmbits del lleure, en adolescents; són importants, s'han de fer, però això només no són polítiques de joventut. I massa vegades hem vist com algunes polítiques de joventut s'allargaven o es feien per al conjunt de la població i així es desatenien els problemes específics que té la gent jove. Per tant, marca una edat de les polítiques de joventut, de setze a vint-i-nou anys, amb marge, perquè en determinades polítiques, doncs, es treballi més amb franges més joves o amb franges de més edat.

Marca un objectiu molt clar: l'emancipació de la gent jove; objectiu marcat per llei.

Distribueix les competències, que no és altra cosa que distribuir la responsabilitat que tenen les administracions amb el jovent del nostre país: les competències del Govern de la Generalitat, garantint que tots els departaments pensin en clau dels joves que seran afectats o beneficiats..., i beneficiats per les seves polítiques; també marca les responsabilitats entre els municipis i els ens supramunicipals.

També un altre aspecte que voldria remarcar és el Pla nacional de joventut, aquest procés participatiu, que es pot comparar amb processos participatius dels que impliquen els agents, que impliquen les persones destinatàries de les polítiques i també els que acaben les aplicants, aquestes decisions. El Pla nacional de joventut adquireix rang normatiu i per tant vincula les administracions; no només és una declaració de bones voluntats, no només és un programa d'actuació, sinó que també vincula les administracions.

I també, doncs, s'introdueix l'avaluació prèvia de l'impacte normatiu; s'introdueix el fet que abans de tirar endavant un decret, abans de tirar endavant un projecte de llei, s'avaluarà com això afecta la gent jove i s'avaluarà per millorar aquestes propostes de projecte de llei o de decret.

Es reconeix els professionals de les polítiques de joventut, que han estat els fonaments i l'estructura sobre la qual s'han desenvolupat les polítiques de joventut en aquest país. Els reconeix i, a més, en marca les funcions. I aquí vull agrair la feina feta pels professionals i també la col·laboració que hem tingut en la tramitació del projecte de llei de l'Associació Catalana de Professionals de les Polítiques de Joventut.

Regula els serveis i els equipaments joves, per dotar-nos d'una coherència.

I millora la participació juvenil. I quan parla de la participació juvenil la reconeix; la reconeix com a interlocutora no només per fer propostes sinó per decidir conjuntament les polítiques.

En definitiva, és una caixa d'eines, una caixa d'eines que tenim les entitats juvenils, que tenim els ajuntaments, que tenim el Govern de la Generalitat, per tirar endavant polítiques de joventut.

M'aturo en aquest moment de la intervenció que tenia preparada per aprofitar per respondre algunes de les objeccions que s'han posat sobre la taula per votar en contra, abstenir-se o estar en desacord global amb el projecte de llei.

Clar, el Grup Mixt parlava que aquesta llei no solucionaria els problemes laborals que tenia la gent jove. I jo he volgut fer memòria per mirar quines esmenes va presentar el Grup Mixt. I crec que hauríem agraït que aquestes aportacions que ens fan avui ens les haguessin fet en forma d'esmenes, no?, perquè mirant les esmenes trobem, doncs, que es suprimeixi el caràcter preferent del català, quan es parla de creació cultural juvenil; que en les relacions de la joventut i quan s'afavoreixi la mobilitat no siguin amb l'arc mediterrani ni els territoris de parla catalana, ni amb les comunitats catalanes a l'exterior; que no es fomentin la llengua i la cultura catalanes, i l'occitana a l'Aran... I bé, en podria continuar llegint, tampoc n'hi han gaires més, però en tot cas totes s'han centrat en aquests aspectes. Per tant, quan vostè parlava de deliris, em sembla que vostè ha focalitzat els seus en les esmenes a aquest projecte de llei i s'ha oblidat de les altres coses, que són molt importants i que hauríem agraït que ens hagués fet algunes aportacions.

El Grup del Partit Popular ha reconegut, de la meua primera intervenció, el fet de reconèixer, doncs, evidentment, que qualsevol grup parlamentari pot portar al Consell de Garanties el que estimi oportú i així ho reconegui el Reglament. També es pot demanar la urgència d'un procediment per tal que aquesta llei s'aprovi. Per tant, de la mateixa manera que vostè ha reconegut, doncs, aquesta disposició per part nostra, també li hauríem agraït que hagués reconegut que la urgència hi era i que era necessària per aprovar aquest projecte de llei, perquè ens diuen que el projecte de llei ha arribat tard, però, clar, s'ha agut estat pels grups que avui no donaran suport a aquest projecte de llei, no hauria arribat mai i avui a la tarda no tindríem llei de polítiques de joventut, i avui en tindrem. En tot cas, tres mesos, creiem que..., evidentment a tots ens agradaria treballar-ho amb més temps, però són suficients per treballar quaranta-vuit articles.

Per part del Grup de Convergència i Unió es parla del contingut, s'ha focalitzat molt en el contingut, i diu: «Aquesta llei no parla d'habitatge, no parla de treball.» És que la llei que parla d'habitatge és la llei pel dret a l'habitatge, a la qual vostès van votar en contra. I això demostra la transversalitat, perquè aquesta llei també estava pensada per a la gent jove. La llei de serveis socials també estava pensada per a la gent jove. La llei d'acollida també està pensada per a la gent jove, per a la realitat dels joves immigrants que hi ha, de les persones immigrades joves que hi ha al nostre país. Per tant, la transversalitat que se'ns reclama l'hem estat aplicant en totes les lleis que s'han anat aprovant en aquest Parlament; no és una llei de mesures concretes per a la gent jove, és una llei d'articular les polítiques de joventut.

Es parla del consens, i crec que s'ha confós el consens amb el dret de veto. I si bé jo abans li he reconegut que evidentment vostès tenen tot el dret del món a anar al Consell de Garanties Estatutàries, crec que s'haurien de llegir molt bé el dictamen del Consell de Garanties Estatutàries, perquè va dir que no tenien cap fonament per aturar aquest projecte de llei. Per tant, crec que del resultat del dictamen amb la petició inicial i de les conseqüències que podia comportar, que és que no tinguéssim llei de polítiques de joventut..., crec que està prou descompensat perquè, reconeixent que evidentment vostès tenen tot el dret de portar-ho, també els puguem criticar el fet que això hauria pogut comportar l'aturada del projecte de llei.

I ens parlava del consens, ens deia: «Vostès han tardat set anys a fer aquest projecte de llei i aprovar-lo.» Però alhora ens deia... I, per tant, això era dolent, que havíem tardat molt. Però ens deia: «Però és que nosaltres vam fer trenta-dos esborranys del Pla nacional de joventut.» Crec que trenta-dos esborranys, set anys..., hi ha hagut tot un procés de consens amb tothom, i on també hi han participat; no només el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que ha estat puntualment informat, perquè el secretari de Joventut ha comparegut reiteradament en la comissió d'anàlisi de les polítiques de joventut aquí, al Parlament, sinó que hi han participat també les organitzacions juvenils a les quals vostès estan vinculats.

Aquest projecte de llei, per això, també és la culminació d'un procés de maduració de les polítiques de joventut, però també és la culminació d'una legislatura. I m'agradaria aprofitar per fer balanç, perquè el Partit Popular ha parlat de mal govern –crec que pots amb una mica massa de lleugeresa– i a mi m'agradaria dir que hi ha hagut un abans i un després de les polítiques de joventut.

La taxa d'emancipació ha passat del 20 al 30 per cent, i li reconec que vam estar al 33 per cent de persones joves emancipades el 2008; la crisi hi ha afectat –un 3 per cent, ha afectat–, però hem passat del 20 per cent el 2003 al 30 per cent; de deu a seixanta-una borses d'habitatge; a desenes de milers de joves que han rebut per primera vegada a la història, gràcies a aquest Govern d'esquerres, ajudes per accedir al lloguer de l'habitatge. I quan les proposàvem abans ens deien que això provocaria inflació. Doncs no, els preus del lloguer de

l'habitatge, segurament per molts altres factors, també s'han mantingut.

S'ha aprovat un acord nacional d'ocupació juvenil, amb 200 milions d'euros de pressupost. I s'han inclòs, també, aspectes destinats a la gent jove i mesures concretes en el Pacte nacional de l'habitatge, en el Pacte nacional sobre la immigració, en el Pacte nacional de la recerca i la innovació. Ens parlaven de la universitat, i aquest any és l'any en què les nostres universitat tindran més alumnes de tota la seva història. I congelant taxes, amb l'esforç pressupostari que per aquest Govern suposa.

En l'àmbit de la participació –hem parlat fins ara d'emancipació. En l'àmbit de participació, el balanç també és molt positiu: dos mil projectes que han tingut suport, dos mil projectes de les entitats juvenils que han tingut el suport de la Secretaria de Joventut aquesta legislatura; un total de 45 milions d'euros que s'han destinat per fomentar la participació de la gent jove. Se'ns deia per part del Grup de Convergència i Unió que aquesta llei no afavoria la construcció nacional i social ni la participació de la gent jove a la construcció nacional i social. Doncs, crec que, evidentment, és la seva opinió, la respectem profundament, però no és l'opinió del moviment juvenil, que està demanant que aquesta llei s'aprovi.

En l'àmbit de territori, perquè s'ha parlat també d'autonomia local: 222 plans locals de joventut el 2003; 681, el 2010. En tres anys, 40 milions d'euros de suport als municipis, 2.361 projectes, 342 equipaments on s'ha actuat, 12 oficines d'emancipació juvenil arreu del territori i que em consta que els diputats que avui s'oposaran a aquesta llei coneixen prou bé.

Els consells comarcals, que ha estat un dels cavalls de batalla de Convergència i Unió per oposar-se a la llei. Hem augmentat un 10 per cent la dotació, i amb tots –amb tots– hi ha conveni. En tots hi han plans comarcals de joventut; el 2003 no era en tots, ara és en tots. Aquí es veu, doncs, qui treballa també en l'àmbit dels consells comarcals.

Tot això, la llei, però també aquest balanç, ha estat possible gràcies a la voluntat política del Govern, a la voluntat política del departament. I per tant vull agrair-li aquí el balanç d'aquesta legislatura a la consellera Capdevila; també l'esforç i la tenacitat de la Secretaria de Joventut, encapçalada pel company Eugeni Villalbí. I aquest compromís, aquesta voluntat política, no ve del no-res; el que s'ha fet en aquesta legislatura i també en l'anterior no neix com un bolet, sinó que és un procés també..., parlava del procés de maduració de les polítiques de joventut, però també hi ha hagut un procés en què hem estat els joves els que hem estat definint les polítiques que avui s'han estat aplicant des del Govern. I és una satisfacció per als que organitzàvem campanyes, sortíem al carrer per parlar de treball, per parlar d'habitatge, enganxàvem els cartells per fer això des de les Joventuts d'Esquerra Republicana o des d'altres àmbits, que avui allò que reclamàvem des del carrer ho estiguem aplicant des dels llocs de responsabilitat; un èxit compartit, evidentment, amb tot el moviment juvenil.

Ja per anar acabant, voldria agrair el suport que he tingut durant la tramitació d'aquest projecte de llei per part de les Joventuts d'Esquerra Republicana de Catalunya, per part de la nostra tècnica en política social del grup parlamentari, la senyora Anna Nebreda; d'en Ramon Torrents, persona que ha treballat a la secretaria i que ha fet una feina molt important per posar en format jurídic tot el que s'havia anat, doncs, treballant al voltant de la llei. I, evidentment, nosaltres donarem suport a la llei, perquè creiem que ens dota d'eines per fomentar l'emancipació juvenil.

En resum, aquesta és la manera de fer que nosaltres hem intentat portar a terme, la manera de fer en el cas concret per part d'Esquerra Republicana i de la JERC, de l'esquerra independentista, del jovent independentista. Entenem que transformar i millorar la realitat, respondre a aquests reptes de la quotidianitat, conjuntament amb anar treballant amb el nostre objectiu de la independència nacional, és el millor servei que podem fer els joves d'aquest país, perquè tenim molt clar, com acaba dient una cançó d'un grup que ha sonat en moltes de les reivindicacions que hem tingut al llarg d'aquests anys per fer possible el que avui diu la llei, com diu aquella cançó d'Obrint Pas, que «som una història per guanyar, tot un futur per començar».

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, també vull saludar, sumarme a les salutacions del secretari de Joventut i la resta de gent també del departament que l'acompanya, a les entitats, al Consell Nacional de la Joventut, i sumarme també als regidors i els alcaldes que ens acompanyen. Benvinguts també al Parlament, que és casa vostra.

Bé, finalment ha arribat el dia. Avui aprovarem la Llei de polítiques de joventut, i ho farem després d'un llarg camí i ple d'obstacles; ho hem de dir també. Però ja ho tenim. I és veritat que és una llei que arriba tard; ho vam dir en el debat a la totalitat i fa molt de temps que diem, que és una llei que arriba tard, ho sabem, però ens ho hem dit moltes vegades. Però avui aquest Parlament complirà amb la gent jove.

Catalunya té competències exclusives en joventut des del 79, i aquesta era una assignatura pendent. Han calgut dos estatuts, l'aposta decidida d'un govern d'esquerres i l'esforç i l'empenta d'un moviment associatiu juvenil compromès, per tenir un instrument que regulés i obligués les administracions a fer els deures, a pensar i actuar per als i les joves. I avui és possible aprovar-ho malgrat el retard, sí, però també malgrat l'actitud partidista de l'oposició.

Poden posar totes les excuses del món, però avui Convergència i Unió no han vingut a parlar de la llei, avui no entén ningú que hagin fet el que han fet per evitar

l'aprovació d'aquesta llei. Han utilitzat la llei per fer campanya electoral, i no ho diem només nosaltres i en seu parlamentària. Però no tot s'hi val. Els seus càlculs, el seu tacticisme els van fer arribar fins al punt de menystenir i fer un mal ús de les institucions d'aquest país, com és el Consell de Garanties Estatutàries. No els importa desprestigiar les institucions esperant fins a l'últim minut de l'últim dia de pròrroga per enviar-ho al Consell de Garanties. No els ha importat; només calia que els altres ensopeguessin i no es pogués aprovar la llei i que no es pogués apuntar aquest èxit.

Però bé, evidentment, el Consell de Garanties ho ha avalat, hi ha donat el seu vistiplau, i avui ja no tenim entrebanca a posar-nos. Esperem que avui no n'hi hagin més, d'entrebanca, i que també compti amb el seu vot. També apellem a la seva consciència. Perquè tampoc els ha importat tapar-se les orelles davant les demandes del Consell Nacional de la Joventut, que demanaven que aquesta llei s'aprovés. Ho han demanat per carta també a tots els grups parlamentaris.

Aquest procés ha demostrat quina és la sensibilitat de Convergència amb els joves. Es poden omplir la boca amb discursos de fum, poden venir aquí a dir que aquesta llei no parla de l'atur o no parla de la formació professional. Jo crec que flac favor faríem si la Llei de polítiques de joventut hagués de regular la formació professional d'aquest país. Jo crec que hem de ser una mica rigorosos, tots plegats. No ha estat només Convergència i Unió; també el Grup Mixt anava en aquest sentit, no? La Llei de polítiques de joventut és el que és, i no li demanem més del que és. Però és important.

I també em sap greu perquè sé que no és decisió seva tampoc, ben bé, senyor diputat –el diputat Batalla–, però aquí també es demostra la sensibilitat com a grup parlamentari de poder convèncer els seus dirigents de la importància del consens en les polítiques de joventut. I no han pogut fer entendre que no es pot trencar amb anys d'experiència en un treball unitari, de diàleg amb l'associacionisme, de deliberació i articulació comuna de les polítiques de joventut.

Però malgrat Convergència i Unió i el Partit Popular, i sembla que també el Grup Mixt, tindrem llei de joventut, una llei en què vull destacar els elements fonamentals amb què des d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida creiem que la llei fa un pas endavant i que el tràmit parlamentari estem segurs que ha millorat, perquè les compareixences i les esmenes que hem negociat i hem introduït al text crec que l'han millorat.

I, sí, aquesta llei posa en primer lloc, posa al centre les polítiques dirigides als joves, posa al centre l'emancipació juvenil. No pretén ni vol que les administracions tutel·lin o entretinguin els joves mentre passen aquesta etapa vital, complicada i complexa, sinó que orienta clarament les polítiques i fixa els objectius i les condicions. Per tant, el que fa és obligar els poders públics que es preocupin i s'ocupin de les problemàtiques dels joves.

Però també estableix, doncs, un marc legal, i un marc legal és important. Podem dir que aquesta llei, com algú deia, doncs, no evitava la taxa d'atur, una taxa d'atur que, també ho hem de dir, és inferior a la mitjana esta-

tal, la taxa d'atur juvenil; escandalosa, és cert, i l'hem d'atacar, però també contextualitzem i no ho posem tot en el mateix calaix en les polítiques que fa el Govern. Per tant, estableix un marc legal que és important, perquè acota el col·lectiu atenent a les especificitats dels joves, les condicions de vulnerabilitat, i ho fa tenint en compte que aquests no són un tot homogeni. És una llei inclusiva que té en compte que la gent jove és un col·lectiu divers, plural i amb voluntat de decidir els seus propis projectes vitals amb singularitat. I queda molt clar en els principis que orienten l'actuació dels poders públics.

Però aquest text també reconeix el paper del Consell Nacional de la Joventut i l'associacionisme juvenil en l'articulació de les polítiques. Ho fa de dues maneres: consolidant el pla nacional com a instrument d'articulació i coordinació de les polítiques i reconeixent explícitament el paper de les entitats en el text. Crec que aquest capítol reflecteix el bagatge que tenim com a país en l'articulació de polítiques i el model d'èxit que representa el pla nacional, pel que suposa de participació i compromís d'administracions i entitats juvenils en les polítiques de joves.

I aquí també vull fer una resposta al representant del Grup Mixt. Menystenia el que significava el Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, que era una Catalunya oficial. El fet de venir a vegades amb molts prejudicis, o potser no interactuar amb el teixit associatiu, el pot fer venir i pujar a dir aquestes coses; però la tradició d'èxit en polítiques de joventut en aquest país es deu precisament a l'èxit del moviment i del teixit associatiu. Són joves que dediquen una part del seu esforç al col·lectiu, al bé públic, a associar-se, a interactuar i a exigir també als poders públics que pensin en els joves. Pujar aquí i menystenir el que és el Consell Nacional de la Joventut, que agrupa més de cent entitats de tot el país..., crec que com a mínim s'ho hauria de repensar.

Crec que és també importat subratllar, més enllà d'aquest reconeixement que fa de les entitats, mencionar el capítol sobre participació dels joves en les polítiques. Aquesta llei compta amb la tradició i l'experiència, com deia, d'aquest teixit associatiu i reconeix la participació com un eix central, però a més a més en el futur crec que serà imprescindible continuar impulsant i reforçant la participació, perquè la participació no és un procediment, sinó que és una forma precisament d'entendre la democràcia i també d'invertir en ciutadania. Avui més que mai cal reconèixer i fomentar l'associacionisme, avui que alguns insisteixen en la cultura del camp que pugui, de l'individualisme i la competència agressiva, avui que des diversos altaveus es volen desprestigiar les organitzacions sindicals o les veïnals o les juvenils, com algú intentava des d'aquest faristol, avui són necessàries polítiques que reforcin aquells projectes que eduquen en la ciutadania. És important, perquè significa precisament fomentar els valors dels compromisos col·lectius, de la solidaritat, de compartir inquietuds i necessitats i donar una resposta col·lectiva.

Però aquest marc legal també ha de servir per donar un nou impuls a les polítiques de joves, garantir que l'arbitrarietat en funció de la voluntat política no deixi

els joves orfes de polítiques de joventut. Aquí el Partit Popular apel·lava a l'autonomia municipal; ells apellen a la igualtat a tot el territori de l'Estat per negar l'autogovern, o segons quins drets d'autogovern, i en canvi apellen a l'autonomia municipal quan el que pretén aquesta llei precisament és organitzar i garantir que tots els joves, de qualsevol territori i localitat, comptin amb polítiques adreçades als joves o amb serveis destinats als joves, com són els instruments que apareixen aquí.

Bé, vull també esmentar com a element important de la llei el reconeixement que fa als professionals com a eix vertebrador i assegurant la formació i acotant les funcions. Avui comencem a esmenar un deute històric amb els centenars de professionals que han impulsat polítiques de joventut, amb dedicació, sense recursos i a vegades massa en solitari. És veritat que caldria haver anat més enllà, definint un sector complex com és el dels professionals de joventut, perquè hi ha professionals dependents d'entitats de tot tipus: públiques, privades, administracions, tercer sector, empreses, de tot. Però també és veritat que cal des de totes les administracions posar ordre a la proliferació de formes de contractació que no assegurin els serveis públics, o l'aplicació de les polítiques amb garantia. La precarietat de les condicions de treball és incompatible amb la qualitat. Aquest debat transcendeix aquesta llei, però és indispensable abordar-lo, perquè els poders públics han de ser exemplars en la creació d'ocupació de qualitat, i no volia tampoc deixar-ho de dir en aquesta llei.

Vull fer una reflexió dient que avui tenim un instrument legal que ha de donar un nou impuls a les polítiques de joventut. I això no significa que fins ara no hàgim caminat. Aquest Govern ha fet polítiques de joves, amb els joves i per als joves, malgrat que no tenia una llei, malgrat que no teníem l'esquelet de com articular-ho de manera coordinada, endreçada, repartint funcions i competències. S'han fet polítiques de joventut aquests anys, també des dels ajuntaments, els consells comarcals, les diputacions. I aquesta llei reconeix la diversitat del nostre territori que vostès volien negar amb les esmenes. No només des dels consells comarcals s'articulen les polítiques de joventut; hi ha moltes formes amb què els municipis s'agreguen i sumen per articular les polítiques de joventut. I s'han fet polítiques en aquest país, també, malgrat que a vegades no hi ha hagut lideratge polític en aquests temes en algunes administracions, però se n'ha fet, per la tenacitat de molts joves que durant més de trenta anys han estirat les institucions, o els professionals de joventut que han tirat endavant amb el que han pogut autoformant-se, col·laborant sense un marc legal.

Però també vull dir que aquests set anys de govern, aquests set anys el Govern n'ha fet, de polítiques de joventut; el diputat d'Esquerra Republicana ha fet un bon llistat de polítiques. Tot el que s'ha fet durant aquest temps respon a posar l'emancipació dels joves al centre de les polítiques, i s'ha impulsat des de tots els departaments: des del Departament d'Habitatge al Departament de Treball, incloent-hi el d'Acció Social o el d'Educació. Es podria haver fet més i segur que es podia haver fet millor, però tots aquests anys des del Pacte nacional per a l'habitatge, que vostès van rebutjar i no precisa-

ment perquè fos ambicions per millorar les polítiques dels joves, sinó perquè sacsejava segons quins privilegis, o l'Acord de mesures per l'ocupació juvenil o el Pacte nacional per a la recerca o la Llei d'acollida, com deia també en Pere Aragonès, o l'impuls de nous mecanismes de participació i la mateixa Llei de barris, afecten les condicions de vida dels joves. I són polítiques irreversibles, que han vingut per quedar-se i que han enfortit les oportunitats dels joves.

I és veritat, cal fer molt més, i més en aquest context de crisi, però el que no cal fer és tornar enrere. I avui tindrem un esquelet, que és aquest marc legal on sostenir les polítiques de joventut. Però necessitem musculatura; té raó el senyor López, ara cal omplir-ho de contingut. Ja en tenim, però cal més musculatura per bastir aquest esquelet. I aquesta musculatura dependrà dels serveis públics, d'allò que vostès anomenen «despesa» i nosaltres en diem «inversió social», d'allò que vostès, em sembla que el seu cap de llista, diu que volen aprimar, així, en poques setmanes, un 25 per cent. Bé, doncs, també aquesta musculatura per fer polítiques de joventut dependrà també del nivell dels serveis públics que tinguem al nostre país.

Avui més que mai, Catalunya haurà de fer polítiques que des de la proximitat apaivaguin els efectes perversos d'una crisi que s'està abonant amb els joves. Quan les retallades de drets impulsades des de l'Estat, com aquesta reforma laboral, que va precisament en la direcció contrària a l'emancipació, que generalitza la precarietat i resta instruments per a la negociació de tots els treballadors i treballadores, i especialment els dels joves, quan tot això succeeix és més important que mai tenir esquelet i tenir musculatura per plantar cara, des de Catalunya, des de les administracions, i també les entitats, per donar-hi resposta. Cal enfortir la gent jove per apaivagar els riscos creixents a què estan sotmesos.

Per això avui hi posem un gra de sorra. Avui no toca posar obstacles, ni excuses sobre el procés; avui el que toca és sumar esforços per defensar les polítiques dels joves, que a prou riscos els sotmet ja avui aquesta crisi.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Cridem a votació.

Sí, senyor Batalla, em demana la paraula per...?

El Sr. Batalla i Siscart

Sí, senyor president, per contradiccions a la intervenció de la senyora Ortiz.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Batalla i Siscart

Si de cas, si no li sap greu, m'espero que arribi la senyora Ortiz a l'escó. *(Pausa.)* D'acord.

Miri, senyora Ortiz, crec que el full de serveis de Convergència i Unió en matèria de joventut és notable; evi-

dentment, podria ser excellent, però és notable i notabilíssima. I per tant no sé si és vostè qui ha de jutjar aquest full de serveis.

Però una cosa sí que li vull dir, senyora Ortiz: vostès han situat com a objectiu el consens, han situat com a objectiu tenir o no tenir una llei. S'han equivocat: l'objectiu era tenir una bona llei. Segurament per això no tenen el consens necessari per aprovar-la i avui es queden sols aprovant aquesta llei.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

(Pausa llarga.)

Passem a votació les esmenes presentades al Projecte de llei de joventut.

Votarem en primer lloc les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular. Prestin atenció perquè s'han demanat votacions separades.

Votem, en primer lloc, les esmenes que porten els números 16, 17, 20 i 53.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 16 vots a favor, 116 vots en contra.

A continuació votem les esmenes números 35, 62, 101, 126, 135 i 136, del Grup Popular, també.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 68 vots en contra i 3 abstencions.

Votarem ara les esmenes reservades números 6, 25, 36, 37, 49, 78, 79, 80, 81, 82, 83, 84, 85, 86, 88, 94, 96, 97, 137 i 138.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Finalment, del Grup Popular, votarem les esmenes números 44, 66, 68, 70, 71, 77, 117, 118, 119, 120, 121, 122, 123, 132, 133, 139, 141, 143, 148 i 149.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 13 vots a favor, 69 en contra i 50 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Si no hi ha inconvenient, són totes les esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 49 vots a favor, 80 vots en contra i 3 abstencions.

Passem a votació de les esmenes del Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 129 vots en contra.

Passem ara a la votació del text del dictamen.

També s'han demanat votacions separades.

Votarem en primer lloc la secció segona del capítol I, excepte l'article 11, i l'article 24; és a dir, secció segona del capítol I i article 24 –i excepte l'article 11.

Comença la votació.

La secció segona del capítol I i l'article 24 –excepte l'article 11– han quedat aprovats per 68 vots a favor, 64 en contra.

A continuació votem la secció primera del capítol II, excepte l'article 24, que ja ha estat votat, i el capítol III i l'article 11.

Comença la votació.

El capítol II, excepte l'article 24, i el capítol III i l'article 11 han estat aprovats per 116 vots a favor, 16 vots en contra.

Finalment, votem la resta del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei de polítiques de joventut ha estat aprovat per 68 vots a favor, 16 vots en contra i 48 abstencions.

El següent punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de règim d'organització...

(Aplaudiments perllongats.)

Proposició de llei

del règim d'organització i funcionament de les agències catalanes (debat de totalitat) (tram. 202-00053/08)

El cinquè punt és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de règim d'organització i funcionament de les agències catalanes.

En nom del Grup Parlamentari Popular, té la paraula la il·lustre diputada senyora Maria Àngels Olano per a la seva presentació.

(Pausa.)

La Sra. Olano i García

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, la proposició de llei que planteja el Grup Parlamentari Popular (*remor de veus*), proposició de llei que de fet...

El vicepresident primer

Perdoni, perdoni, senyora Olano. Per favor, si us plau, s'està substanciant el cinquè punt de l'ordre del dia. *(Pausa.)* Gràcies. Pot prosseguir.

(Pausa.)

La Sra. Olano i García

Com els deia, la proposició de llei que planteja el Grup Parlamentari Popular, i que, de fet, es veu en la cambra en aquests moments, però que el grup parlamentari ja va presentar al gener del 2009, va encaminada a plantejar una qüestió que des del nostre grup és fonamental, que és la racionalització dels mecanismes que utilitza l'Administració pública per gestionar els serveis que presta en els diferents àmbits.

Com vostès saben, al llarg, sobretot, de les últimes dues legislatures, han estat molts els mecanismes de gestió que han estat utilitzats per l'Administració pública, pel Govern, i podem dir que institut, consorci, agència, consell..., tot és un reguitzell d'elements que utilitza l'Administració pública per prestar aquests serveis, però totes aquestes... (*Remor de veus.*) Si no se sent res...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau, realment dificulten una mica poder seguir atentament la intervenció de la senyora diputada. Prego silenci.

Gràcies.

La Sra. Olano i García

Com els deia, creiem que són moments en què cal reflexionar. Ja sabem que per a alguns serà l'últim Ple en aquest Parlament, però considerem que el tema és important, que la racionalització dels nostres serveis i dels nostres recursos no és objecte d'un ple, és un objecte que, com deia, el nostre grup parlamentari ja va presentar l'any 2009; creiem que havia de ser una fita a aconseguir pel Govern tripartit, i que encara avui en dia podem dir que és una assignatura pendent.

I no només perquè ho hagi plantejat el Grup Parlamentari Popular sinó que inclús el mateix Govern, a correu, fa tres mesos, ens va plantejar el paquet de mesures; mesures que pretenien començar a posar eines, instruments que haurien d'haver-se pres, no ara, sinó quan va començar la crisi econòmica, crisi que va ser negada, i d'aquí vénen les conseqüències. Es pretén prendre mesures no en èpoques de bonança, sinó quan la crisi ja ha superat no només les dades sinó també la mateixa gestió econòmica que ha fet el Govern tripartit.

La nostra proposició de llei el que pretén és fer una racionalització, i per tant una reflexió jurídica, de com s'ha d'instrumentar aquest aparell administratiu que necessita la Generalitat de Catalunya per gestionar. I és perquè considerem que les agències són aquestes ens de naturalesa instrumental, que ningú qüestiona, que tenen..., i que per tant gaudeixen d'acceptació per part dels operadors econòmics i administratius, però que, en tot cas, tal com estan plantejades, requereixen una reflexió, d'aquests organismes autònoms i d'empreses públiques, atès que fins ara estaven vinculades a l'empara de la Llei de finances públiques de Catalunya i de l'Estatut de l'empresa pública catalana.

Com els deia, el mateix desenvolupament de l'autonomia i de la manera de gestionar ens han portat a veure com a aquests organismes els afectava..., des d'una ges-

tió pròpia però en un àmbit privat, de tal manera que la forma de gestionar les polítiques públiques de gestió..., sempre estaven ancorades en aquesta naturalesa híbrida, no només de recursos humans i de contractació, sinó inclús els mateixos elements que portaven el control econòmic i financer de l'àmbit patrimonial i jurídic.

Aquestes agències, que fan dels principis d'autonomia, de control i d'avaluació dels resultats la seva base i fonament operatiu, i que nosaltres defensem, no només han de ser retallades quant al nombre, que el nostre grup ho recolza, sinó també des del punt de vista del tractament jurídic i la racionalització dels serveis públics dintre de la nostra Administració.

És per això que el nostre grup parlamentari el que presenta és aquesta proposició de llei que el que pretén és que a Catalunya hi hagi un model, un model operatiu que vagi en el mateix sentit, que tingui unes mateixes regles de funcionament i que per tant s'emmotlli a una assignatura que la Generalitat de Catalunya no ha implantat, i és la Llei 28/2006, de 18 de juliol, que ja va suposar una empena quant a la racionalització i ordre de les empreses públiques, i de la qual l'Administració de la Generalitat no ha fet menció.

En aquests deu anys han estat molts els organismes que amb el nom d'agència o, com els deia, consell, institut, etcètera, s'han creat a Catalunya. I aquests models d'organització i de funcionament entre si han tingut maneres de gestionar pròpies. I nosaltres considerem que cal impulsar una legislació específica que reguli en termes generals quins seran l'organització i el funcionament d'aquestes agències, l'organització i el funcionament dins de la mateixa Administració, i que no pugui quedar dubte de quin és l'àmbit en el qual es gestionaran els recursos i el servei que presta.

És dintre d'aquest esperit de racionalització del conjunt d'ens instrumentals de l'Administració pública que el Grup Popular ha presentat aquesta proposició de llei. I amb aquesta, com els deia, no només volem fer una retallada, que considerem que ha estat absurda la gestió que ha fet el Govern tripartit en aquestes dues legislatures, sinó que volem donar un pas endavant i volem plantejar quin és el règim jurídic de les agències i quin és l'àmbit en el qual, amb personalitat jurídica, i tot respectant, doncs, especificitats que tindrà cadascuna d'aquestes atenent, doncs, la pròpia matèria que tracti, volem considerar que són creades per l'Administració amb uns serveis públics, amb una gestió i desenvolupament d'uns plans de programes de govern, i que ha de quedar molt clara la necessitat d'aquestes en el si de l'Administració de la Generalitat.

Però és més, nosaltres considerem que els principis en els quals s'han d'inspirar són principis bàsics d'organització i de funcionament, i, per tant, també la flexibilitat, però també la manca de transparència en la gestió dels objectius i les responsabilitats que es generen de la responsabilitat d'aquesta gestió per tal de poder avaluar quins seran els resultats d'aquesta són imprescindibles.

Per tant, amb aquesta proposició de llei sobre com s'ha d'organitzar i com han de funcionar les agències catalanes, nosaltres considerem que hi ha d'haver un debat

previ al debat de veure quines s'integren i quines es retallen en el si de l'Administració pública.

Com que és una proposició de Llei sobre règim d'organització, el que hem fet és veure com es poden emmotllar les que ja existeixen, que ja tenen vigència en el si de la nova llei. I, per tant, amb la disposició transitòria única ja hem fet una previsió que en divuit mesos les agències que estiguin funcionant i que ja hagin estat creades poden adaptar-se a la nova llei. I, naturalment, que un cop sigui aprovada, ha de ser en el termini màxim de sis mesos que el Govern ha de desenvolupar, és a dir, ha de legislar tot el que pengi, tot el necessari, d'aquesta llei, no fos que s'aprovés la llei i veiessin com estava condemnada al fracàs perquè no s'havien produït, no s'havien legislat tots els elements necessaris per al desenvolupament d'aquesta.

Volem destacar especialment que, si bé el contracte programa, doncs, ha estat una eina utilitzada per l'Administració, no ho ha estat amb tota la contundència que el Grup Popular li vol donar. Considerem que la relació entre l'agència i el departament ha de basar-se exclusivament en aquest contracte programa, i que s'ha d'anar més enllà, no amb una carta de presentació, sinó que els objectius i el compliment dels resultats han de ser un vas comunicant, han de ser un objectiu, i, per tant, han de suposar un model de gestió que ens aporti un ítem més, que és el rendiment de comptes en el si de la mateixa gestió de l'agència pública. Per això, el que plantejem és que, més enllà de plantejar plans i programes, que queda molt bé sobre el paper, es puguin aportar resultats i es pugui fer un seguiment i una avaluació contínua; cosa que ha mancat d'una manera contundent i habitual en la legislatura que just ara acabarem.

Però, també, ateses les dades, i també les vicissituds que malgrat han hagut de posar Catalunya en el punt de mira de com es fa la gestió dels recursos públics, estic parlant de casos de corrupció o de possible no-gestió adequada dels recursos públics, volem, i, per tant, fem un titular especial que fa referència al règim patrimonial i de contractació, element cabdal dintre del que suposa una entitat d'aquest tipus. I, per tant, malgrat..., atès el patrimoni propi i separat de l'Administració de la Generalitat, considerem que s'ha de basar en la Llei de contractes del sector públic i s'ha de potenciar la presència de la fiscalització de la mateixa Generalitat i ha de tenir un control directe de quins siguin els recursos i la utilització d'aquests dintre de la mateixa agència.

Per tant, aquest règim jurídic de les agències ha d'anar amb un funcionament i control dels recursos públics, i també amb un posterior rendiment de comptes amb una avaluació que no pot anar per un altre camí que no sigui la d'avaluació i continu rendiment de comptes i també d'objectius per part del contracte programa.

Com els deia, el Govern tripartit va presentar fa tres mesos aquest paquet de mesures, amb el qual se'ns va anunciar que hi hauria seixanta-tres entitats que serien anul·lades o que estarien integrades; d'aquestes, exclusivament set, avui en dia, després de tres mesos, han vist..., han complert la retallada que anunciava el Govern. Nosaltres considerem que un pla d'austeritat de govern si s'anuncia és perquè s'executa. I que, per tant,

aquestes mesures no poden servir per fer un titular, sinó que després han de tenir un compliment.

Com deia, aquest pla de govern d'austeritat fins fa poc, fa tres mesos, en aquests moments no té cap tipus de credibilitat, no té cap tipus de..., no és cap tipus de tarja de presentació de com s'ha d'administrar la gestió pública. I, per tant, nosaltres considerem que és necessària la reflexió jurídica i organitzativa en el si de l'Administració pública, i, sobretot, s'ha de complir, perquè el *colmo del colmo* és el fet que el mateix Govern hagi, a més, anunciat la creació d'una nova agència, en aquest cas, l'Agència Catalana de l'Esport.

Com els deia, institut, consorci, agència, consell..., tot això ha d'obeir a una necessitat. Els ciutadans de Catalunya en aquests moments consideren que tot això significa, doncs, estructura administrativa que no aporta res a la política catalana. I, més enllà del que alguns han dit per part del tripartit que això suposava coratge polític, nosaltres considerem que més enllà de les paraules hi ha els fets. I després d'això, i també malgrat la Resolució de 24 de febrer del 2010, amb la qual, en el Ple monogràfic sobre la crisi, es va comprometre el Govern de Catalunya a prendre mesures en el si de l'Administració pública, veiem com tot això han estat paraules i com aquest pla d'austeritat, que era per adaptar-se i per reduir el dèficit públic de l'Administració..., que no era una qüestió aliena a Catalunya, ni a Espanya, sinó que eren unes mesures que ens venien imposades per la Unió Europea, malgrat tot això, no s'ha fet la reflexió. I quan algun grup parlamentari anunciava i demanava en el si dels diferents debats de pressupostos que es prenguessin mesures, que es reconeguessin les mesures que calia prendre per la crisi econòmica, i també quan demanaven que inclús es retallés alguna conselleria, tot això han estat consells des de l'oposició que el Govern mai ha agafat. Després, quan valentament semblava que volia posar-se mans a l'obra, hem vist com les seves paraules han estat condemnades a la nostàlgia.

Nosaltres som conscients que avui és l'últim Ple de la legislatura, i ja pensem que vostès no donaran recolzament a aquesta cambra. Però el Grup Popular no ha volgut renunciar a tornar-los a dir en aquest últim Ple que la racionalització no es ven amb rodes de premsa, que la racionalització es fa amb acords de govern i després podent aportar les mesures fetes.

Malgrat tot, vostès no han complert amb les seves promeses, amb el seu paquet de mesures contra aquest pla d'austeritat de govern, i per això considerem que s'ha de reflexionar com agrupar jurídicament aquest tipus d'ens i, sobretot, quins serveis i com es vehiculen administració i utilització de recursos públics.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. S'ha presentat una esmena a la totalitat per part dels tres grups que donen suport al Govern, per la presentació de la qual té la paraula la diputada senyora Patrícia Gomà.

La Sra. Gomà i Pons

Gràcies, president. Diputats, diputades, prenc la paraula en nom dels tres partits, tres grups que donem suport al Govern per tal de defensar, doncs, l'esmena a la totalitat presentada contra aquesta proposició de llei.

Nosaltres rebutgem el fons i la forma d'aquesta proposició que avui ens presenta el Partit Popular. Perquè ara sentíem la senyora Olano i ben bé feia un discurs que no té res a veure amb allò que recull literalment el text de la proposició que vostès han entrat a registre i està publicada..., la tenen publicada a la seva disposició. Per tant, rebutgem el fons, com dic, i les formes d'aquesta proposició.

Rebutgem el fons, per què? Doncs, perquè es limita, la seva proposició, a regular l'organització d'una figura molt concreta, que és la de les agències, sense tenir en compte, doncs, el marc general on s'integren totes les entitats del sector públic. S'han descuidat de parlar de les societats mercantils, de les entitats organismes autònoms administratius, de les fundacions, dels consorcis, etcètera. És a dir, ometen la diferent tipologia d'entitats i organismes que actualment configuren el sector públic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Nosaltres creiem que s'han d'inserir les agències dins d'una regulació global de tots els organismes públics de l'Administració, i creiem que sí que ha d'haver-hi una futura normativa en què es defineixin tots els tipus d'entitats, les seves característiques essencials, és a dir, en definitiva, doncs, la regulació bàsica de tots aquests ens.

A més a més, en la seva proposició, quan es refereixen a les agències, ho fan exclusivament com a simple denominació, no com a model, tal com ens deia la senyora Olano. I un exemple evident d'això és que existeixen agències que estan sotmeses al dret privat i altres agències que estan sotmeses al dret públic i no en fan cap diferenciació. Per tant, no ens parlen de model, simplement utilitzen la denominació d'agència.

Tampoc en la seva proposició, tot i el discurs allunyat de la ponent del Partit Popular, doncs, tampoc en la seva proposició aporten cap proposta de racionalització o de simplificació del model actual, cap proposta de simplificació o racionalització de l'estructura organitzativa de les agències. No incideixen en aquest aspecte. Per tant, nosaltres creiem que en una propera, doncs, normativa que reguli aquest àmbit ha de ser cabdal tractar aquest tema: una regulació integral de les entitats del sector públic aplicant criteris de racionalització i simplificació.

I aquests són tots els arguments de fons que podia esgrimir, doncs, per rebutjar la proposició que ens han presentat, però també esgrimim arguments de formes. Per què? Doncs, sincerament, quin resultat persegueix el Partit Popular sotmetent en el darrer Ple de la legislatura una proposició a debat de la totalitat? Quina és la finalitat que persegueix? Perquè, si avui la votem a favor, saben que aquesta decau en dues setmanes, decau per finiment de la legislatura. Per tant, la finalitat perseguida en cap cas és entrar en la regulació, a reformar l'estructura jurídica de les agències, sinó es tracta, doncs, avui d'aprofitar l'avinentesa per fer un discurs electoral.

Jo crec que tots plegats tindrem ocasió, totes les formacions polítiques tindrem ocasió en els propers dies, doncs, d'explicar les nostres propostes en tots els àmbits als ciutadans i ciutadanes, i aquests podran decidir lliurement, però ara no és el moment i aquí no és el moment, la tribuna del Parlament crec que es mereix més rigor i més serietat, no electoralisme. I un exemple evident d'això és com els tres partits que donen suport al Govern han rebutjat, han renunciat a portar a debat a la totalitat projectes de llei que ha aprovat aquest Govern, que han entrat al registre del Parlament. No s'ha celebrat cap debat a la totalitat. Per què? Perquè creiem que podia ser titllat d'electoralista, perquè sabíem perfectament, com ho saben vostès, que el temps fa inviable, doncs, la tramitació legislativa perquè això pugui esdevenir una llei.

Per tant, renunciem a fer electoralisme a la tribuna del Parlament, i, evidentment, rebutgem la proposició que ens presenten, perquè no compartim el model, per simple, per fragmentat, per poc ambiciós, per poc valent, i, evidentment, tampoc compartim les formes, que creiem que no pertoquen a aquesta tribuna del Parlament.

En aquest sentit, doncs, votarem a favor de l'esmena a la totalitat presentada.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negro

Sí, moltes gràcies, senyor president. Pujo aquí dalt no sé si a fer el meu discurs electoral o a pronunciar el que el meu grup parlamentari pensa davant d'una proposta parlamentària d'un grup polític, que aquí hi ha una cosa que se'n diu «estat de dret», aquí hi ha un reglament, aquí hi ha una dinàmica de funcionament del Parlament. I jo sé que segurament això els deu molestar. Jo he arribat a la conclusió, a vegades, que aquest Parlament els fa nosa, no? Vull dir, estem per debatre i per discutir, no? No ens podem al·legar rigor i serietat, quan són dues paraules biològicament incompatibles amb tripartit, rigor i serietat.

Dit això, nosaltres ens abstindrem a l'esmena a la totalitat, que de fet també ens hauríem abstingut en la proposta del Partit Popular. En primer lloc –i ho ha dit la diputada en nom dels partits del tripartit–, perquè ja sé que tant és treballar com fer feina, però a totes les coses hi has de posar un punt de possibilisme, i el possibilisme d'aquesta proposta de resolució és exactament zero, perquè decau, perquè d'aquí a quinze dies no daixò, no?

Ara, nosaltres també sempre hem dit que no som de tancar la porta i no poder discutir les coses, però sí..., i en aquest sentit no volem defugir el debat, i creiem una mica que la proposta que ens presenta el Partit Popular seria una mica allò de començar la casa per la teulada, ja que des del nostre punt de vista cal una reflexió important sobre la dimensió que ha anat prenent el que en diríem «el perímetre» de l'Administració de la Generalitat i el mateix gruix d'aquest, no?

Aquests darrers anys –i n'hem parlat moltíssimes vegades, no?–, el Govern tripartit s'ha passat de voltes a engrèixar l'Administració, tant a nivell d'organismes com, i sobretot, també del personal que han omplert aquests organismes. Quants còps hem llegit des d'aquest faristol les bestieses que s'han anat fent en increments de personal en diferents organismes? Crec que no val la pena que ho repetim, l'escàndol és majúscul, però ja no només ho diu el meu grup parlamentari o grups parlamentaris d'aquesta cambra, sinó que els mateixos treballadors de l'Administració són els que ho estan dient, que estan veient com no ha parat d'entrar gent, com segueix sense parar d'entrar gent ara i com ara han entrat en una dimensió nova, que és per allò del que pugui passar, doncs, inclús fent una sèrie de vestits a mida, per blindar algunes places d'algunes persones que han entrat per aquesta via directa. Això és el que està passant.

I si a això sumem una tendència, que jo crec que hi hauríem de reflexionar, que quan en aquest país una cosa preocupa d'això s'acaba fent una llei i un organisme autònom automàticament, i algú es pensa que la realitat es transforma automàticament per haver fet una llei i un organisme autònom, quan ho mires amb perspectiva veus que els beneficis d'aquella llei no han arribat a la gent, no han arribat al ciutadà, però en canvi sí que aquell organisme que s'ha creat per dur a terme allò està ple a vessar de personal.

I això ara, en aquests moments, està afectant sobretot els dos extrems que més pateixen aquesta situació de crisi, que són, diguem-ne, el sector productiu d'aquest país, la gent que té ganes de generar ocupació, de generar activitat econòmica, que estan avorrits de tanta paperassa i tanta inoperativitat, i els sectors socials més desafavorits, que tant anunci de prestacions socials..., veuen que ha de passar molt i molt temps per veure'n cinc de calaix. I això el problema és que no s'atura. Algú es pensa que fent un organisme i una llei la realitat es transforma automàticament.

Per altra part, pel que fa a la normativa a aplicar a les agències –i aquest també és un motiu de la nostra absència del que seria la proposició del Partit Popular–, de normativa a aplicar n'hi ha; de fet, jo els convido que mirin els informes de la Sindicatura de Comptes pel que fa a les agències, des de l'Agència Catalana de l'Aigua fins a l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament, i a la pàgina 3 de tots aquests informes diu: «Normativa a aplicar», i posa tota la normativa que és aplicable a les agències. Per tant, marc normatiu clar quant a patrimoni, quant a comptabilitat, quant a contractació de personal, està claríssim que n'hi ha. Una altra cosa és que s'apliqui la màxima aquella que una cosa és la norma legal i l'altra és la pràctica habitual, i que l'una amb l'altra no té massa a veure, una altra cosa és això. Però no ho arreglarem, això, posant-hi més normativa, no?

I nosaltres creiem..., i deia allò de la casa per la teulada perquè, de fet, nosaltres creiem que els propers anys el que s'ha d'imposar a l'Administració són les quatre as: l'austeritat, l'aprimament, l'agilitat i l'avaluació. I aquest és el compromís de Convergència i Unió. En

dirà «el discursset electoral», però aprofitant que estem aquí, aprofitant que hi ha una proposta, doncs, nosaltres, que parlem als diputats però primer parlem a la ciutadania, aprofitem i diem: els nostres compromisos pel que fa a la política amb relació a l'Administració, són les quatre as.

L'austeritat, per dos motius: primer, perquè no es pot exigir als ciutadans uns esforços i uns sacrificis que l'Administració, ells mateixos no s'ho apliquen, i després, perquè, tal com estan les finances de la Generalitat, que mai havien estat tan malament, doncs, aquest esforç d'austeritat encara ha de ser doble.

El segon, aprimament. La Sindicatura de Comptes ho està advertint: escolti, el perímetre de l'Administració general de la Generalitat i tots els seus organismes ha crescut massa, està massa dispers. Parlaven de 220 organismes. I això què fa? Això fa que hi hagi una administració dispersa, una administració poc àgil i, sobretot, una administració que cada cop es va fent, des del punt de vista econòmic, menys sostenible.

Agilitat. Agilitat per no robar-los el temps, una cosa tan preuada com és el temps, marejant-los cap aquí o cap allà, i ara una mica d'aquest organisme i ara una mica d'aquell, no? Per tant, l'Administració al servei del ciutadà, àgil, i cada vegada més, i aprofitant les noves tecnologies i tot, i no el ciutadà al servei de l'Administració.

I avaluació. Aquí en aquest país hi ha una tendència a dir: «Això ho fem perquè s'ha fet sempre, i encara que creem coses noves això ho mantenim perquè s'ha fet sempre.» Cal una avaluació de tots els serveis de l'Administració de manera permanent, del cost benefici al ciutadà –cost benefici al ciutadà.

Per tant, nosaltres per això dèiem que ens dóna la sensació que aquesta proposició que presenta el Partit Popular sí que dóna motiu per a un discurs general de la reflexió, però el que és estrictament la proposició seria com dir: «Comencem a pintar aquesta habitació», quan el que cal és una reforma estructural en tot el si de la casa.

Per això nosaltres ens abstenim, perquè la possibilitat que arribés a bon port o a discutir-se o a tramitar-se és senzillament zero, pel temps que estem de legislatura, i per altra part, perquè creiem que cal imposar-se aquestes quatre as que he dit i a partir d'aquí, llavors sí, definir més el marc específic, si cal o no cal, jurídicament. I això és el que nosaltres defensem, i per això nosaltres, per molt discursset electoral de què algú ens acusi que fem, no gastarem ni tot el temps, perquè crec que, doncs, ha quedat clar quin és el nostre posicionament.

També estaria bé, i és una llàstima que arribi aquest final de legislatura, només per dir una cosa que se'n fa ressò tothom; la senyora Olano ho ha dit, però avui els diaris se'n fan ressò, que és el tema de fons, que és allò de: «El Plan de austeridad embarranca», i això sí que són fets i no paraules, la Generalitat només ha liquidat quinze de les seixanta empreses que va prometre eliminar. Ahir, quan un conseller va fer una roda de premsa, m'imagino que devia dir: «El 90 per cent és aquest», el 90 per cent del que no s'ha complert i s'ha anunciat

tantes vegades aquí. I aquest és el drama que hi ha actualment a l'Administració.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, pues sí, llega tarde, efectivamente. Probablemente, casi con toda seguridad, no será aprobada en esta legislatura esta proposición de ley. Primero, porque no hay tiempo material, y segundo, porque no hay voluntad de aprobarla. Yo creo que lo más importante es lo segundo que lo primero; pero, en todo caso, sí que es cierto que llega tarde.

Pero ¿está mal planteado el debate? No. Yo creo que eso nos permite hoy realmente hablar de lo que interesa y de lo que se está planteando en este debate, que es la racionalización de las estructuras de la Administración autonómica y hacer una reflexión sobre el concepto de la agencia en la Administración catalana, en Cataluña.

Las agencias se han convertido en estos momentos en un cajón de sastre, en el que no se trata tanto de conseguir una más eficaz prestación de los servicios públicos como de, a veces, jugar el rol de huir del derecho administrativo para facilitar realmente la actividad e incluso la mejora de retribuciones de algunos cargos directivos. Lo he de decir así, con esta claridad, porque así es como lo siento. No son necesarias muchas de las agencias que se han creado en los últimos tiempos, y durante esta legislatura yo he venido planteando que donde cabía una dirección general, pues se ha creado una agencia, y donde realmente no cabía nada también se ha creado una agencia. De forma que nos encontramos ante una situación de una administración disparada, absolutamente alocada, en la que se han creado muchísimos, muchísimos entes que son absolutamente innecesarios. Cataluña es la Administración que ha creado más entes –sean sociedades mercantiles, fundaciones, agencias– en los últimos tiempos y con una clara voluntad, que es la de separarse del control público en muchas ocasiones y mejorar las retribuciones de algunos directivos, también, en otras ocasiones.

Creo que la proposición de ley es oportuna al menos en cuanto a definir la naturaleza jurídica de lo que es una agencia. Así como las Cortes Generales –y ha hecho referencia la ponente que ha presentado la proposición de ley– en su día aprobaron la Ley 28/2006, de agencias estatales para la mejora de los servicios públicos, en cambio Cataluña no ha aprobado una ley similar.

Sí que sería bueno –y en esto coincido con la señora Gomà– que a lo mejor es conveniente establecer una regulación íntegra, integral, de todos los entes instrumentales; es decir, que sean tanto los consorcios, sociedades mercantiles, fundaciones, agencias, organismos autónomos, administrativos y entidades de derecho público las que sean reguladas en una ley marco que establezca una regulación completa y dé una cierta seguridad jurídica

a esta materia. Es verdad que la proposición de ley no va en esta línea, pero sí que al menos, en el caso de las agencias, sí que da una naturaleza jurídica a su contenido.

Yo he tenido el humor de examinar las últimas leyes que han aprobado agencias catalanas. La panoplia de conceptos y de entidades es absolutamente variopinta. No es que existan agencias que son sometidas a derecho privado y otras son sometidas al derecho público: es que hay de todo. Con el nombre de agencias hay incluso consorcios; sin más, la Agència per a la Qualitat del Sistema Universitari de Catalunya es un consorcio. Con el nombre de agencias se han aprobado órganos, organismos autónomos administrativos, como la Agencia Catalana del Consumo. Con el nombre de agencias se han creado entidades de derecho público sujetas al derecho privado, como es la Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament. Con el nombre de agencias se han creado entidades administrativas, como el caso de la Agencia de Salud Pública, pero también, a su vez, se han creado áreas específicas dentro de esta agencia propia, como es el caso de la Agencia de Protección de Seguridad Alimentaria; es decir, una área específica, ¿eso qué es?, y sin embargo se le da el nombre de agencia. Con el nombre de agencia se ha creado la Agencia Catalana del Turismo, que es una entidad de derecho público sujeta al derecho privado –en este caso sería correcto–, pero al mismo tiempo se ha creado la Agència d'Informació, Avaluació i Qualitat en la Salut, que también es una entidad de derecho público, pero otras como organismos autónomos, como al que antes me refería, como es el caso de la Agencia Catalana de la Inspección de Trabajo.

Es decir, estamos ante un supuesto que genera inseguridad, porque no existe definición en el propio régimen jurídico de las mismas. De ahí que nos parezca oportuno y conveniente al menos que en Cataluña, cuando se dice «agencia», sepamos lo que se está diciendo, y no plantearlo desde el punto de vista tan confuso como el que aquí se ha regulado.

Hay un aspecto también que nos parece trascendental y al que han hecho referencia otros ponentes, que es el tema de la evaluación de la calidad. Creo que la proposición de ley que presenta el Grupo Popular no es especialmente, digamos, osada en lo que hace referencia a la evaluación de la calidad, porque la única razón de ser de la creación de las agencias es precisamente la obtención de unos mejores resultados. Es decir, se crea una agencia para facilitar la gestión, y para eso se lleva al campo del derecho privado en muchas ocasiones, pero al mismo tiempo lo que no puede ser es que se hurten los objetivos; si no se cumplen los objetivos, no se cumplen los resultados, carece de sentido la creación de la agencia.

De ahí que uno de los grandes aciertos de la ley estatal sea precisamente la creación de una agencia que evalúa la calidad de las otras agencias. En este sentido, nos parecería muy conveniente que en Cataluña, en la próxima legislatura, se aprobara una ley que hiciera una agencia que evaluara la calidad de los objetivos, y que presentara en este Parlamento, por ejemplo, un informe anual en el que se evaluaran las distintas agencias catalanas.

Por ello creo que es bueno hablar de este tema. Hay que evitar la huída del derecho administrativo para ampa-

rarse exclusivament en raons de ordre particular, y muchas veces se ha hecho así por parte de este último Gobierno tripartito, y por eso es buena la regulación de esta norma, ya digo, de una manera absolutamente integral y unitaria, en el marco de la racionalización de toda la Administración pública, de la imprescindible racionalización de la Administración catalana.

Nosotros daremos apoyo a la proposición de ley, sabiendo el fin que tiene, pero daremos apoyo en la medida en que aporta un debate que aquí se ve que es necesario. Hoy aquí se han sacado recortes en los que se pone de manifiesto el gran fraude que ha supuesto el Plan de racionalización de la Administración en Cataluña. Y el gran fraude en sí ha sido la creación de tantos órganos innecesarios a lo largo de esta legislatura y de otras legislaturas, que deben ser... que deben ser más, menos, evaluados sobre su pertinencia y sobre su calidad.

La ventaja y el acierto de esta última proposición de ley, que no es..., penúltima en este caso a la vista de la alteración del orden del día, es que, digamos, que pone el punto final y prepara el trayecto en la próxima legislatura. Próxima legislatura en que este diputado probablemente no estará y por eso les invito a reflexionar sobre el bien común, sobre Cataluña, sobre lo que necesitamos, y desde luego les deseo los mejores éxitos y los mejores aciertos. Únicamente les pido que lo hagan siempre en el bien de todos los ciudadanos.

En esta legislatura he procurado aportar y dar a veces contenido desde un grupo muy minoritario y ya finalmente en solitario, en la más absoluta soledad, pero tengan la completa seguridad de que me he sentido arropado por muchos de ustedes y por eso les doy las gracias y les invito desde luego a hacerlo en el futuro igual que lo han hecho conmigo.

Muchas gracias, señor presidente.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada per 69 vots a favor, 15 en contra i 48 abstencions, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Declaració

institucional de rebuig de la pena de mort, amb motiu de la condemna a Sakineh Mohammadi a l'Iran (tram. 401-00053/08)

Dono la paraula a la secretària primera perquè faci lectura de la declaració del Parlament de Catalunya de rebuig de la pena de mort, amb motiu de la condemna a Sakineh Mohammadi a l'Iran.

La secretària primera

«L'ordenament jurídic i la pràctica totalitària d'alguns estats preveuen encara l'existència i l'aplicació de les sentències de mort, que són una de les violacions més evidents i flagrants dels drets humans, i més encara si es produeixen sota la legitimitat o el control d'un estat.

»Un total de cinquanta-vuit estats o territoris arreu del món continuen aplicant aquesta pena, fet que l'any 2008 va comportar que es produïssin gairebé 2.400 execucions en vint-i-cinc països.

»La pena de mort és, sempre i en tota circumstància, inadmissible i degradant, però, a més, en moltes ocasions s'aplica després de procediments judicials que no mereixen aquest qualificatiu, sense les mínimes garanties procedimentals i sense que es reconeguin i s'apliquin els drets efectius a la defensa i a la presumpció d'innocència.

»Aquest és el cas de la República Islàmica de l'Iran, on es vulneren sistemàticament els drets humans elementals i on, fins i tot, s'executen joves menors d'edat —més de cent trenta adolescents esperen al «corredor de la mort»— i les dones són condemnades a mort per haver mantingut relacions sexuals fora del matrimoni, com és el cas de Sakineh Mohammadi i set dones més.

»En aquest context, el Parlament de Catalunya reafirma el seu rebuig a la pena de mort i a la seva posició favorable a l'abolició immediata i incondicional d'aquesta pràctica arreu del món.

»Palau del Parlament, 22 de setembre de 2010.»

El president

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a un quart de cinc.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i vuit minuts i es reprèn a un quart de cinc i set minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, la lletrada Sra. Andreu i Fornós i el lletrat Sr. Palomares Amat.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Molt honorable president, honorables membres del Govern, senyores diputades, senyors diputats, com vostès saben, aquest és el darrer Ple d'aquesta legislatura.

Permetin-me que els adreci unes breus paraules. En primer lloc, per donar les gràcies a tots vostès pel seu comportament en aquesta cambra. S'han viscut plens de molta intensitat, debats que enfrontaven posicions radicalment oposades, però sempre han mantingut per sobre de tot el respecte els uns amb els altres i amb aquesta Mesa. Vostès han contribuït a mantenir el bon

to, educat i respectuós que sempre ha caracteritzat el nostre Parlament. Cal recordar-ho, perquè és un valor democràtic que aquesta institució no ha de perdre mai.

També vull felicitar-los per la feina feta. Ha estat una legislatura intensa fins al darrer moment. Hem elaborat, esmenat, debatut i aprovat gairebé un centenar de lleis, lleis que tenen i tindran incidència sobre el dia a dia de milions de catalans. Han controlat l'acció de Govern, l'han impulsada, han complert amb les seves funcions, i també han fet present el Parlament arreu del territori, a tot el país. Gran part d'aquesta feina, gran part del que han fet, per desgràcia, no és conegut ni reconegut a l'opinió pública. Però aquesta feina hi és i han de ser conscients que, tant des de la majoria de Govern com des de l'oposició, han fet un servei al país. No podem perdre mai de vista que això és fonamentalment el que fem aquí: un servei al país, un servei a tota la gent a la qual hem representat.

Els desitjo que, en abandonar aquest darrer Ple, se sentin orgullosos del que han pogut aportar a Catalunya en aquests quatre anys.

Per últim, vull donar les gràcies a tots els serveis de la cambra i al conjunt del personal del Parlament, són un suport necessari per al bon desenvolupament de la nostra tasca, són un valor imprescindible d'aquesta institució.

El president Rigol em va dir: «Ser president del Parlament de Catalunya és de les millors coses que et pot passar a la vida», i ho ratifico. Treballar per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, estar al servei d'aquesta nació és del millor que et pot passar a la vida.

Moltes gràcies a tots i a totes.

(Aplaudiments.)

Comencem la sessió de control.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern i el suport dels socis de govern a la independència de Catalunya (tram. 317-00393/08)

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. President de la Generalitat..., usted esta semana hacía una valoración pública, y estos últimos días, y ponía encima de la mesa el debate sobre la independencia. Usted decía que la independencia era símbolo o correspondía a la decadencia.

Usted, además, en el Día de la Rosa, el otro día, en declaraciones públicas también..., no solo usted, sino el señor Zapatero, le presentaba a usted como el aval frente a los que quieren romper la convivencia o quieren ir hacia la independencia.

Yo le pregunto a usted, señor Montilla: ¿usted reniega de su Gobierno y de sus socios de gobierno?, ¿usted

reniega de lo que ha ido aprobando ley tras ley en este Parlamento durante cuatro años?, ¿usted reniega de la labor de su Gobierno, efectivamente, trabajando por y para la independencia, esa que usted ahora dice que es el peligro de Cataluña?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí. Gràcies, senyor president. Senyor diputat, no renego de res d'aquest Govern, de les coses que hem fet, de les moltes coses que hem fet, malgrat que, certament, queden moltes altres coses per fer. En absolut. Faig una valoració positiva del que han estat aquests quatre anys, de les coses i de l'avenç en l'autogovern i en les polítiques socials que hem fet.

Quant a trencar la convivència..., escolti, potser que es miri al mirall vostè: allí trobarà la resposta.

El president

Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Senyor president, ara, resulta que els que volem defensar la Constitució, l'Estatut i l'Estat autònom i l'*statu quo* i l'estabilitat som els que trenquem la convivència i els que conviuen amb vostè i volen aixecar fronteres dintre del nostre país són els que respecten la convivència. Faci-s'ho mirar vostè també, perquè aquí diu una cosa i, el Dia de la Rosa, parlant en castellà, per cert, quan cal també, diu una altra cosa.

Els catalans ja el coneix a vostè i al seu partit, senyor president. Durant tres anys i nou mesos dient una cosa i, ara, que arriben les eleccions, agafa la màscara electoral del PSOE i van a buscar vots per tornar a fer el mateix durant un altre tripartit. Aquesta és la realitat i a la qual ja ens té acostumats aquesta no doble ànima, sinó doble màscara del Partit Socialista de Catalunya.

Vostè ha estat el president que ha donat suport a la Llei de consultes populars, aquesta que volen fer servir alguns per fer referèndums. Vostè és el president que multa els comerciants per la llengua que utilitzen. Vostè és el president, senyor Montilla, que ha encapçalat una manifestació contra una institució de l'Estat, i, per cert, envoltat de les estelades de les quals vostè, ara, renega.

Vostè és el president, senyor Montilla, en definitiva, de la decadència, sí, perquè la independència no li negaré que és decadència, però la decadència és el seu Govern també, que els números també són de decadència: gairebé un 19 per cent d'atur, gairebé un 40 per cent d'atur juvenil, més de 500.000 persones a l'atur, crèdits que no arriben a les empreses, una Catalunya amb la pitjor imatge que es recorda de Catalunya en els anys de democràcia..., i aquest és el seu Govern, senyor Montilla. Aquesta és la decadència, la de la independència per la qual vostè governa per tal de seure i continuar assegut

a la cadira de president, però també la decadència dels seus números.

Els seus votants suposo que el van votar per fer polítiques socials. Vostè ha volgut fer polítiques d'identitat i polítiques per la independència. Els números són els que són. I, lamentablement, senyor Montilla, vostè també ha estat el president de la decadència.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, fet el míting..., sap què? M'alegro d'haver coincidit molt poques vegades amb vostè en aquesta legislatura. Perquè vostè sí que representa la decadència, representa la crispació, representa la regressió, representa la confrontació, representa el fet de tractar d'aprofitar-se de les baixes passions. (*Veus de fons.*)

Vostè sí que ha representat aquí el fet d'utilitzar els problemes no per solucionar problemes, sinó per crear-los i per crear-los allà on no n'hi havia. Això és el que vostè ha representat, el que vostè ha representat i el seu grup, que hem vist com s'anava diluint al llarg de la legislatura, fruit també, segurament, d'aquest personalisme amb el qual vostè l'ha portat.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en aquesta legislatura (tram. 317-00395/08)

...la il·lustre senyora Dolors Camats, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Benvolgut president, aquest és, segurament, el darrer Ple de la legislatura; una legislatura marcada per la crisi econòmica, els seus efectes en la nostra quotidianitat i, a més a més, per les mesures per paliar-ne les conseqüències i per impulsar de nou l'economia amb una aposta per la innovació.

El Govern català és dels que no s'ha resignat davant de la crisi i dels que no ho farà mentre hi hagi atur o empreses que tanquen, i una bona prova n'ha estat la capacitat de reaccionar durant la legislatura i de reorientar l'acció de Govern.

Catalunya ha estat pionera, també, a l'hora de donar una manera d'enfocar la crisi econòmica i les seves respostes, a l'hora de repartir l'esforç en un moment de dificultat i de poder mantenir la despesa pública de la despesa social que no ha parat de créixer.

Davant de la crisi, el Govern ha tingut una actitud d'anticipació, de resposta social i de fiscalitat més justa, molt diferent a altres governs de l'Estat i de fora, tots ells, això sí, monocolors.

Probablement, aquest ha estat un dels pecats originals d'aquesta majoria de Govern, la de ser un tripartit. Doncs, els hem de recordar que la societat catalana és plural i diversa. Les societats modernes ho són i només cal donar un cop d'ull als nous govern europeus per adonar-se'n. Catalunya només es pot governar bé –ho entenem– des d'aquells que reflecteixen la seva pluralitat, i la politiqueria d'aquells que s'han fixat en aquesta manera de fer de govern i com a objectiu només això els ha permès sovint tapar l'abast de les polítiques reals. Així ho diuen els mateixos ciutadans i ciutadanes, que valoren millor la política sectorial, fins i tot, que la valoració general del Govern.

Certament, el Govern d'entesa ha suposat un pas endavant en moltes coses, no és una etapa més: un salt en matèries com les inversions públiques en sanitat, en educació o en seguretat i en els barris d'arreu de Catalunya, d'aquells que mai havien sigut barris catalans. Ha suposat que, avui, malgrat els atacs, l'autogovern de Catalunya i la consciència com a país sigui més forta que fa set anys, deixant clar que la defensa del país no és patrimoni d'unes sigles només.

I ha significat un gir total en qüestions com una nova cultura de l'aigua o del territori. Per això, avui, creiem necessari reafirmar, una vegada més, el nostre compromís amb l'Ebre i amb Ascó; el compromís d'allunyar el cementiri nuclear de Catalunya, que aquest Govern ha de batallar i que tots els governs que vinguin han de mantenir amb el seu compromís amb el que ha dit aquest Parlament.

Per això, volem conèixer, senyor president, la valoració que feu d'aquest període.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyora diputada, quan una legislatura s'està acabant, cal preguntar-se si el projecte global ha valgut la pena, si un altre govern ho hauria fet millor, si els esforços que han fet el Govern i el conjunt de la societat, de la societat catalana, ens col·loquen en una bona situació per afrontar el futur, malgrat les incerteses, malgrat la crisi econòmica. I jo crec que ha valgut la pena.

Hem fet polítiques socials, hem promogut el progrés econòmic; polítiques socials a la salut, a l'educació, als serveis socials, a la cultura. Hem promogut el progrés econòmic. Avui hi ha un gran esforç en recerca, a casa nostra, que abans no hi era. Molta gent..., molta més gent està formada.

Hem vertebrat el territori amb infraestructures, amb infraestructures sostenibles, per exemple, garantint, com vostè deia, el subministrament d'aigua, fent més estaci-

ons de metro que les que s'havien fet en cap legislatura i fent aeroports, autovies, quilòmetres d'autovia lliures de peatge.

Hem garantit la seguretat i la justícia amb més mossos, també amb més presons, perquè són necessàries a la nostra societat, també millorant altres infraestructures necessàries per millorar el servei de la justícia.

Hem defensat la cultura i la llengua i l'autogovern amb més biblioteques, amb un bon finançament, amb noves competències fruit del desplegament de l'Estatut, com rodalies o la inspecció de treball o altres.

Miri, les xifres demostren quina ha estat la nostra prioritat i la nostra prioritat han estat les persones i el seu benestar.

Fa set anys, va haver-hi un canvi de govern, un canvi que pretenia canviar polítiques, prioritats i ambicions i ho hem aconseguit clarament. Ara, dit això, queden moltes coses a fer, continuarem treballant, no ens podem sentir plenament satisfets, especialment, quan encara, entre altres coses, tenim més de mig milió d'aturats.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el balanç de l'acció de govern en aquesta legislatura (tram. 317-00392/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Dolors Montserrat.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies, senyor president. Honorable president de la Generalitat, ahir van fer la presentació del balanç de l'obra de Govern del tripartit, i vostè no hi era o vostè no la va fer. Avui, hauríem d'estar celebrant el debat de política general. No ha estat així, perquè vostès no han volgut.

Vostè està defugint valorar l'acció de Govern durant aquests anys perquè sap que no el beneficia electoralment ni ha beneficiat els catalans: més de 600.000 aturats, milers d'autònoms i empreses que han tancat, 30 per cent de fracàs escolar, 40 per cent de l'atur juvenil i embarrancat el Pla d'austeritat.

Li sembla, president, que aquest és un balanç com per estar-ne orgullós o satisfet d'aquesta legislatura?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí. Gràcies, senyor president. Senyora diputada, sí, és un balanç per sentir-se satisfet d'aquesta legislatura,

malgrat els interrogants que ha dit i les moltes coses que queden per fer. És un balanç satisfactori, evidentment.

El president

Té la paraula la senyora diputada.

La Sra. Montserrat i Culleré

Gràcies. Gràcies, president. Quina pobresa de paraules, president. (*Rialles.*) Però bé... Quina poca ambició de present i de futur. Així ens ha anat aquesta legislatura, al país. Però bé, a dos mesos de les eleccions, vostè ha renegat dels seus socis de govern, que han marcat, com molt bé sap, l'acció d'aquest tripartit, renega de les polítiques que vostè mateix ha impulsat, i ara es proclama com a garant del sentit comú i de les bones relacions entre Catalunya i Espanya. Vostè, president, és presoner del seu propi lema, vostè ha de retre comptes pels fets, no per les paraules. Per tant, ja no se'l pot creure ningú.

És inútil que s'autoproclami ara defensor del que vostè mateix ha atacat i ha dilapidat durant tota la legislatura. És vostè qui ha donat ales a l'independentisme. És vostè qui ha permès que el seu Govern se centri a aprovar lleis de caràcter identitari, en lloc de lleis que realment solucionin els problemes dels catalans.

Permeti'm fins i tot que li digui, però, que és que inclús em fa gràcia que ara des del seu partit diguin que, evidentment, no reeditaran el tripartit. Vaja, em sembla que s'han adonat que vostès han estat el pitjor govern de la història de Catalunya. (*Remor de veus.*)

I per acabar, senyor president, permeti'm que acabi amb unes paraules seves, unes paraules que vostè va dir i va reconèixer; diu: «Catalunya no necessita quatre anys més de "lio".» Cregui'm, president, que vostè ens ha creat un «lio» impressionant a Catalunya. (*Rialles.*) Déu faci que puguem redreçar el nostre país en aquest proper futur.

Moltes gràcies.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, vostès sí que han contribuït al «lio» durant aquests quatre anys (*remor de veus i alguns aplaudiments*), vostès, el Partit Popular, amb el recurs portat al Tribunal Constitucional, amb l'ofensiva contra la nostra llengua, utilitzant la immigració com ho han fet aquest cap de setmana, de manera barroera, miserable, tractant de trobar uns quants vots, els importa ben poc tractar de trencar la convivència.

Això és el que vostès han pretès al llarg d'aquests quatre anys, i no se n'han sortit, afortunadament, perquè la societat catalana és una societat madura, i joestic convençut que situarà cadascú al seu lloc –cadascú al seu lloc. I evidentment que els discursos xenòfobs, espanyolistes, els discursos neocentralistes... (*Veus de fons.*) Sí, jo sóc espanyol, però no sóc espanyolista, com vostès; sóc català (*remor de veus*) i també espanyol, però no es-

panyolista, no ho he sigut mai. Aquest discurs el deixo per a vostès –aquest discurs el deixo per a vostès–, el deixo per al discurs que li fan més bé des del centre, des de Madrid. Vostès, a aquest respecte (*remor de veus*), poc marge tenen per fer un discurs propi. Aquest és un dels seus problemes, desgraciadament. La seva aportació al llarg d'aquests quatre anys, realment, sí que no és per sentir-se'n orgullós. Què han aportat vostès durant aquests quatre anys?, si no és precisament això: «li», ganes de confrontar, d'enredar, de crispar. Els catalans en prendran bona nota, senyora diputada.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'aplicació de la Llei 12/2009, d'educació (tram. 317-00394/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyor Joan Puigcercós.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern de Catalunya, sempre m'ha agradat dir que un govern governa fins a l'últim moment, i un parlament legisla fins al darrer moment, també. Avui és un exemple que possiblement, com s'ha dit, és el darrer Ple, però el seu Govern ha de governar i ha de prendre decisions, i estem, doncs, en l'inici del curs escolar; aquest és el primer Ple després del curs escolar. I la Llei d'educació ha estat segurament una fita d'aquesta legislatura, com ho ha estat la Llei per a l'eradicació de la violència contra les dones, o com ho ha estat la Llei de serveis socials, o com ho ha estat la Llei del cinema, o com, podríem dir, l'execució d'obres importants com ha estat, que ja era de la passada legislatura, el Pla de barris. Són lleis que marquen un canvi de política, un canvi de profunditat, un canvi de tendència.

En educació, això esperem. Per aplicar la Llei d'educació, aquest mateix estiu, s'ha fet el Decret d'autonomia de centres, un decret important; aquest va ser un dels nuclis del debat de la Llei d'educació, que els centres s'adaptessin a la seva realitat territorial, a la seva realitat sociològica. Però necessitem la complicitat de les famílies, la complicitat dels docents, dels mestres, i necessitem que vostè intervingui al costat del departament per intentar conciliar l'esforç que estan fent els docents. I conciliar-lo, per exemple, en un tema que preocupa també les famílies.

Per exemple, preocupa l'aplicació o una certa improvisació de l'1x1, el programa d'informatització de les aules. Preocupa si això suposarà un sobrecost a les famílies: llibres de text en paper, fotocòpies, ordinador. Preocupa si les famílies hauran de pagar, en una crisi dura, la setmana blanca, o com es gestionarà el mes de febrer. I preocupa que en el moment per quinze hores lectives –que és el tema, en definitiva, important del

mes de juny–, doncs, no tinguem colònies, quan les colònies han estat un esforç dels mestres, que ho han fet vocacionalment i que forma part del projecte pedagògic de cada centre. Preocupa i necessitem consens. I precisament, si la llei professava l'autonomia de centres, del que es tracta és que cada centre escolar, d'acord amb les famílies, amb els consells escolars, pugui trobar la manera d'adequar-se i aplicar-se la realitat.

Estic convençut que la voluntat hi és, que es vol arreglar, que es vol solucionar, però no ens oblidem també que hi ha un sector econòmic important, com és el del lleure, que hi ha molts monitors, molta gent jove que la seva primera ocupació la té en aquest àmbit del lleure, i que avui això penja d'un fil.

I, per tant, president, li demano que per una llei tan important, que va suposar tant esforç, com la Llei d'educació, que marcarà generacions, que implica una aportació també de recursos i que és el que marca aquest país, que hi hagi un esforç a l'hora d'aplicar-la i de tenir el suport de la comunitat educativa.

Gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, efectivament, l'inici de curs, d'aquest curs escolar, ha començat una setmana abans; vostè hi feia referència, entre altres coses. A més a més del canvi de calendari, vostè també citava la incorporació d'altres importants novetats, no?

Vostè feia referència al Decret de l'autonomia de centres, que jo crec que és un decret important que possibilita, ha de possibilitar als centres fer el seu projecte educatiu, d'acord amb el seu caràcter i amb la realitat del seu entorn.

També és una novetat la continuació del programa Educat 1x1, que arribarà a la meitat dels centres de secundària i a gairebé cent mil alumnes.

També hi ha una novetat que és la prova d'avaluació general externa de quart d'ESO, que donarà informació objectiva per permetre millorar la qualitat de l'ensenyament en aquesta etapa.

Miri, aquest curs, a més a més, s'ha iniciat amb 1.241.000 alumnes, amb 88.000 places de docents a jornada completa i amb més de 4.500 centres, un augment significatiu en els tres àmbits, especialment en el que fa referència al nombre d'alumnes: 27.000 alumnes més.

I també cal destacar en aquest sentit l'esforç de la Generalitat, especialment en moments de crisi, com vostè sap, de crisi i d'austeritat pressupostària, per continuar apostant per una escolarització obligatòria, integradora, a l'abast de tothom.

Amb aquest objectiu, incrementem els ajuts i beques escolars. Són ajuts a l'acollida matinal en alguns casos, a la reutilització de llibres de text, al programa d'Escoles

obertes, a les beques de menjador, al transport escolar o als alumnes amb necessitats especials.

Vull esmentar de forma molt especial la creació de les beques d'alt rendiment, adreçades als alumnes d'ESO que obtenen bones notes i volen continuar estudiant, i els ajuts per organitzar –i això lliga amb una part de la seva pregunta– activitats la setmana de vacances del segon trimestre, de 800.000 euros, ampliable si hi ha més demanda.

Cal recordar, senyor diputat, que l'any passat el Departament d'Educació va donar 883.000 ajuts; és a dir que si es donés un ajut per persona, que no és el cas, la meitat dels alumnes rebrien algun ajut. És un important esforç que en aquesta legislatura s'ha fet, d'aquestes coses que certament són fets, malgrat que hi hagi persones a l'oposició que no els vegin.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'acció de govern en aquesta legislatura (tram. 317-00396/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, president. Molt honorable president de la Generalitat, efectivament, tot sembla indicar que aquest és el darrer Ple d'aquesta intensa legislatura, i és per això que el nostre grup parlamentari li vol preguntar quina és la seva valoració de la feina feta durant aquests darrers quatre anys.

Gràcies.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, president. Senyora diputada, és un exercici de responsabilitat envers els ciutadans i ciutadanes del país retre comptes i explicar allò que has fet com a govern. Ho hem fet i ho farem, malgrat algunes expressions que s'han sentit avui aquí a l'hemicicle.

El resum de la tasca feta és que tenim una societat de benestar més sòlida, que hem donat garantia a les persones en una situació més difícil, deixant clar que, tot i la crisi –tot i la crisi–, mai els faltará el suport del seu Govern.

Aquests anys hem avançat cap a una economia més competitiva, perquè, malgrat la crisi, no hem perdut el nord de la transformació del model productiu que ja es va iniciar en la legislatura anterior. Hem invertit més

i millor, més i millor i més que mai a tot el territori, perquè creiem en l'equilibri real del país. Hem avançat com mai en l'autogovern; només caldria recordar l'acord de finançament, l'assumpció de dinou competències vinculades a l'Estatut i la important inversió en infraestructures de l'Estat. Hem volgut practicar també una nova manera de fer política, més participativa i transparent, també –també–, entre altres coses. I hem reaccionat a la crisi des del primer dia, hem estat el primer i els més actius dels governs que ens envolten.

Hem transformat aquest país treballant, treballant més que parlant, i les xifres ho diuen i aquestes són dades no opinables. Miri, sortiria una mitjana de cinc mestres, tres mossos i dos metges cada dia. Mil equipaments al llarg d'aquesta legislatura, de tot tipus. Quatre pactes nacionals com a expressió de concertació i d'acord amb els agents econòmics i socials i amb la resta de formacions polítiques. Hem culminat temes com la planificació territorial del país, en aquesta legislatura.

En definitiva –i acabo–, hem fet més que mai, mai com ara, tot i que, evidentment, com he dit en alguna altra resposta, queden moltes coses per fer, entre altres coses els aturats i els efectes de la crisi, que desgraciadament encara duraran un temps.

El president

La senyora De Madre té la paraula. (*La Sra. De Madre Ortega renuncia a fer ús de la paraula.*)

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la reforma laboral (tram. 317-00397/08)

Doncs, passem a la següent pregunta, que en aquest cas la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol. Té la paraula.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, estem a final de legislatura, és el darrer Ple, certament. Probablement, era previsible que ahir vostès en fessin el balanç. Novament, però, es produeix un fet que val la pena, en tot cas, mencionar, que és que no apareix com una acció de tripartit. El balanç del Govern tripartit que vostè presideix ni vostè mateix el presenta; no fa la sensació, per entendre'ns –dic «no fa la sensació», i li ho dic carinyosament, eh?–, que sigui una cosa realment molt assumida per cada un dels membres del tripartit. Però bé, en tot cas, senyor president, ja tindrem temps d'anar-lo fent, el balanç, segur que hi haurà temps d'anar-lo fent, tenim temps per endavant, i qui l'acabarà fent és la gent; la gent que, m'atreveixo a dir ja, sobretot l'ha patit, el balanç.

Mentrestant, senyor president, ens interessa a nosaltres quelcom que probablement és més important que tot això; és de les coses més importants que han passat a Catalunya durant els darrers anys: la reforma laboral. Senyor president, a Catalunya, la reforma laboral afec-

tarà més de 3 milions d'ocupats, milers de persones, de catalans i catalanes que estan a l'atur i desitgen deixar-ho d'estar, passar a estar ocupats. Mentrestant, el seu partit, el Partit Socialista, ha impulsat i ha aprovat la reforma laboral, que a més a més és un dels fets que motiva la crida per a la manifestació, per a la vaga, per a la convocatòria de vaga general del 29 de setembre.

Senyor president, mentrestant, a vostè no l'hem sentit; en aquest tema, no ha dit ni piu. Essent –i ho considerem així– molt important, terriblement important, el tema de la reforma laboral, el president de Catalunya no ha dit res, no sabem què pensa, ni sabem ben bé què ha fet –ni sabem ben bé què ha fet.

Li ho diem molt clarament, senyor president: què pensa i què ha fet amb relació a la reforma laboral? Creiem que ara, avui, encara que sigui el darrer dia, encara que sigui la darrera pregunta que li formula aquest grup a vostè, senyor president, com a mínim aquesta legislatura, podrà respondre'ns clarament i seriosament.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament que el conjunt de la ciutadania podà jutjar el que ha estat l'acció de govern, que és del Govern, i no d'un partit i d'un president, sinó del conjunt del Govern, que la fa seva i que la defensa, perquè entre altres coses, diguem-ne, se senten –em consta– tots els membres del Govern orgullosos de la feina feta al llarg d'aquests quatre anys.

Vostè em pregunta sobre un tema que no té res a veure amb el que en podríem dir «el control al Govern», però no pensi que defugiré la pregunta que vostè em fa, entre altres coses perquè vostè diu: «Vostè no ha dit res de...», vostè no m'ha escoltat parlar d'aquest tema, segurament perquè de les reformes jo n'he parlat i fa bastant temps.

Li enviaré una conferència pronunciada fa dos anys al Cercle Financer on parlo d'això també, de les reformes, de les reformes entre elles de la reforma del sistema de relacions laborals, entre altres coses jo he parlat d'aquest tema, he parlat aquí..., aquí no perquè no hi ha hagut ocasió, diguem-ne, no hi ha hagut debat, vostè no m'ha interpellat, és el primer dia que ho fa. (*Remor de veus.*) Dic, aquí a casa nostra, a Catalunya, ho he fet i ho he fet també en altres fòrums. Miri, les reformes són necessàries, les reformes són necessàries, la reforma del sistema financer que s'ha fet era necessària, i tant de bo s'hagués fet segurament abans, la reforma laboral és necessària.

Jo el que no sé és vostès què és el que defensen? Perquè, escolti, allà no se sap si pugen o baixen, eh?, fan de «gallegos» vostès a Madrid, eh? (*Remor de veus.*) Sí –sí–, es mullen poc, eh? –es mullen poc, eh? Vull dir, la reforma, aquesta reforma és necessària, altres reformes del sector regulat són necessàries també, les reformes són necessàries i vostè segurament no m'ha escoltat aquí perquè no ha estat objecte de debat en les sessions de control, el seu president de grup mai ha tret aquest tema a col·locació. Però avui li responc el

que penso, jo crec que aquesta reforma és necessària, la reforma que s'ha fet, i tant de bo algunes d'aquestes reformes s'haguessin fet abans, també ho he dit, ho he dit, eh?, i està per escrit, i figura en conferències de determinats fòrums.

Per tant, escolti, no sé a què ve preguntar-me això –acabo–, si és perquè hi ha una vaga, els sindicats estan en el seu dret de convocar-la, malgrat que jo no comparteixi, diguem-ne...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...les raons que ells en aquest moment donen.

El president

Senyor diputat.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Senyor president, m'ha respost més com a primer secretari del PSC que com a president de Catalunya. No sé si s'ha adonat de les xapetes que porten els membres que li donen a vostè suport, no sé si se n'ha adonat, fixi-s'hi.

I posats allò a burxar dintre de Convergència i Unió, que no ho aconseguirà, fixi's què diu el senyor Corbacho. Fa poques setmanes deia, el senyor Corbacho, a Catalunya, diu: «Convergència i Unió fa esmenes pensant en el que pot ser millor per a l'economia.» Però sí que és veritat..., el senyor Corbacho, el coneix vostè millor que jo, però sí que li dic una cosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...aquesta no és, senyor president, aquesta no és la reforma laboral de Convergència i Unió, aquesta és la reforma laboral seva, del Partit Socialista. (*Remor de veus.*)

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la convocatòria de vaga general (tram. 310-00464/08)

I té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Gràcies, president. Honorable consellera, vostè ja sap que el nostre grup al Congrés va votar en contra de la reforma laboral, perquè suposa la retallada de drets laborals més agressiva i important dels darrers trenta anys. Una reforma que no només dóna facilitats a

l'acomiadament i redueix les indemnitzacions, sinó que és un atac frontal a la negociació col·lectiva, que és la columna vertebral de la concertació entre empresa i treballadors, hipotecant-la, perquè impossibilita la protecció i millora de les condicions laborals, ja que trenca l'equilibri i afavoreix la força dels treballadors a favor de la dels patrons.

Els sindicats que volien un acord negociat que servís de veritat per reduir l'atur, crear ocupació estable i de qualitat i fer les empreses competitives van deixar clar des del començament que es mobilitzarien si es plantejaven retallades a la protecció social i en els drets laborals de la gent treballadora. Aquest també semblava el compromís del president del Govern, però no ha estat així.

Per tant, des del nostre grup entenem i compartim que sobren els motius per anar a la vaga general el dia 29, ho entenem nosaltres com ho entenen a Catalunya més de cent entitats del món civil, el món acadèmic i el cultural, entre d'altres, que han signat manifestos i assistiran a la vaga. Els sindicats, per tant, no estan sols, malgrat que a algú pugui interessar-li fer-ho creure. I aquests darrers dies s'està treballant intensificant les accions per explicar i donar difusió a la convocatòria, avui mateix a les universitats. Ho estan fent enmig d'atacs i intents de deslegitimació i aquests atacs que vénen per mar, per terra i aire, els trobem en mitjans molt proclius i al seu abast: programes de televisió, tertúlies de ràdio, diaris de negocis, diaris financers, d'abast estatal, d'abast nacional, on la pluralitat, a més a més, està sent la gran absent. Semblaria que alguns sectors de l'economia i també alguns partits i també, però sectors mediàtics els fa por l'èxit de la vaga, perquè saben que les anteriors han fet canviar i rectificar els governs, o encara més greu, volen aprofitar el moment per debilitar el sindicalisme i la seva funció social i democràtica.

Aquesta ofensiva, que ho és en tota regla, senyora consellera, fa que des del nostre grup li demanem que des de la seva responsabilitat doni cobertura perquè el dret fonamental, que és el dret a vaga, es pugui realitzar sense impediments, i que des del seu departament s'esmercin tots els esforços per tenir una bona negociació en tot allò que afecti a exercir aquest dret dels treballadors. I en especial li volem demanar per allò que fa a la negociació amb els serveis mínims.

Gràcies, consellera. Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com diu vostè, el proper 29 de setembre hi ha una vaga convocada a nivell europeu per la Confederació Europea de Sindicats a la qual els sindicats espanyols i catalans s'han afegit i faran una convocatòria de vaga com fa dies vam veure que en altres països feien convocatòries de vaga a França, a Grècia, per exigir una sortida justa i equilibrada d'aquesta crisi.

Primer li he de dir que aquest Govern, com no podria ser d'una altra forma, ha de respectar el dret de vaga dels treballadors i treballadores del nostre país, i, a la vegada, garantir els serveis essencials de la nostra comunitat. El Govern no té res a dir-hi perquè són les persones treballadores les que han de decidir lliurement si volen o no exercir aquest dret de vaga. I, d'altra banda, les empreses respectar el dret fonamental de la vaga, més enllà de compartir o no els motius.

Al Departament de Treball com a autoritat laboral, com li deia, li pertoca dictar quins són els serveis mínims per cobrir els serveis essencials de la nostra..., de la comunitat, com són l'educació, la salut, els subministraments bàsics, la seguretat, les emergències, entre d'altres. I, per altra banda, els serveis de seguretat i manteniment els corresponen directament a les empreses.

Li he de dir que aquest Govern ha fet feina i s'ha fet feina, ara ens trobem els resultats d'aquesta feina, amb uns acords que vam signar amb les organitzacions sindicals i empresarials més representatives d'aquest país, acords en fred l'any 2005-2006. Sectors del transport de mercaderia, TMB, Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, salut pública, privada i concertada tenen uns acords empresarials i sindicals per als serveis mínims davant d'una convocatòria de vaga sectorial o de vaga general. Per tant, avui després d'haver fet l'audiència amb totes les parts implicades, avui es faran públics, aquesta mateixa tarda, els serveis mínims que seran publicats demà en el *Diari Oficial de la Generalitat*.

Bé, miri, senyora diputada, aquest Govern ha de dir que aquesta és la fortalesa del nostre sistema de relacions laborals, acordat i consensuat, com ho hem fet al llarg d'aquesta legislatura, ha acordat l'acord estratègic, ha acordat l'estratègia de les persones amb discapacitat, l'acord de trenta mesures del desembre, l'acord de mesures per a l'ocupació juvenil, la reforma de la renda mínima d'inserció...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...entre d'altres.

Aquesta és la forma d'avançar, amb consens.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les infraestructures de mobilitat (tram. 310-00466/08)

...la fórmula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'ihlustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, els últims dies hi ha hagut uns episodis importants d'avaries

a rodalies, divendres passat quatre línies van quedar inoperatives, ahir mateix l'R-1, l'R-2, i avui l'R-1. Tot plegat torna a posar de manifest la fragilitat del sistema. Però el més rellevant de l'avaria del divendres va ser que els dos principals actors Adif, que depèn de l'Estat, i Renfe, que depèn de la Generalitat, es van contradir públicament a l'hora d'avaluar quines eren les causes d'aquesta avaria. Tot plegat el que va ocasionar va ser una situació de col·lapse i allò que és habitual en Renfe, que és un dèficit greu d'informació.

Quines mesures, senyor conseller, quines mesures concretes va adoptar el seu departament per afrontar aquesta emergència? Com valora vostè la coordinació entre Adif i Renfe?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Als dos minuts de produir-se la incidència de divendres, el director general de Transport Terrestre estava a la Unitat d'Informació de Rodalies a l'Estació de Sants i va assumir la direcció i la coordinació, tant d'Adif com de Renfe, en l'assumpció de la crisi concreta dels dos trens que van quedar aturats en un túnel de la ciutat de Barcelona.

I la valoració que fem de la coordinació entre Renfe i Adif és positiva, si bé naturalment fem una valoració negativa de les incidències concretes en els dos trens en els que van fallar els sistemes de comunicació interna dels trens, i fem una valoració negativa del fet que encara a hores d'ara no està suficientment aclarit quines són les causes concretes d'aquella i de les incidències posteriors.

En realitat estem pendents d'un informe per tal d'acreditar una idea que Adif defensa amb molta contundència i Renfe assumeix, que és que si no hi hagués hagut instal·lada la catenària rígida, el resultat de la incidència de divendres passat hauria estat molt pitjor.

El president

Senyor Rull, té la paraula.

El Sr. Rull i Andreu

Sí, gràcies. Senyor conseller, hi ha moltes preguntes que vostè hauria de poder respondre. Per què, si a les 8.55 el maquinista del tren 25.014 comunicava que havia enganxat el pantògraf a la catenària, vostès, passada una hora llarga, continuaven insistint a afirmar que era tot plegat causa de la pluja. Per què, si cinc minuts abans de les nou ja se sabia pel tipus d'avaria que aquesta no es podia resoldre més d'hora de dues hores, ningú no va decidir de desviar el trànsit pel passeig de Gràcia fins, pràcticament, tres quarts d'hora? Per què no es va gestionar amb celeritat el rescat de les persones atrapades? Van haver de ser els mateixos viatgers els que van trucar els Bombers perquè els anessin a rescatar. Per què no es va donar cap informació als viatgers atrapats en els

túnels, si hi havia una comunicació constant entre els maquinistes i el centre de regulació i comunicació? Per què el Centre d'Informació de Rodalies, mai, senyor conseller, mai, no rep al mateix temps i en forma la informació de la qual sí que disposa el Centre de Regulació del Trànsit d'Adif?

Totes aquestes preguntes tenen una mateixa resposta: la descoordinació entre Adif i Renfe. Vostès van fer un mal traspàs i ara en paguem les conseqüències. Senyores i senyors diputats, s'imaginin un traspàs de sanitat sense hospitals ni metges? S'imaginin un traspàs d'educació sense escoles ni mestres? Seria absurd, oi? Vostès han pactat un traspàs de Rodalies sense vies, sense estacions, sense maquinistes. Ara diuen que estan impulsant un pla de rescat de les competències retallades pel Constitucional, el que també haurien de fer és un pla de rescat d'aquelles competències que no han estat retallades però sí amputades per un mal traspàs...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Aquesta és la seva herència.

Gràcies, senyor president.

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies. Senyor diputat, vostè sap que de les sis preguntes o set que m'acaba de formular n'hi ha tres que han estat formulades sota supòsits falsos, absolutament falsos.

I, per altra banda, vostè sap que l'afirmació rotunda que formula respecte al traspàs i la seva valoració general també és falsa, perquè el traspàs ha estat en vies, trens, maquinistes i tot allò que representa la competència del Govern de la Generalitat continguda en els articles de l'Estatut d'autonomia que li atorguen aquesta competència i que les ha exercit amb èxit i resultats positius en la gestió de la millora del servei de Rodalies, que vostè hauria de reconèixer, com va quedar acreditat per exemple en la gestió del tall de tres línies de Rodalies a Sant Andreu durant tres mesos aquest estiu i la seva represa anticipada una setmana.

I li torno a dir, no és veritat que es continués dient una hora més tard la mateixa versió, és fals rotundament; no és veritat que al cap de cinc minuts no hi hagués ningú, hi havia el director general als serveis de Rodalia; i no és veritat que hi hagi descoordinació entre Adif i Renfe en una diferència de temps que mai, quan hi és, no supera els cinc minuts de diferència entre el coneixement que en té Adif i el que en té Renfe.

Vostè pot construir el seu propi relat des de les interioritats dels trens i els SMS dels seus amics, però jo puc reconstruir la realitat des del coneixement del que va passar...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...i vostè actua sobre supòsits falsos.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la preinscripció universitària per al curs 2010-2011 (tram. 310-00467/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Antoni Castellà.

El Sr. Castellà i Clavé

Sí, gràcies, president. Honorable conseller, afrontem una situació greu amb responsabilitats del Govern. En aquests moments hi han sis mil joves a aquest país que van aprovar les proves de selectivitat aquest estiu i que no tenen plaça universitària. En aquests moments hi hem d'afegir que hi han quasi sis mil joves més, sense precedents, que s'examinen, s'han examinat al setembre per a les proves del setembre. Per tant, a final de mes probablement hi haurem de sumar, a aquests sis mil..., i podem arribar fins a deu mil joves d'aquest país que han aprovat la selectivitat, que es volen esforçar, que es volen formar i que estan abocats a la frustració, perquè no tindran plaça universitària. Què pensa fer, conseller?

I, per descomptat, vostè em dirà que la reassignació ara, al setembre..., probablement reassignarem sobre dos mil, tres mil estudiants en setena opció, que no serà la seva, però ens veurem abocats igualment a entre sis i vuit mil joves que no tenen futur en aquests moments. Què pensa fer, senyor conseller?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Vostès repeteixen la pregunta de fa pocs dies, jo repetiré la resposta. Una part del problema important, com sap vostè, ve del model de canvi en el tema de la selecció. Hem treballat des de l'aparició del problema reunint-nos amb les famílies i amb les plataformes que es consideraven afectades pel canvi de model de selecció. Curiosament, en algunes carreres han estat afectats la gent procedent de batxillerat; en altres carreres han estat afectats la gent procedent de formació professional.

Em vaig adreçar –torno a repetir-ho– fa més d'un any al ministre dient que el model, el sistema no anava bé; m'hi vaig adreçar fa uns mesos. El comissionat, que ha

estat present en diverses reunions a Madrid, ha quedat en solitari defensant la pervivència del model de quotes fins que no hi hagués un sistema clar i nítid que no perjudiqués a ningú. Però de moment no ens n'hem sortit. Per tant, la responsabilitat del model de selecció no està a les nostres mans.

Amb relació a l'oferta i la demanda, que es produeix per altres raons també, torno a repetir que una cosa és el que demanda l'electorat o demanda la ciutadania i una altra cosa és el que demanda el mercat. I, per tant, un govern ha de ser responsable i, de la mateixa manera que hem augmentat places de magisteri perquè faltaven mestres, pot ser que d'aquí a uns anys se n'hagin de suprimir perquè en sobrin. El que no podem fer és enviar llicenciats i doctors a l'atur. Un govern responsable no ho pot fer.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Castellà i Clavé

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, el que no es pot fer és sentenciar vora de set mil joves d'aquest país durant un any a «ni estudies, ni treballes», quan el que volen és fer una opció d'aquest tipus. Vostè mateix ho reconeix: feia un any que sabíem que podia passar; i què s'ha fet durant aquest any? La resposta d'un govern a un problema d'aquest tipus és: «No està a les nostres mans, no podem fer-hi res»? Quin nivell de coordinació hi ha hagut entre Educació i la seva conselleria? I quines previsions podien fer tant amb les universitats..., o fins i tot pensant en els cicles de grau superior? Quina resposta s'ha donat? Cap. Enviem tots aquests joves a la frustració. No es dona cap resposta. Quin trist balanç, quin balanç més dramàtic.

I, com que plou sobre mullat, ahir mateix ens assabentem que els 60 milions compromesos per al finançament de les universitats se'ls diu que no els tindran. De les beques, res de res. Els centres de recerca fa mesos que no cobren. El Fons de finançament territorial de les universitats s'ha dotat amb zero euros. Dos anys sense tenir pla de recerca. I el rècord, perdoni'm, de la seva conselleria de dimissions. Això és donar l'esquena a la universitat i és donar l'esquena als joves d'aquest país.

Crec que els joves d'aquest país no mereixen una resposta d'aquest tipus del seu Govern. Els joves són el futur d'aquest país i, per tant, els joves també mereixen un canvi. Les coses no poden seguir així, senyor conseller.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Senyor diputat, li han fet l'encàrrec del míting d'inici de campanya. (*Remor de veus.*) El canvi..., mare de Déu, si ve el canvi. Tornem a creixements per sota del 7 per cent d'increment dels pressupostos de les universitats, quan hem mantingut una mitjana per sobre del 12. Tornarem a passar del 17 per cent de mitjana de creixement

a la recerca a un creixement del 10. Això serà el canvi, senyor diputat.

Per tant, pensin-s'ho bé a l'hora de votar.

(Remor de veus i rialles.)

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de Llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes (tram. 310-00463/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, la illustre senyora Maria Mercè Roca.

La Sra. Roca i Perich

Gràcies, senyor president. Honorable consellera, com vostè sap molt bé, el Govern ha aprovat el Projecte de Llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes. És el que en diem, per fer-ho curt, «la llei d'igualtat», una llei que culminarà el procés de reconeixement normatiu dels drets de les dones i de la igualtat efectiva de dones i homes, que es va iniciar a Catalunya amb l'Estatut del 1979.

És una llei molt esperada i molt necessària, perquè de fet, tot i els avenços que s'han fet, estem encara lluny de la igualtat real. Només cal veure el nombre de diputades que hi ha en aquesta cambra, o recordar que les professionals que treballen a dintre de casa dediquen el doble o el triple de temps que els homes a les tasques domèstiques, o que les dones guanyen de mitjana un 28 per cent menys que els homes.

L'Institut Català de les Dones va començar a elaborar el 2007 la llei responnent a dues necessitats: primer, la de consolidar les mesures que, per promoure la igualtat de dones i homes, ja es portaven a terme dins dels plans d'actuació, i segon, establir noves actuacions que havien de donar resposta a les aspiracions i a les necessitats de les dones, però sobretot tenint en compte la seva gran diversitat –d'edat, de procedència, de situació social, d'estudis, etcètera.

Al gener del 2009 es va aprovar el document de bases de la llei i es va començar a elaborar el text amb la participació –i això sí que crec que és molt important i que realment podem parlar d'un canvi de paradigma–, amb la participació, dic, de tots els departaments de la Generalitat, del Consell Nacional de Dones de Catalunya, el de la joventut, el de la gent gran, i amb aportacions de tots els ens locals, de l'àmbit associatiu i dels agents socials. Per tant, una llei molt parlada i molt pactada.

No hi ha hagut, malauradament, temps d'aprovar-la en aquesta legislatura, però ens agradaria, mentre esperem que sigui una realitat, que ens expliqués quines són, a parer seu, les principals idees i mesures que recull aquest projecte de llei.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, president. Diputada, coincideixo amb vostè que realment, aquestos últims anys, la igualtat efectiva entre homes i dones ha fet un avenç importantíssim, però persisteixen encara diferències que, evidentment, s'han de poder resoldre per poder avançar en aquesta igualtat, aquesta igualtat efectiva.

Per tant, aquest Projecte de Llei per a una nova ciutadania i per a la igualtat efectiva de dones i homes reuneix per primera vegada en un sol document totes aquelles referències de normatives anteriors, a través de les quals ja hi estem treballant, com són la transversalitat de la perspectiva de gènere o els informes d'impacte de gènere, accions positives o estadístiques desagregades per sexe, plans d'igualtat, entre altres, i n'estableix de noves, alhora que les defineix, com són les responsables de gènere, els plans d'igualtat de dones o, per exemple, també les obligacions en relació amb les subvencions públiques.

Les mesures principals es concentren o es concreten en el fet que les administracions públiques hauran de tenir una representació equilibrada de dones i homes en els seus òrgans de direcció, però alhora vetllar perquè aquesta presència equilibrada també hi sigui en el repartiment del poder polític, en els càrrecs i en les activitats on les dones a hores d'ara encara es troben infrarepresentades, com en aquest Parlament.

La coeducació ha de ser considerada un element fonamental per assolir la igualtat d'homes i dones, entenent com a coeducació aquesta acció educativa que dóna valor indistintament a l'experiència, a les aptituds i l'aportació social i cultural de les dones i els homes en igualtat de drets, sense estereotips sexistes, ni tampoc amb actituds discriminatòries, per tal de construir una veritable societat sense subordinacions culturals, socials, entre dones i homes.

Els poders públics, en el moment en què s'aprovi aquesta llei, que espero que sigui ràpidament, han de dur a terme accions per dinamitzar el teixit associatiu femení i han d'incorporar en l'agenda política les aportacions dels col·lectius de les dones. Les empreses han d'incorporar aquells mecanismes per complir aquest principi d'igualtat retributiva de dones i d'homes que, evidentment, vostè n'acaba de posar un exemple amb els percentatges, que encara ens marquen unes diferències importants. S'han de crear aquests òrgans d'assessorament, de control i de promoció de la igualtat en la negociació col·lectiva. I les administracions públiques han d'incentivar totes aquelles empreses que realitzen bones pràctiques en matèria de conciliació i que promoguin la coordinació dels horaris personals, dels horaris de la ciutat, tenint en compte aquest...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...el mercat laboral, personals i familiars, entre altres.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern les novetats del curs escolar 2010-2011 (tram. 310-00465/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Daniel Font.

El Sr. Font i Cardona

Sí, gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller d'Educació, la pregunta és sobre les novetats anunciades per al curs escolar 2010-2011. Com en altres ocasions, ha començat un curs ple de projectes i d'illusos; també ha començat un curs que confirma les tendències de creixement del volum del sistema educatiu: són més i són més grans; i també de creixement dels recursos assignats: n'hi ha més, malgrat les dificultats generals pressupostàries que tots coneixem.

Però, a més de projectes i assignació de recursos, aquest curs s'anuncien algunes novetats més que el departament ha fet conèixer. S'ha dit que els reptes educatius es podien resumir en les paraules «qualitat», «equitat» i «innovació». Els objectius i les dades disponibles per al curs que hem iniciat contenen propòsits en aquests tres àmbits, i especialment en el darrer, en una línia de procurar una reforma progressiva dels mètodes docents i adaptar el sistema educatiu a les necessitats d'avui.

Senyor conseller, creiem que podem dir que coincidim i que hi ha unanimitat que els mètodes docents que emprem en l'escola han de millorar una mica més. La qualitat educativa i els resultats depenen dels recursos, però també d'allò que fem a les escoles i del tipus d'educació que donem.

En aquesta línia, s'expliquen algunes de les novetats anunciades, com l'avançament del calendari escolar, el Decret d'autonomia de centres docents, que ja ha estat citat abans, les proves d'avaluació a quart d'ESO, l'extensió de la digitalització de les aules i els nous instituts escola, entre molts altres, no? Com en totes les situacions, senyor conseller, les novetats de vegades són controvertides, generen controvèrsia. El repte és aconseguir assegurar un equilibri entre la realitat de les novetats, la capacitat d'assumpció d'aquestes novetats pel sistema educatiu, l'ajust dels camins d'aplicació i la pedagogia per a l'aplicació d'aquestes novetats.

Es deia fa uns mesos, en un acte d'homenatge als mestres de l'any nord-americans, que l'educació és la clau del futur arreu i que està en el centre de qualsevol projecte de país. També s'emfatitzava en aquesta convocatòria la importància dels mestres i del professorat, i s'afirmava la necessitat de recolzar-los i exigir més alhora. Recolzar el treball del professorat i alhora exigir el treball del professorat, recolzar i exigir un ofici ben

difícil, deien en la convocatòria, que consisteix a saber llegir la història d'un infant, comprendre-la i, d'acord amb la família, ajudar a escriure-la o a reescriure-la.

Quina valoració personal fa de l'horitzó que plantegen les mesures noves anunciades, senyor conseller, i del camí fet en aquesta línia d'exercici de la professió docent?

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí, gràcies, president. Sí, senyor diputat, efectivament, aquest inici de curs, potser d'una manera molt especial, a més de les habituals dades, xifres, repàs d'actuacions, ens dóna una oportunitat de... –com dir-ho?–, de posar paraules als fets, de donar sentit, de donar relat al que fem i al perquè ho fem i en quina direcció estem avançant en el conjunt i en l'estratègia, en global, reformadora de l'educació catalana.

I em sembla que, efectivament, si vol vostè, tal com deia, en la línia de perseguir incansablement l'equitat, podem parlar de les xifres concretes, de les actuacions concretes, del cas a cas, del vila a vila, poble a poble, barri a barri; però també podem parlar de les xifres que poden resumir aquest mandat, no?

Parlar de pressupost acumulat de 20.000 milions d'euros ens diu alguna cosa? Sí, si a més sabem que això és el 80 per cent de creixement sobre el que teníem abans de començar aquest mandat –80 per cent d'increment pressupostari. Si sabem que, a més, com abans deia el president, cada dia d'aquest mandat hem afegit cinc mestres en la nostra educació, cada dia; o que cada setmana hem afegit dos centres educatius, com també s'ha dit molt sovint.

I això seria només..., en fi, això és per fer front a un creixement, a un creixement de l'educació. Hem tingut, efectivament, més d'un 20 per cent més d'alumnes. Però amb això no n'hi hauria prou si no fóssim capaços de sumar-hi tota una estratègia de transformació, de millora, de persecució amb la mateixa intensitat de l'equitat i de l'excel·lència. Nou calendari escolar, però també nou desplegament de la llei amb tota la seva intensitat: decrets de direcció, com s'ha comentat abans; seguit del decret de direcció de centres, que està a punt d'arribar; de la creació definitiva de l'Agència d'Avaluació; del desplegament del projecte Educat 1x1, que, fet amb absoluta normalitat i d'acord amb totes les previsions, sense cap improvisació ni cap frivolitat, està present a més de la meitat dels centres educatius d'aquest país, la majoria públics però també –per cert, molts– de titularitat concertada, per voluntat pròpia, per voluntat de cada un dels centres –i això és el que hem fet, atendre aquesta voluntat–; o, en fi, la verificació també del principi de rendiment de comptes a través de la prova, l'avaluació general externa, que farem aquest any per primer cop a quart de...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...la nostra educació secundària obligatòria.

Estem, doncs, donant sentit a aquesta estratègia –acabo, senyor president. Aquest serà el curs també de la confiança, de la complicitat, de la recuperació de tots els desencontres que es poden haver produït...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...en un període de tanta transformació, com vostè esmentava.

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la seguretat en el comerç (tram. 310-00462/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyor conseller, durant aquest mes d'agost hem pogut veure com a municipis com, per exemple, Calafell i el Vendrell es van donar casos de vendes il·legals, del que es coneix com a «top manta». Això va comportar que els dos alcaldes dels dos municipis, de tendència política diferent, de Convergència i Unió i del Partit Socialista, apostessin per la solució..., per a ells la més adequada, però que és una opció completament il·legal, i que és buscar un espai on poder vendre sense cap problema i amb una tolerància totalment zero.

La pregunta, senyor conseller –perquè té a veure amb vostè, després, posteriorment–, és quina opinió li mereix aquesta actitud que van prendre els alcaldes i en la qual vostè automàticament –automàticament– es va ficar, dic, bastant d'acord en la mesura que s'havia presentat, conjuntament amb el delegat del Govern del Camp de Tarragona, el senyor Xavi Sabater.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostè em pregunta en la seva pregunta quins són els propòsits del Govern amb relació a la seguretat del comerç –aquesta és la pregunta que em fa.

Dir-li que en els Mossos d'Esquadra una prioritat és el comerç, i que no només fem polítiques de proximitat amb els comerciants, sinó que fem campanyes específiques per Nadal o a l'estiu, editant fins i tot fulletons de seguretat que la Confederació de Comerç de Catalunya ens planteja.

«Top manta». Competència: municipal, tant des del punt de vista de l'espai públic com des del punt de vista de la venda ambulat. (*Veus de fons.*)

Tot i així –tot i així–, tot i que la competència és absolutament municipal, des del Govern es va formular, es va fer una reunió amb les entitats municipalistes, amb la Delegació del Govern, amb la Federació del Comerç, amb la Pimec, on vam, jo ho crec, solucionar una part dels problemes que hi havia i es va crear una comissió de seguiment, que es va veure el dia 6 de setembre, amb l'acord de tots els participants.

El president

Senyor Luna, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Gràcies, president. Moltes gràcies, senyor conseller. Miri, la pregunta era, a més, orientada a la seguretat al comerç. I evidentment quan això passa, vostè, conjuntament amb el delegat del Govern del Camp de Tarragona, el senyor Xavi Sabater, van aplaudir, d'alguna manera, la mesura que els alcaldes havien fet, que era tolerància zero davant d'una il·legalitat total i absoluta.

I vostè va fer alguna cosa més, senyor conseller –va fer alguna cosa més. A vostè se li va demanar que realment reforçés la policia municipal, que pels recursos dels ajuntaments no ho poden fer, o no tenen recursos per a poder pagar les hores extres per, d'alguna manera, poder pal·liar aquesta venda il·legal, que va en contra dels comerciants que paguen realment els seus impostos. I, vostè, sap què va fer, senyor conseller? Va esperar a últims d'agost, que passés la temporada, per a dir: «Escolti, reforço Calafell, reforço el Vendrell.» I Salou?, i Cambrils?, i Lloret?, i Blanes? Ja no li dic el que farà la pròxima temporada, perquè la millor sort que podem tindre és no tindre'l a vostè de conseller.

Moltes gràcies.

El president

Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Això que diu vostè no és veritat. Vam convocar les entitats municipalistes amb la designació dels ajuntaments que volguessin, i no només van venir Calafell i el Vendrell.

Però vostè continua avui amb l'estratègia del Partit Popular; és aquesta estratègia que porta una eurodiputada francesa per localitzar assentaments que no troba, és l'estratègia del líder del Partit Popular a Badalona, que diu que estem pitjor que a França perquè no hi ha assentaments, o ja l'estratègia de la seva candidata a les

eleccions autonòmiques, la senyora Sánchez Camacho, que diu que ella farà possible que els catalans tinguin els mateixos drets que els immigrants.

És inacceptable el que vostès diuen, inadmissible políticament i, des del punt de vista ètic, si m'ho permet –si m'ho permet–, absolutament innecessari.

El vicepresident primer

El següent punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió de Política Cultural sobre la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous.

Proposició de llei

de regulació de les festes tradicionals amb bous (tram. 202-00079/08)

Per presentar els treballs de la comissió, té la paraula l'honorable diputada senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., saludar també totes les persones que ens acompanyen en aquest plenari, autoritats i col·lectius implicats en el desenvolupament de la festa tradicional amb bous.

D'acord amb el Reglament del Parlament de Catalunya, l'article 112, en el seu primer apartat, encomana al diputat o diputada que ha estat escollit com a relator –o relatora, en aquest cas– de la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous per tal que en el temps de deu minuts presenti un balanç dels treballs de la ponència. Amb aquesta condició i en el temps que se m'ha atorgat faré un breu relat de la feina que s'ha fet amb els ponents i les ponents dels altres grups parlamentaris i que han culminat amb el dictamen de la Comissió de Política Cultural a la Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous, que avui es debatrà i es votarà; intervenció que faré independentment del posicionament que exposaré com a ponent del meu grup parlamentari, del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Els treballs de la ponència. Per tal de contextualitzar-los, dir que el 25 de novembre de 2009 el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presentava al registre del Parlament una proposició de llei per a regular les festes tradicionals amb bous, proposició que avui votarem després de fer-ne el debat final. Aquesta va ser admesa a tràmit el 2 de desembre de 2009 per la Mesa del Parlament i la proposició de llei va continuar el seu tràmit parlamentari després que es rebutgés l'única esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, en el debat a la totalitat que es tingué l'11 de febrer de 2010.

El dia 6 de maig d'aquest mateix any se celebraren les compareixences; se'n substanciaren un total de catorze, que donaren veu a una representació dels agents implicats en la celebració de l'esmentada festa: Administra-

ció, municipis amb tradició a través dels seus alcaldes, penyes, associacions, ramaders, veterinaris i experts vinculats a la festa, a la seva realització i als correbous, que feren aportacions per tal d'enriquir el debat.

Tot seguit s'inicià el tràmit de presentació d'esmenes a l'articulat per tal que els grups parlamentaris es posicionessin en aquells aspectes de la proposició que consideressen que s'havien d'incloure en el text, modificar, millorar o excloure, d'acord amb la seva visió sobre les festes tradicionals amb bous. Es presentaren un total de noranta-set esmenes: vint-i-tres presentades conjuntament pels grups parlamentaris de Convergència i Unió, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi i per Esquerra Republicana de Catalunya; vint-i-set, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya; quaranta-quatre, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i tres, pel Grup Mixt. Les esmenes han estat debatudes en les reunions de la ponència que es varen celebrar el 6 i el 13 de juliol.

De tot aquest conjunt de 97 esmenes han estat acceptades en la tramitació 25 –és a dir, un 25,7 per cent de les presentades–, i 18 –un 18,55 per cent– han estat transaccionades. Per tant, s'hi han incorporat un total de 43 sobre 97, és a dir, un 44,3 per cent del total d'esmenes presentades per part dels diferents grups parlamentaris. No entraré, en tot cas, a detallar el contingut de les diferents esmenes; algunes d'elles resten vives, i, per tant, d'aquí una estona seran debatudes en aquest Ple.

Sí que cal referenciar que una vegada aprovat el dictamen per part de la comissió un grup parlamentari, el del Partit Popular de Catalunya va sol·licitar el dictamen al Consell de Garanties Estatutàries sobre l'article tercer i va fonamentar aquesta sol·licitud bàsicament per demanar l'aclariment d'expressions com «municipis amb tradició» o «tradicionalment», per si hi havia contradicció amb l'autonomia local o discriminació envers altres municipis. D'acord amb el Consell de Garanties Estatutàries, va dictaminar que no hi havia cap tipus de contradicció ni amb la Constitució ni amb l'Estatut d'autonomia; fet, per tant, que no impedia la celebració ni a municipis que gaudien de tradicionalitat ni a d'altres municipis que la poguessin demostrar, i que, per tant, l'article 6, al qual es feia referència en la proposició de llei..., va decidir per unanimitat que no hi havia cap fet que conculqués aquesta autonomia local.

En total, doncs, han estat, diríem, deu mesos des que va ser presentada la iniciativa. Durant aquests mesos, tant en el debat a la totalitat com en la presentació d'esmenes, com en les reunions de la ponència han sorgit una sèrie de temes que han configurat el debat entorn d'aquesta proposició de llei: fomentar, posar mesures per a garantir la protecció dels animals, mantenir una festa, una tradició molt arrelada a les Terres de l'Ebre, però també a d'altres municipis d'arreu del país, que, pel seu caràcter històric, es considera que cal protegir, que, d'altra banda, enforteixen relacions entre els ciutadans, entre la ciutadania; en definitiva, ha donat peu a un debat intens. El dictamen de la proposició de llei resultant ha volgut consensuar aquestes diferents consideracions.

La recerca d'aquest consens ha centrat i ha ocupat la ponència, així com també l'han ocupada els dissenti-

ments en aquests posicionaments, i que en les esmenes que s'han mantingut vives vostès podran veure quina ha estat la centralitat o els fets que han centrat més aquest debat.

Jo diria, però, que hi ha hagut una coincidència: era necessària una nova regulació per tal d'actualitzar una normativa totalment obsoleta i donar reconeixement al manual de bones pràctiques, treballat per tots els agents implicats, amb la voluntat de fer unes festes molt més segures per a participants, espectadors i animals, assegurant unes millors condicions en la celebració d'esta festa, però que fins ara no tenien un caràcter obligatori ja que el manual de bones pràctiques no té, a dia d'avui, un reconeixement de legalitat, i, per tant, tampoc no té una garantia d'aplicació, i, per tant, tampoc no hi ha un règim sancionador, que sí que es veu en aquesta proposta de llei.

Finalment, no voldria acabar sense agrair, com a relatora –i suposo que en nom de tots els ponents de la ponència–, la col·laboració de totes aquelles persones que al llarg de la tramitació d'aquesta proposició de llei han col·laborat a millorar el text inicial: Administració, alcaldes, agrupacions, experts en la matèria, tots aquells ciutadans que viuen i senten aquesta tradició arrelada a tants municipis del nostre país i que han fet un esforç per apropar dues posicions. En definitiva, l'objectiu és de gaudir de la festa però, per altra banda, també que aquesta es faci amb seguretat per als participants, com deia, per a l'animal, també amb seguretat jurídica per a les administracions o els organitzadors que demanen la celebració d'aquestes festes.

Per aquesta raó també vull donar les gràcies als meus companys i companyes ponents de la resta de grups parlamentaris, que han defensat les seves postures però que sempre s'ha fet en termes d'absoluta cordialitat: al senyor Francesc Sancho, de Convergència i Unió; a la senyora Núria Ventura, del Partit Socialistes i Ciutadans pel Canvi; al senyor Joan Bertomeu, del Partit Popular de Catalunya; al senyor Daniel Pi, i en algun moment al senyor Pané, d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, i a la senyora Carmen de Rivera, del Grup Mixt.

D'altra banda, també, agrair als serveis de la cambra el seu suport; a la lletrada, la senyora Esther Andreu, que ens ha ajudat a resoldre els problemes de caràcter tècnic i jurídic; en alguns moments també el senyor Palomares. A tots ells és d'agrair la seva assistència perquè poguéssim fer millor els treballs. I, tot i que..., també voldria agrair de manera especial el que ha estat la correcció lingüística a la senyora Rosa Galvany, que en alguns moments hem tingut algunes, diríem, dificultats per trobar el nom més adient o més escaient per a alguna de les terminologies que s'utilitzen en aquesta proposta de llei. I també a la senyora Carme Alonso, que s'ha encarregat de la gestió dels treballs de la comissió i de la ponència.

Moltíssimes gràcies, i estic segura que tindrem un debat viu però també cordial, com ha estat el de la ponència.

Gràcies, senyor president, senyors i senyores diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Passem ara a la defensa de les emenes reservades al ple. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'illustre diputat senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Permetin-me que comenci amb una constatació. Si sortim d'aquest edifici i preguntem a l'atzar sobre la conveniència o l'oportunitat que el Parlament del nostre país reguli la celebració de festes amb bous, doncs els puc assegurar que la resposta majoritària és que la gent no considera aquest tema com a prioritari i que no entén que aquesta cambra hi dediqui l'atenció que hi dedica. Però si, a més a més, els expliquem que aquesta regulació no requeria una llei, que existeix una normativa existent que s'hauria pogut desenvolupar, que existeix un codi de bones pràctiques al qual s'hauria pogut donar força normativa, se'ls explica que això és el que han fet totes les altres comunitats autònomes, que no n'hi ha cap que tingui una llei com la que avui desenvolupem, de la sorpresa passem al desconcert.

I això que discutim avui no és com allò dels toros. Allò dels toros era una iniciativa legislativa popular, la gent la va votar i l'obligació d'aquest Parlament era debatre-ho i aprovar-ho o rebutjar-ho. Era una iniciativa que ens arribava de la societat. Aquí no hi ha cap iniciativa de la societat, el que avui debatem ho debatem perquè determinades forces polítiques, no pas la que jo represento, no pas Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'han impulsat. Per ser més exactes, l'ha impulsat Convergència i Unió –la va proposar–, i el PSC, Esquerra Republicana i el Partit Popular la van seguir alegrement. La primera pregunta, per tant, que ens hem de formular és què ha portat a aquestes forces polítiques a impulsar una llei interessada i innecessària. I nosaltres considerem que la trista realitat és que els partits que han impulsat aquesta llei no ho han fet per cobrir un buit legal que es podia cobrir d'una altra manera, ho han fet per fer-se perdonar davant de determinats sectors de l'aprovació de la iniciativa legislativa popular dels toros, per la qual es van prohibir les curses de braus a Catalunya. I això els ha portat a algunes contradiccions evidents i clamoroses.

Primera contradicció: plantejar el debat en termes identitaris. Vostès es recorden del debat de la ILP? Es va insistir fins a la sacietat que no era un tema d'identitat sinó de percepció social. Recorden les intervencions en el Ple? Estan en el diari de sessions, eh? El senyor Puigercós, per exemple: «L'abolicionisme no té pàtria, no busquin un debat identitari en aquest sentit.» El senyor Rull: «No estem davant d'un debat Catalunya-Espanya, no estem davant d'un debat identitari.» Quina diferència amb el text que debatem avui! En els dos primers paràgrafs del preàmbul surt tres vegades la paraula «Catalunya». El preàmbul diu: «Les modalitats de bous marquen tot el ritme festiu d'un esdeveniment extraordinari propi de les arrels més profundes de Catalunya.» En què quedem? És un debat identitari o no ho és? No

ho és quan els toros i ho és avui, en el cas dels bous? Costa de creure, no els sembla?

Fixin-se, per exemple, en una altra cosa. Aquí, avui, el Grup Socialistes ha reaccionat i ha dit: «No, no; donem llibertat de vot.» Potser no ho diuen d'aquesta manera, potser ho diuen d'una altra. O em refereixo al cas de Convergència i Unió. Com és que avui impedeixen el vot amb consciència que sí que van permetre quan la ILP dels toros? Què té de diferència una cosa i l'altra? Allà llibertat i avui no? Costa de creure, no, també?

Proposen un text que incorpora uns aspectes esbiaixats, tendenciosos. Hi faré referència més endavant. I, a més a més, em posen en aquesta llei unes qüestions de tipus administratiu impròpies d'una llei. Documents a presentar: import de les assegurances! Són conscients que cada vegada que haurem de tocar l'import de les assegurances s'haurà de fer una llei al Parlament perquè vostès ho han posat on no toca, que és en un text legal? En fi, vostès sabran perquè ho treuen.

En el seu dia, el Grup Parlamentari Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa es va oposar a la tramitació de la llei. Ja ho he dit: consideràvem que no feia falta i que era contraproductiu. La resta de grups –amb tot el dret, només faltaria!– hi van donar suport. A l'inici del tràmit de la llei el nostre grup va proposar la compareixença d'entitats i persones de l'àmbit de la defensa dels drets dels animals. No ens hauria fet absolutament cap mal escoltar-los. Cap d'aquestes propostes va ser acceptada. La totalitat de les compareixences va ser de persones i entitats clarament protaurines, que també les volíem escoltar, només faltaria! Però ens hauríem hagut d'escoltar els uns i els altres. Doncs, mirin, per part dels impulsors de la llei no ho van voler. Molt poc elegant; molt poc elegant i molt poruc.

Malgrat aquests inicis no massa encoratjadors, el nostre grup ha presentat un seguit d'esmenes amb uns objectius molt clars: eliminar les modalitats de la festa de bous en les quals el maltractament és obvi i evident, el bou embolat i el bou capllaçat. I, escolti, que ningú s'espanti per dir que fem això, perquè no hem fet res més que complir el programa amb el qual ens vam presentar a les eleccions l'any 2006, que deia exactament que «nosaltres treballarem, afrontarem fermament i decididament la prohibició de l'ús d'animals en festes populars cruels: braus, correbous de foc, correbous capllaçat». Haig de reconèixer que el nostre grup és una mica antiquat i entén que en política el que es promet compromet. I nosaltres, per tant, estem simplement seguint allò amb el qual ens vam presentar a les eleccions i gràcies a això suposem que ens va votar la gent.

Per tant, volíem eliminar aquestes modalitats. Volíem mantenir la limitació de la celebració de les festes amb bous en aquelles poblacions en què se celebren tradicionalment. I la nova normativa en permet la instauració en municipis que no en celebren. I això queda en evidència al dictamen del Consell de Garanties Estatutàries. Diu, el Consell de Garanties Estatutàries, que no Iniciativa per Catalunya Verds: «En suma, de la interpretació de l'article 3 no se'n conclou que la prohibició impedeixi celebrar correbous als municipis que fins ara n'han gaudit com tampoc no impedirà que alguns municipis

puuguin instaurar de bell nou aquesta festa taurina, sempre que acreditin la seva tradició d'acord amb la normativa.» Això ho diu el Consell de Garanties Estatutàries. I jo hi afegeixo: Una normativa ja prou laxa perquè amb un informe d'uns antecedents més o menys remots es pugui autoritzar. Doncs això per nosaltres és un pas enrere respecte a la llei del 2003.

També volíem delimitar clarament les responsabilitats en aquest tipus d'activitats de forma que hi hagués garanties jurídiques per a tothom: per als organitzadors, sí; però també per a les entitats de defensa dels drets dels animals en cas d'incompliment. Per exemple, els vam proposar l'obligatorietat de redactar una acta de la festa en què constin les característiques de la celebració i les eventuais incidències o incompliments; establir un règim sancionador clar i creïble. I res d'això ha estat acceptat. El text del projecte és sovint contradictori, difumina i fa pràcticament impossible assumir responsabilitats.

I, miri, i per mostra, uns quants exemples, no podré posar tots els que porto. Comencem per l'edat mínima: a Catalunya, catorze anys; al País Valencià, setze anys. Suposo que els catalans són més precoços. Article 10.c: «Prohibició de les descàrregues elèctriques innecessàries.» És que n'hi ha de necessàries? És que una descàrrega elèctrica no és un maltractament? Article 16.e –i llegeixo la llei, la seva llei: estableix «com a agreujant la reincidència en el termini de l'any en la comissió de faltes tipificades». Fantàstic! En unes festes que es fan any rere any reincidir serà certament complicat, perquè el termini és només d'un any i, per tant, ja no et donarà temps d'arribar a la festa de l'any següent. L'article 16.f –és una cosa meravellosa: estableix com a atenuant «la bona disposició manifestada per complir les disposicions legals acreditant l'opció de mesures de reparació abans de finalitzar l'expedient sancionador». Això és com si quan vostès reben una multa de trànsit fessin una carta al senyor Saura i com que han fet una carta de penediment els n'abaixés l'import. Fantàstic, també! O no es perdin aquesta: 14.f. «És una falta lleu incomplir qualsevol tipus de requisit», etcètera, «però és també falta lleu qualsevol infracció que, tot i ser tipificada com a falta greu o molt greu, per la seva naturalesa, per l'ocasió o per la circumstància hagi de ser classificada com a lleu.» O sigui que una falta greu –un maltractament animal, per exemple– si es fa en una ocasió o circumstància que ho justifiqui –que no tinc ni idea de què vol dir, ja veurem quin criteri s'aplica–, cinquanta euros de multa i cap a casa, xiquet, que no ha passat re. Tema tancat.

Totes les esmenes que hem presentat en aquest sentit no han estat acceptades. En canvi, sí que haig de reconèixer que ens han acceptat parcialment les nostres esmenes al preàmbul, potser perquè això els ha permès arreglar un text original certament espectacular. Mirin, el text original deia: «Les festes majors frueixen d'un element exclusiu que des del primer fins al darrer dia els dona sentit, originalitat i les vesteix d'una màgia única: el bou. Amb l'arribada del bou fa que s'agitin tots els sentiments per l'estima que hom sent a allò que es percep com a propi, allò que ens lliga amb els avantpassats, allò que fa dringar amb una única nota totes les emoci-

ons lligades a una tradició de gairebé quatre-cents anys. Marquen tot el ritme festiu d'un esdeveniment extraordinari, propi de les nostres arrels més profundes, propi del nostre país, Catalunya.» Escolti, que feien una llei, no un pamflet! Un pamflet ranci, a més a més, Escolti, sort que no era un debat identitari; si arriba a ser un debat identitari no em sé ni imaginar què hauria dit aquesta llei. Apa que no «disfrutarien» els de la caverna mediàtica si els regalem aquest preàmbul! Hi haurien sucat pa durant força dies. Bé, doncs l'autor d'aquesta literatura, més pròpia d'un pamflet que d'un text jurídic, afortunadament va rebre una esmena— només una, la nostra— a la qual haig de reconèixer que vostès s'hi van agafar i gràcies a això el text final és una mica més acceptable.

Però el tripartit taurí ens ha acceptat les esmenes del preàmbul, això sí, però poqueta cosa més. I escolti, davant d'aquest plantejament parcial, davant d'aquest no acceptar el que eren les nostres propostes, nosaltres hem retirat totes aquelles esmenes que havíem plantejat per eventuales transaccions que finalment han estat impossibles i hem mantingut la totalitat de les esmenes en què es basa el nostre posicionament per tal que siguin votades en aquest ple. I si són rebutjades, doncs, votar en contra del dictamen d'aquesta llei.

El vot negatiu d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a aquest projecte de llei és un vot coherent amb el nostre posicionament recent al debat de la iniciativa legislativa popular de les curses dels braus. Jo avui ho tinc molt fàcil, jo avui no haig de fer cap filigrana. Aquí diem avui exactament el mateix que va dir el senyor Pané el dia que vam defensar la ILP, i ell ho va fer millor que jo, que en sap més. Nosaltres no tenim absolutament res per fer-nos perdonar. És un vot que connecta amb una sensibilitat social que considera com un valor a protegir l'exigència d'un tracte digne als animals; és un vot que busca aportar garanties enfront dels que volen diluir responsabilitats; és un vot amb consciència, la consciència que avui permetrem..., la consciència que avui no tindran precisament aquells que en van presumir tant fa poques setmanes. És el vot de la coherència amb els nostres principis i amb el nostre programa electoral. Ho he dit abans: en democràcia allò que es promet compromet. I sobretot—sobretot— el nostre vot és el reflex d'una sensibilitat social creixent, sense cap mena de dubte, creixent, a Catalunya. És, per tant, claríssimament un vot de futur.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per a la defensa de les esmenes del Grup Popular, té la paraula l'illustre diputat senyor Juan Bertomeu.

El Sr. Bertomeu i Bertomeu

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. En primer lloc, voldria donar la benvinguda als representants de les Terres de l'Ebre, que d'alguna forma continuen tota la tramitació d'aquesta llei, igual que al delegat del Govern i als alcaldes de les Terres de l'Ebre

que també veig aquí presents. Mos acompanyen avui, en esta continuïtat i al mateix temps en la finalització del tràmit parlamentari, per a portar a terme l'aprovació definitiva de la llei de regulació de les festes tradicionals amb bous. Però hem de tindre en compte que el tràmit d'aquesta llei va començar lo dia 11 de novembre de 2008, quan lo Parlament va admetre a tràmit la Proposició de llei de modificació de l'article sisè del text refós de la Llei de protecció dels animals amb l'acceptació de donar a tràmit a la ILP. Per tant, la iniciativa no naix lo dia 25 de novembre de 2009, lo que naix dins d'aquest any és l'excusa política de buscar per part d'alguns grups parlamentaris la manera de justificar per donar el vot a favor a prohibir los toros a Catalunya. O sigui que els que per una part voten la prohibició dels toros a Catalunya després surten amb propostes de salvadors de la festa dels bous. I, clar, és tanta la contradicció que les habilitats per confondre la realitat també han de ser de la mateixa envergadura.

I, per què voler demostrar aquesta justificació? Al llarg dels últims mesos no han tingut cap escrúpol en fer declaracions als mitjans de comunicació per voler justificar-se i, sobretot, per buscar responsables que aquesta llei encara estigui pendent d'aprovació dient que la legislatura havia acabat, que s'havia perdut una gran oportunitat i que el Parlament quedava dissolt i no es faria cap ple: manipular i enganyar l'opinió pública. I la prova la tenim avui: no ha acabat la legislatura i el Projecte de llei dels bous s'aprovarà dintre d'aquesta legislatura; mostra un cop més de la manipulació que s'està portant a terme.

I del retard d'aprovació de la llei, com sempre, es responsabilitza al Partit Popular de Catalunya per haver portat a terme la sol·licitud d'un dictamen al Consell de Garanties Estatutàries. El que sí van proposar a aquesta iniciativa fa molts anys són alguns ajuntaments i consells comarcals fins aconseguir que el Consell de Cultura Popular i Tradicional Catalana declarés los bous de l'Ebre com a element festiu, patrimonial d'interès nacional; una declaració que per si ja li dona un blindatge i una força a la tradició molt arrelada al territori.

Durant lo tràmit de la proposició de llei, i concretament amb les compareixences de les diferents parts afectades—alcaldes, associacions, veterinaris, ramaders, etcètera— hem escoltat a cada moment la petició de tindre llibertat de decisió per celebrar aquesta festa de bous als municipis que tinguen voluntat de celebrar aquests actes festius. Ens han fet entrega de documentació que justifica la petició avalada per alcaldes i presidents de consells comarcals, i paral·lelament al tràmit parlamentari s'han celebrat moltes reunions a diferents municipis per tractar i buscar una solució que doni llibertat als municipis per fer bous garantint-ne el respecte i bon tracte als animals. Aquesta voluntat és compartida pràcticament per totes les parts. Però la veritat és que del que es diu al territori al que arriba avui al Parlament n'hi ha un abisme.

I per què? Perquè es busca confondre l'opinió pública i es diu que el Partit Popular de Catalunya dona l'estocada a la llei i la paralitza. Per què no es diu la veritat i es diu que el Partit Popular no presenta cap recurs, sinó

que el que fa és demanar un informe al consultiu per preguntar si és correcte el fet de fer una llei per a uns quants municipis catalans i no per a la totalitat d'aquests? Per què no es diu que el que vol el Partit Popular de Catalunya és que aquesta llei siga per legalitzar els bous i no per prohibir-los d'un cop, com és el cas que el 95 per cent de municipis de Catalunya no podran fer bous? Per què no es diu que el que estem fent és una continuïtat de la prohibició dels toros, o sigui, una continuïtat de la ILP, i ens tapem les vergonyes dient que estem blindant els bous a les Terres de l'Ebre?

El que estem fent, realment, és traure les llibertats de decisió per fer bous a Catalunya. El que estem fent és limitar les actuals competències de gestió que tenen els ajuntaments per fer bous. En definitiva, el que s'està fent és una manipulació de l'opinió pública per justificar el vot en contra dels toros.

Però, avui, en l'últim Ple d'aquesta legislatura vostès continuen prohibint, continuen traient llibertats, continuen aplicant el *rodillo* i continuen actuant amb una prepotència que no es correspon amb els temps actuals. I aquesta és la causa per la qual el Partit Popular manté viva l'esmena de proposta de modificació de l'article sisè del text refós de la Llei de protecció dels animals, per traure la limitació que aquest punt dóna a la llibertat de decisió que correspon als ajuntaments. Igual que els ajuntaments han acceptat el manual de bones pràctiques, han acceptat el respecte als animals, han acceptat fer les festes amb garanties sanitàries de seguretat i d'altres, també volen, i així ho compartim el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que siguin els pobles els que, si és la seva voluntat, siguin sobirans en fer festes dels bous quan ho creguen oportú i no es vegin privats de llibertats com ho farà aquesta llei si l'aprovem tal com es presenta i no s'accepten les nostres esmenes.

Tots vostès van rebre, igual que el Grup Parlamentari Popular de Catalunya, la circular que ens va remetre l'Agrupació de Penyes i Comissions Taurines de les Terres de l'Ebre, on adjuntaven tot un dossier d'escrits signats per diferents alcaldes de diferents grups polítics que donaven recolzament a les esmenes proposades per l'Agrupació de Penyes. Entre els alcaldes a redós de la proposta, vostès saben tenim l'alcalde de l'Ampolla, el senyor Sancho; a l'alcalde de Ulldecona, la senyora Núria; diputat i alcalde en este cas lo senyor Pallarès, i altres alcaldes que ara tenim aquí presents, que també van signar este document de proposta; o sigui, alcaldes com l'Aldea, Tortosa, Amposta, Corbera d'Ebre, Horta de Sant Joan, Masdenverge, Mas de Barberans, la Galera, Santa Bàrbara, Sant Carles de la Ràpita, Sant Jaume d'Enveja, Godall, Alcanar, els Reguers, Campredó, Roquetes, Paüls, EMD de Jesús, Tivenys, Aldover, Xerta, Camarles...

Bé. Com vostès poden veure alcaldes de diferents grups polítics, però tots ells signant el mateix document de sol·licitud d'inclusió d'esmenes. I entre la totalitat de les esmenes presentades les resumien en tres molt concretes, i la primera deia textualment: «Que siguin els pobles els que puguin decidir les dates que celebren festes amb bous.» I aquesta esmena vostès saben que

nosaltres, el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la compartim i per aquest motiu la vam presentar. És més, en les comissions, en les diferents reunions amb el sector sempre ho vam dir, que la presentàrem i la defensàrem fins al final. I així ho hem fet, i fins aquí a l'últim Ple la mantenim viva amb l'esperança que els que van donar recolzament al territori, els que van signar, i la resta dels seus companys del diferents grups parlamentaris, hi donin recolzament, i d'aquesta forma sí que realment donarem llibertat als ajuntaments de Catalunya perquè facin bous, si així ho desitgen, i puguen mantindre la seua cultura, la seua tradició i la seua identitat de poble i de país.

Però, clar, el fet d'acceptar les esmenes del Partit Popular de Catalunya comporta modificar el Decret legislatiu 2/2008, de 15 d'abril, pel qual s'aprova lo text refós de la Llei de protecció d'animals, que en la seva disposició derogatòria va derogar expressament la Llei 22/2003, del 4 de juliol. I el moment idoni per a fer aquesta modificació hauria sigut en el Ple anterior quan se va modificar aquest article per prohibir els toros. Era el moment per excloure de l'article sisè l'apartat 2.b, que diu: «Es permeten les festes amb bous sense mort de l'animal –correbus– en les dates i localitats on tradicionalment se celebren.»

Per tant, si el que estem fent és una llei per a la celebració de la festa dels bous a Catalunya no té cap sentit que una altra llei, en aquest cas, de protecció dels animals, condicioni les dates i els llocs on se puguen celebrar, deixant els municipis sense el seu dret a decidir.

Però, clar, si entrem en aquesta discussió ens trobem amb el fet que alguns grups parlamentaris no tenen lo recolzament de tots els seus diputats i es trenca la disciplina de vot i, com sempre, passem a la llibertat de vot, i és en aquest moment que la proposició de llei pot no arribar a bon fi.

Per tant, aquest missatge es fa arribar als ciutadans canviant els conceptes i dient que la culpa és del Partit Popular perquè no s'aprova la llei dintre d'aquesta legislatura; o sigui, que aquí hi cap tot menys tocar la Llei de protecció dels animals. Però jo els diria... –i el meu company Rafa Luna, en va fer una menció en la compareixença de la llei anterior de la prohibició dels toros quan va entrar en lo tema de l'avortament–, vostès saben quants avortaments tenen de mitjana a l'any en tot l'Estat? (*Veus de fons.*) Cent dotze mil, o sigui, 306 diaris. Si només mos fixem en Catalunya, saben quants en són a l'any? Uns 21.000, o sigui, 57 diaris. Vostès saben quants bous venim matant a les corrides de toros a Catalunya anualment? Uns 135, o sigui una mitjana d'un cada tres dies. I vostès em volen dir a mi que els seus sentiments estan en la mort d'un bou cada tres dies i no passa res en traure la vida a cinquanta-set criatures cada dia. (*Remor de veus.*)

I no vull entrar en la pèrdua de temps que comporta la proposició de llei que estem portant a terme, en temps tan difícils que estan creuant les famílies, i tenint en compte que un simple decret de govern podria portar a terme aquestes mesures que avui aprovarem.

Miren vostès si sobraven els atacs al Partit Popular de Catalunya de l'estocada a la llei. L'única justificació, com deia al principi, és voler aportar confusió al poble per justificar el vot a la prohibició dels toros i el simulacre a la defensa dels bous.

Per tant, senyors diputats, senyores diputades, els demanaria que per donar resposta als compromisos assumits al territori ens acceptin la nostra esmena i la llei que estan portant a l'aprovació que sigui una llei per a tot Catalunya i no només per als trenta-cinc municipis que es detallen a la llista actualitzat de festes amb tradició. Perquè del contrari, ho repeteixo, el que estem fent en aquesta llei, un cop més, és que a la resta de més de nou-cents municipis de Catalunya els estem prohibint la seua sobirania i llibertat de fer bous quan vulguen, si és del seu interès i voluntat.

I, per finalitzar, tres temes molt breus. El primer, agrair a la ponent relatora, senyora Marta Cid, i a la resta dels ponents, senyor Sancho, la senyora Núria, el senyor Pané i la senyora Carmen Rivera, com a la lletrada Esther Andreu, el respecte i el diàleg que ha tingut la ponència.

I el segon, manifestar que el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, com tots vostès saben, estem a favor de qualsevol modalitat de toros i de bous. Per tant, donarem recolzament a la proposició de llei amb el nostre vot a favor. Lamentem que aquesta llei, si no ens donen recolzament a la nostra esmena, prohibeixi els bous a Catalunya i limita les competències als ajuntaments que poden continuar fent la festa.

I el tercer i últim, anunciar que el tràmit d'aquesta llei no la donem per acabada i que en la propera legislatura el Partit Popular de Catalunya continuarem insistint en la modificació de la Llei de protecció dels animals presentant la corresponent proposta i demanant la llibertat i sobirania que correspon als ajuntaments.

Manifestar, també, que retirem les esmenes que creiem que són més tècniques i que d'alguna forma accepten lo sector i també han manifestat la seua conformitat, retirarem les esmenes 11, 12, 19, 33, 43, 44, 47, 52 i 55, i deixarem la resta d'esmenes vives que són les que realment donen i demanen la llibertat per als municipis.

Per tant, lo Partit Popular donarem recolzament a aquesta llei, però lo que manifestem i comuniquem és que no la donem per tancada, continuarem insistint i demanarem que siguin los ajuntaments los que tinguin esta llibertat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula l'illustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, convidats també en aquesta tribuna, benvinguts al Parlament

de Catalunya. M'agradaria manifestar –m'agradaria manifestar–, en primer lloc, el respecte a molts ciutadans de Catalunya que avui ens estaran veient per la tele, que ens estaran sentint per la ràdio i que s'estaran preguntant què fem aquí i a què ens dediquem al Parlament de Catalunya.

Jo li vull manifestar, en primer lloc, el respecte. I ho dic perquè aquests dies al carrer, igual que en el debat dels toros, molts ciutadans, i ho saben vostès també companys d'escó, que molts ciutadans et paren i et diuen: «Què feu parlant de toros amb la que està caient.» I ho saben i ho hem comentat amb alguns diputats.

Per tant, el primer que volem manifestar és que, tot i que alguns no volfem obrir aquest debat, com que alguns partits han entrat a la carrera electoral i volen obrir aquest debat, jo els demano des d'aquí disculpes, d'entrada, tot i no donar suport a aquestes polítiques. No es mereixen molts ciutadans de Catalunya aquest debat. I, sí, poden bufar, vostès, potser no els sembla bé, però és la realitat. Vostès han obert debats que no tocaven i molts ciutadans es deuen preguntar avui què fan els cent trenta-cinc diputats de Catalunya, del Parlament de Catalunya, parlant de bous, que porten nou mesos debatent sobre si prohibeixen els toros, sobre com poden limitar l'activitat dels correbous o sobre com poden limitar la llibertat de les persones.

No és el debat que nosaltres creiem que s'ha d'obrir, i, per tant, el primer que hem de fer, tot i no ser-ne responsables, és demanar disculpes. Tant de bo d'altres que pugem a aquesta tribuna, que sí que han obert aquest debat, demanin disculpes també per la falta de respecte que suposa, amb la situació que tenim avui a Catalunya i a tot el país, posar-se a parlar avui, en l'última llei de la legislatura, l'última votació, a parlar de veure com podem regular, limitar, debatre, prohibir o no o enaltir els correbous.

Pero seguramente, también, muchos ciudadanos que nos estarán viendo deberán..., y les recomiendo que tomen un protector de estómago, un protector de estómago porque vamos a asistir al segundo capítulo de una miniserie que se llama *Hipocresía y toros*. Hoy es el segundo capítulo; el primero fue con el debate de la prohibición de los toros, hoy asistimos a la segunda parte. Hay que tener estómago, ¿eh?, para ver lo que dicen unos en dos debates distintos, hay que tener estómago; por tanto, les recomiendo que tomen protector de estómago para ver este debate allí donde estén viéndolo.

Porque, en este capítulo de hipocresía y toros, ambos, tanto el nombre de «toros» como «hipocresía», van muy ligados a lo que han hecho algunos partidos políticos. Es decir, a unos, los que nos decían que los toros había que prohibirlos, porque sufrían los animales, porque se habían convertido de golpe al animalismo, porque lo habían hecho siempre, de toda la vida, y era una preocupación de esos partidos, ahora ya no les preocupa los animales, ahora les preocupan las urnas. Y por eso estamos aquí, porque hay urnas de aquí dos meses. Si no –y lo hemos hablado con algunas personas también que hoy nos siguen desde la grada, y lo saben, muchos ciudadanos lo saben–, si no hubieran urnas, si no hubiera miedo a perder voto por la consecuencia de prohibir

los toros, hoy no estaríamos cerrando la legislatura hablando otra vez de toros, de *correbaus* y de libertades.

Por tanto, nosotros nos preguntamos, al debatir una ley, si es necesaria. Lo primero: ¿esta ley es necesaria? Y la respuesta es: no; y así de grande: no, no es necesaria. Hay una regulación, como ya decía otro portavoz –y también compartimos esa visión–, tanto del código de buenas prácticas, que conocen todas las personas y que no solo conocen sino ponen en marcha y respetan las personas que celebran fiestas con animales, y especialmente las fiestas con animales, en este caso, con toros y con *bous*, y lo saben perfectamente, saben que hay un código de buenas prácticas. Y ese código de buenas prácticas no es que sea una cuestión que hablan y dicen entre los entendidos de toros, no, es que este código está publicado en el Departament de la Generalitat de Governació, Delegació Territorial del Govern a les Terres de l'Ebre. És a dir, és que no..., no estamos hablando de algo..., de una costumbre, no: estamos hablando de un documento, de una formulación por escrito de la delegación, y además, como ustedes saben, de una regulación que parte del año 89.

Por tanto, si alguien realmente se preocupara por cómo funcionan, si hay alguna mala praxis respecto a los *correbaus*, lo que tendría que hacer, siendo riguroso, es plantear una modificación o del decreto o del código de buenas prácticas, y no meternos en un follón, no meternos en un «embolao» –nunca mejor dicho–, como nos han metido. Y eso es lo que han hecho algunos: meternos en un «embolao», y meternos aquí a debatir de algo que lo único que consigue es separar a la gente, enfrentar a la gente, dividir a la gente y, sobre todo, si aún cabe, dividir y distanciar todavía más a los ciudadanos de los representantes políticos.

Y si no era necesario para los ciudadanos, para las personas que practican o que disfrutan con estas fiestas, si no era necesario para ellos, porque ya lo hacen conforme a esas prácticas, la pregunta es: ¿por qué lo traemos aquí? Pues, como les decía, lo traemos aquí porque hay urnas, y lo traemos aquí por el miedo que supone prohibir los toros y el temblor de piernas que le coge a los partidos nacionalistas o al PSC, en este caso desde el Gobierno, para intentar..., bueno, a una parte del PSC, sí, que votó en contra de los toros y que ahora quiere blindar los *correbaus*. Pues, eso es lo que pasa, el temblor de piernas.

Solo hay que ver el registro del Parlament. Acuérdense cuando entró la ILP, que inmediatamente Convergència i Unió registró este proyecto para cubrirse en las Tierras del Ebro, para cubrirse en algunas poblaciones de Cataluña. Era un antídoto electoral –que ya veremos si es un antídoto o un *bumerán*–, era un antídoto electoral, un supuesto antídoto electoral, para protegerse respecto a la prohibición de los toros.

Pero, claro, luego no hay debate identitario, no, no hay ningún debate identitario. Aquí no tiene nada que ver prohibir los toros con blindar y convertir en fiesta tradicional de Cataluña *els correbaus*. Que no les tomen el pelo. Y ahora me dirijo también a todos los ciudadanos que disfrutan o que practican en estas fiestas: que no les tomen el pelo, señores. Ya lo han visto ustedes, ya

saben lo que hay. Algunos de ustedes me lo decían antes de entrar en la cámara: «Es una tomadura de pelo, solo se preocupan de los votos.» Pues eso es, tal cual; como ustedes lo ven, es como es, exactamente igual. Por tanto, que no les tomen el pelo, porque yo creo que, como mínimo, un respeto por la inteligencia de los ciudadanos, merece que desde este Parlamento lo tengamos, y nosotros creemos que hay que decir las cosas por su nombre. Y en ese sentido nosotros creemos que este debate responde no a una demanda de los ciudadanos, sino a una demanda partidista, de unos partidos que necesitan hacer de este enfrentamiento un antídoto contra su posible pérdida de votos en una zona del territorio.

Regulación, ya les decía que ya existe. Una regulación que además crea inseguridad jurídica, porque, por mucho que diga una cosa –y tampoco lo dice claramente– el Consell de Garanties Estatutàries, lo que es realmente es que hay un concepto jurídico indeterminado, que es eso de «tradicición» o «tradicionalmente», que habrá que ver cómo lo interpreta un juez, cómo lo interpreta el Gobierno o cómo lo interpreta un alcalde. Por tanto, lo único que hace esto es abrir una brecha de indefinición, de inseguridad, de inestabilidad, para unas fiestas que se vienen celebrando y que, como dijimos con los toros, si algún día tienen que desaparecer, evolucionar, cambiar, lo harán, la sociedad es suficientemente inteligente también para ello; no lo harán por esta ley o por un reglamento. Pero, en cualquier caso, esa regulación existe, y esto produce una indefinición jurídica, una inseguridad que va a afectar también a la celebración de esas fiestas.

Pero lo que hay aquí es, sobre todo, una doble vara de medir: medimos los toros con una vara y *els correbaus* con otra. Y eso es lo que no puede ser. Y yo creo que también, a los que ni nos gustan los toros ni somos aficionados a los *correbaus*, aunque no lo seamos también tenemos que tomar conciencia de que a los ciudadanos hay que tratarles por igual. Y para mí, en este caso, y para Ciudadans, no hay dobles varas de medir: ni unos son héroes, ni los otros villanos, ni viceversa. Ni los que van a los toros son criminales, ni los que hacen *correbaus* son héroes, ni lo contrario. Simplemente son ciudadanos que ejercen su libertad y su derecho de ir o no ir a una fiesta, asistir o no asistir, participar o no participar. Por tanto, ni héroes ni villanos. Y aquí lo que han hecho algunos partidos es querer convertir a unos en héroes y a otros en villanos, y enfrentarnos en función de la afición, la tradición o la profesión de esas personas: desde personas que viven del mundo de los toros, hasta las fiestas, hasta ganaderos, hasta recordadores..., todas esas personas que están relacionadas con el mundo de los toros y de las fiestas taurinas. Han intentado ustedes dividirles, han intentado venderles incluso..., no lo han conseguido, por lo que me consta, pero lo han intentado, decirles: «No, mire, blindemos los *correbaus*, pero hay que prohibir los toros.» Y en ese sentido también hay que felicitar que en ese colectivo ha habido poca división, y yo creo que ustedes..., han visto el plumero a según qué partidos y han tomado buena nota. Pues bien, yo les felicito, a los que lo hayan hecho, porque han sabido leer la realidad de esta regulación.

En esa doble vara de medir, yo creo que hay que preguntarle a los que hoy están aquí ausentes, hay que

preguntarle al señor Mas, que es quién impulsa esta ley, al señor Montilla, que vuelve a estar ausente en este debate, al señor Puigercós, que vuelve a estar ausente en este debate, hay que preguntarles por qué nos meten en esto y luego se ausentan, y luego juegan a dobles discursos, y luego dicen una cosa aquí y otra en el Ebro. ¿Por qué? ¿Nos merecemos eso? ¿O nos merecemos a personas que se presenten a ser presidentes o en una lista y que por lo menos...? Mira, yo lo reconozco, lo hemos hablado en otras ocasiones: Iniciativa lo tiene claro, lo quiere prohibir todo, y lo ha dicho. (*Remor de veus.*) Por tanto, son transparentes, lo dicen, lo prohibirían todo, hasta los coches (*remor de veus*), pero lo dicen, pero son coherentes –son coherentes–, yo les reconozco su coherencia. No lo comparto, no me gusta prohibir, prefiero la libertad, pero ustedes lo quieren prohibir todo. Nosotros no queremos prohibir nada; también somos coherentes. Pero en ese sentido nos parece que..., por lo menos se manifiestan de forma coherente. Ya saben cada..., allò, de quin peu calça cadascú, no? Ya lo sabemos, bueno. Pero en ese sentido otros juegan a dobles discursos, y yo creo que eso es lo que no podemos permitir, y menos traernos un debate como este aquí.

Por tanto, yo creo que el señor Mas, que no está aquí en la cámara pero sí que me gustaría recordar alguna de sus palabras, dijo en el debate de los toros que él estaba a favor de prohibir los toros por una cuestión de conciencia, para dejar a sus hijos una Cataluña mejor. Bueno, yo espero que el señor Mas les diga esto por carta, como les ha dicho a algunos ganaderos también, ahora se lo diga a los que van a ir a las fiestas de la Mercè este fin de semana, en Barcelona, la última seguramente, probablemente, a las últimas fiestas de la Mercè, que les diga que ha prohibido su tradición, su afición o su profesión porque ellos iban en contra de que Cataluña fuera mejor. Que se lo diga –que se lo diga–, no pasa nada. Si lo que hay que hacer es mantener las posiciones y que no tiemblen las piernas. Por tanto, no pasa nada, que se lo diga.

Entonces, ¿ahora blindamos los *correbous* también para una Cataluña mejor?, pero lo otro era..., ¿prohibíamos para una Cataluña mejor? ¿Qué creemos, en la libertad o en la prohibición, señores de Convergència, en qué creemos? ¿O creemos solo en las urnas? También se puede creer solo en las urnas, pero yo creo que hay que creer en algunos principios. Insisto, prefiero la coherencia y saber cada uno qué piensa, a no decir una cosa y la contraria.

El señor Puigercós, que tampoco está hoy aquí, que nos dio una lección de animalismo desde esta tribuna... O sea, nos describió la banderilla, la puntilla, nos describió todos los instrumentos que puedan haber y por haber en la plaza de toros, nos los describió desde esta tribuna. Pero ahora resulta que el señor Puigercós, que dijo en su día también... –voy a buscar aquí lo que dijo–, dijo que «los valores del siglo XXI son incompatibles con hacer del sufrimiento un espectáculo público con el ser vivo». Bueno, pues debe ser que el señor Puigercós piensa que los toros, los *bous*, van allí a tomarse una cañas. Porque claro, a ver, aquí no vamos a discutir el sufrimiento o no, eso ya se discutió, pero yo creo que

dudas razonables –vamos a dejarlo ahí– sobre si sufren o no sufren los animales..., creo que todos lo tenemos presente. El debate, por tanto, ese no lo abrió.

Pero el señor Puigercós decía que los valores del siglo XXI eran incompatibles con el sufrimiento en espectáculos o celebraciones públicas. Bueno, pues entonces, me imagino que votará en contra cuando venga, ¿no? ¡Ah, no!, vota a favor, ha dicho. Señores, más claro, el agua. Vota a favor, ¿por qué? No será porque vienen elecciones y en las Tierras del Ebro le interesa quedar bien con la gente que celebra *correbous*, no creo que tenga nada que ver con eso. Debe ser que se ha transformado este verano, y antes era *animalista* y ahora es un defensor de las fiestas taurinas. Pues eso es lo que ha pasado. No ha pasado en el verano, solo ha pasado una cosa: que se han convocado elecciones. Eso es lo que ha pasado en el mes de septiembre.

Por tanto, esta es la diferencia de posiciones, lo mismo que Convergència. El PSC da libertad de voto, dice. Bueno, ya la veremos, la libertad de voto. Y yo, no sé..., es curioso, ¿no?, es un partido donde dan pocas libertades para votar, incluso para participar, pero en este caso va a dar libertad de voto en una cuestión..., para blindar un reglamento de unas fiestas taurinas. Bueno, yo respeto la autonomía, lógicamente, de cada partido, pero, desde luego, también los ciudadanos tienen derecho a pensar si realmente es libertad de voto o es un equilibrio entre diferentes posiciones de voto, valga la redundancia, de los ciudadanos.

Por tanto, lo que vemos es personas que dicen una cosa en el mes de julio, y la contraria –o no dicen nada y otorgan– en el mes de septiembre. Y esto es lo que no podemos permitirnos, este es el debate que no podemos permitirnos ni plantear de esa manera.

Miren, una última reflexión, porque nosotros creemos que este debate ha llevado a algo, que es que muchos ciudadanos se planteen qué debates hacemos en este Parlamento, y luego, cuando acaben las elecciones, seguro que todos, desde la tribuna diremos: «Los ciudadanos cada vez participan menos en política, los ciudadanos no nos comprenden, no nos escuchan, no nos entienden, no sé qué pasa pero no acabamos de hacernos entender.» Es normal. Hay que hacer autocrítica. Tenemos que hacerla nosotros desde aquí primero. No podemos acabar y estar durante la legislatura hablando de esto, o hablando de otras cuestiones, estancándonos con un debate estatutario con la que está cayendo, por ejemplo.

Por tanto, si hablamos del Estatut, si hablamos de las *vegueries*, si hablamos de los toros, si hablamos de estas cosas pero tenemos 650.000 parados, si tenemos empresas que no tienen ni un céntimo de crédito o tenemos una situación económica de las peores de los últimos cincuenta años, luego podemos salir fuera y decir que no nos entienden, que la gente no nos entiende. Igual es que hablamos otro idioma –igual es que hablamos otro idioma–; igual es que los ciudadanos no nos entienden. Yo creo que no, yo creo que lo que pasa es que nosotros no comprendemos que las cosas cambian y la ciudadanía está harta de ciertas cosas. Y de eso hay que tomar nota, todos los partidos, nosotros el primero, los prime-

ros, pero los que llevan aquí treinta años que tomen más nota todavía, ¿eh?, porque aquí algunos llevamos cuatro años y otros llevan treinta años. Que tomen buena nota de esa situación, porque las cosas no pueden continuar por el mismo camino.

Y finalmente una reflexión –lo digo por el debate y por cómo ha ido–: seguramente nadie pudo definir mejor lo que muchos ciudadanos pueden pensar hoy sobre lo que estamos haciendo aquí que el señor Labordeta. Nadie podría definir mejor..., internamente, seguramente se les escaparía aquella expresión del señor Labordeta cuando dijo: «¡A la mierda!» Pues eso, aquella expresión, seguramente... Podemos, sí, podemos hacer ruido, podemos hacer mucho ruido... (*Veus de fons.*) Ahora... Sí, el señor Labordeta, el ilustre señor Labordeta, una excelente persona, un excelente político, y una persona que decía las cosas por su nombre. Y ustedes pueden pensar que hoy lo estamos haciendo fantásticamente bien, pero seguramente el señor Labordeta, en aquella expresión..., muchos ciudadanos, muchos ciudadanos pueden pensar lo mismo hoy de nosotros. Si creemos que lo hemos hecho fantásticamente bien, muy bien, pero algunos pensamos que no lo hemos hecho bien. Por tanto, nosotros creemos que este debate no tiene sentido, creemos que no hay que estar ni por la prohibición de todo ni por los que quieren prohibir una cosa y la contraria, decir que no, y nosotros estamos porque los ciudadanos en libertad escojan si quieren ir a los *correbous*, si no quieren ir, si quieren defender que se deje de ir, que también es legítimo, si quieren celebrar las fiestas en su pueblo o en el de al lado, y, en definitiva, que la libertad está por encima del modelo de prohibición o del modelo de intervención.

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

Son los ciudadanos –acabo, señor presidente–, son los ciudadanos los que deben escoger cómo evolucionarán los *bous*, los *correbous* o los toros. Són, en definitiva, tots els ciutadans de Catalunya els que hauran de decidir això. Si nosaltres pensem que des d'aquest Parlament amb una llei arreglarem això, no estem entenenent el que molts ciutadans ens demanen.

Per tant, nosaltres, des de Ciutadans no podem donar suport a aquesta proposta, perquè creiem que és una proposta electoralista, una proposta per utilitzar les seves festes...

El vicepresidente primer

Senyor diputat...

El Sr. Rivera Díaz

...i les festes –acabo, president– i celebracions de molta gent, utilitzar-les políticament per obrir un debat i una esclatxa que no existia, una esclatxa que s'ha obert políticament sense necessitat. Per tant, nosaltres no hi podem suport, i en aquesta votació no podem donar suport tampoc a aquesta llei innecessària i a aquesta

lleï electoralista que alguns ens han plantejat en plena campanya electoral.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor diputat. Per posicionar-se ara sobre les esmenes i el text del dictamen, en nom del Grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Bona tarda, senyores i senyors diputats. Em deixaran i em permetran que comenci saludant alcaldes, veïns del meu poble, les penyes, els ciutadans de les Terres de l'Ebre, no només de les Terres de l'Ebre, de més enllà de Terres de l'Ebre que avui ens acompanyen i els que estan seguint el debat a tot Catalunya.

És un debat, suposo que m'ho deixaran dir col·loquialment, tots ho deuen haver viscut, que ha aixecat molta expectativa, és cert, per no tenir interès i ser una cosa que a la gent no li interessa, ha aixecat molta, molta expectativa.

Jo he portat lleis i he debatut lleis importants en aquest Parlament que feien referència a temes de salut, mai he tingut tants SMS, tantes comunicacions, tants ciutadans que s'han dirigit a mi per expressar-me la seva opinió. Mai. No cal que els ho explique, suposo que ho han viscut, ho han viscut tots. I les opinions m'han arribat amb diverses sensibilitats, realment diverses sensibilitats des d'un extrem de l'espectre amb relació al que s'opina dels animals, és a dir, sensibilitat animalista, i un altre tipus de sensibilitats, quan parlàvem de llibertat absoluta i barra lliure entorn a les festes amb animals. Sensibilitats de tots els extrems.

Em permetran dir, i suposo que això no estranyarà ningú i hi coincidirán, que entre aquestes opinions, moltes expressades als mitjans de comunicació, n'hi ha hagut algunes de tremendistes. Un cert tremendisme entorn a aquesta discussió, jo personalment –i suposo que no em caldrà demostrar-ho perquè també ho deuen haver viscut vostès– l'he viscut. Un cert tremendisme. Avui n'hem tingut algun exemple. La veritat és que alguns dels exemples que surten aquí quan parlen d'avortaments o parlen..., la veritat és que és un tremendisme que a mi em crida l'atenció i em sembla una mala manera de defensar les pròpies posicions. Cada u fa allò que pensa que ha de fer. Però em permetran que jo intenti defugir aquest tremendisme, intenti defugir aquest tremendisme i faci una altra cosa en aquest Parlament que em sembla que és important: que intenti trobar els punts de coincidència, els punts de trobada entre les diverses sensibilitats, que sóc conscient que conviuen dintre de Catalunya, diverses sensibilitats. Jo tinc la meua, i sóc alcalde del meu poble, però sóc conscient que les sensibilitats entorn a aquest tema són diverses, molt diverses. I quan a un país hi han sensibilitats diverses en un tema, les forces polítiques responsables el que fan és defugir el tremendisme i buscar punts de trobada.

I deixin-me que avui jo em felicití en un aspecte, un aspecte que és substancial: des d'Iniciativa, el Partit Popular, fins i tot el diputat Albert Rivera ens han reconegut que el manual de bones pràctiques era un bon manual i que, per tant, resulta que tots expressaven la seva coincidència en el contingut del manual. Llavors, la discussió que avui se substancia aquí és que aquest manual que tots considerem bo es pot transformar en llei, aquesta havia de ser la discussió parlamentària rigorosa, evitant l'enfrontament entre les diverses sensibilitats del país. On està el tremendisme? Per què tan tremendisme si tots estem d'acord que el manual és bo? Que es faci llei? Doncs, miri, no entenc aquest tremendisme i per això el defugim. I els oferim a tots aquest punt de trobada: si el manual és bo, tenim un punt de trobada que val la pena que aquest punt de trobada aquí al Parlament l'institucionalitzem. I aquesta és la nostra principal raó per transformar-lo en llei.

Fixin-se si és fàcil de defugir el tremendisme i buscar la coincidència dels ciutadans d'un país en lloc de buscar la confrontació entre diverses sensibilitats.

És cert que aquí hi ha hagut un debat que no només és entorn als correbous, que també ha implicat o ha tingut una discussió també amb cert tremendisme, eh?, tots l'han viscut, vull dir, frases del que avui he sentit i més pujades de to les vaig escoltar en la discussió de la ILP. També defugiré la discussió. Fixin-se bé, tornem a tenir un punt de trobada, el nostre grup ha tingut un punt de trobada –en el moment de la ILP vam tindre llibertat de vot, i jo mai m'he amagat que jo no era prohibicionista–, però tenim avui un punt de trobada que és important com a país i com a Parlament: el nostre grup respecta, respectarà qualsevol decisió presa per majoria al Parlament de Catalunya. I el Parlament de Catalunya va decidir, per majoria, i després d'un debat com el que vam viure, prohibir allò que proposava la ILP. I què proposava la ILP? Proposava prohibir els espectacles amb toros amb resultat de mort. I aquesta era la discussió i això és el que es va decidir.

Jo hi insisteixo, jo no coincidí, ni era prohibicionista, però respecto el que va decidir el Parlament de Catalunya. I em sembla un principi democràtic elemental. Una vegada en aquesta situació, on està la discussió? La discussió és la següent: si el que fem és prohibir els espectacles amb mort dels animals, què passa amb aquells espectacles que no impliquen la mort dels animals? Aquesta és la substancial..., això és el que estem discutint i hauríem de discutir clarament avui aquí: què fem amb aquests espectacles? Evidentment, hi han diverses propostes a banda i banda de l'espectre: una, prohibició absoluta; l'altra, llibertat absoluta.

Dintre d'aquesta discussió, em sembla que val la pena que entrem en allò que pot cohesionar el nostre país: com podem aconseguir que les diverses sensibilitats del país entorn als animals s'apleguin entorn a una llei que poguéssim considerar tots, amb més o menys acord, amb més o menys discrepàncies, però tots, una llei en la qual ens poguéssim sentir còmodes totes les sensibilitats.

Aquesta és la discussió que hem fet el nostre grup, i aquesta és la nostra aportació. És una aportació de sensi-

bilitat, és una aportació de centralitat i és una aportació de responsabilitat, no només del nostre grup. He de reconèixer que aquesta és la discussió que vam tenir amb els portaveus dels altres grups, amb la Marta Cid i amb la Núria Ventura, i també en molts moments amb diputats d'Iniciativa i en alguns altres moments del Partit Popular. Aquesta és la discussió central i essencial que entenem que comporta aquesta llei.

Bé, la nostra posició és clara: si el que es prohibeix és l'espectacle amb mort dels animals, val la pena –val la pena– regular aquelles activitats i aquells espectacles amb bous en un sentit que em sembla elemental: fixin-se bé, és una tradició d'alguns pobles de Catalunya, no només de Terres de l'Ebre, és una tradició no compartida per tots els pobles, però és una tradició que es practica dintre de Catalunya. Això no és fer un debat identitari, això és situar geogràficament on està la discussió i on se practica aquesta tradició. Però diem una cosa: la discussió no és purament catalana, la discussió entorn a l'animalisme i al respecte als animals desborda l'àmbit de Catalunya, el que passa és que a Catalunya, i molts alcaldes d'aquí quan signem el que signem sabem el que estem fent, estem disposats a fer una cosa: mirin, jo com a alcalde, com a diputat i com a ciutadà penso que perviuran i perviuen aquelles tradicions que són capaces d'adaptar-se a les exigències ètiques, a la sensibilitat de la gent que la practica, a la sensibilitat del temps on es practica i a la sensibilitat de l'àmbit geogràfic on es practica. Si som capaços de fer això, perviu la tradició. I a mi m'interessa que pervisqui la tradició del meu poble, però també m'interessa trobar punts de trobada ètica, moral, de sensibilitat amb tota la resta del país, perquè és la manera de viure tots tranquils i de saber viure junts.

Per tant, el manual de bones pràctiques, que és un esforç que vam fer ja fa anys alcaldes i penyes, va en aquesta direcció. Nosaltres som conscients quan practiquem les nostres festes que podran perviure, que tenen més sentit si nosaltres incorporem la sensibilitat del país i som capaços d'allò que ens demanda el país. I no és contradictori. En un cas amb una ILP, en la qual jo no estava d'acord amb la prohibició, però sí que en l'exigència ètica d'evitar la mort i el maltractament a l'animal; allí amb la prohibició. Aquí, amb la regulació, podem aconseguir com a mínim minimitzar qualsevol pràctica de maltractament, iniciar una discussió entorn a com hem de tractar els animals i deixar un camp obert de punt de trobada entorn a com aconseguim que les festes i tradicions de pobles de Catalunya tinguin aquest respecte ètic, aquesta exigència que moltes sensibilitats del territori, que moltes sensibilitats dels catalans ens demanden. I això és el que fem amb la llei.

Tant tremendisme, però si el manual de bones pràctiques el consideren bo tots; si l'ha considerat bo el Partit Popular, l'ha considerat bo Ciutadans, l'ha considerat bo Iniciativa, a què ve tant tremendisme?

Mirin, ens acusen de fer política, cal que ho expliqui? Evidentment que fem política; electoralisme, no, política. Fem política, i evidentment, a la política hi han eleccions, no me n'amago, però fa molt temps que joestic defensant les nostres festes, fa molt temps que es-

tem amb el manual de bones pràctiques, no aquí com a Convergència, com a alcaldes, al territori, fent un manual de bones pràctiques de fa cinc anys. Això és electoralisme? Fa cinc anys que vam ser aquí, ho vam portar quan ho vam portar i coincideix amb el moment electoral perquè hi coincideix. I si em pregunten si vull treure vots, sí. I vostès? Escoltin, què estem discutint, però si el problema no és aquest; el problema és per què es vol portar en aquest camp la discussió en lloc de portar-la al camp allí on ens trobem, en lloc d'entre tots dir: «Escoltin, però si estem d'acord en el manual de bones pràctiques, quin problema hi ha que es transformi en llei? Quin problema hi ha.»

Fem política, senyors, però fem política amb majúscules, fem política d'una vegada. Busquem els punts de trobada en lloc de buscar els punts de divergència. I en aquest cas, els agradi o no, els partits majoritaris en aquest Parlament els hem trobat: d'Esquerra Republicana, Partit Socialistes i Convergència i Unió no només hem parlat, sinó que hem presentat esmenes conjuntes i hem ofert l'acord als altres grups. No els crida l'atenció això? No els crida l'atenció? No pensem que això realment era possible aplegar aquesta sensibilitat? Com és possible que aquest acord no l'haguéssim pogut trobar en altres grups quan hi ha un acord de fons entorn al contingut de la llei i el desacord és entorn a la forma: si ha de ser un manual, si ha de ser per decret o ha de ser per llei. Com és possible que la gran discussió, aquesta tremenda discussió acabi sent això quan és un tema purament formal? Doncs, política, eh que sí? Doncs, és política, sí, senyors, però no la nostra, la seva; no la nostra, la seva.

Quan em diuen que no hi ha explicació ètica a una prohibició i a l'altra regulació, és el mateix, és exactament la mateixa discussió la de la ILP que la dels correbous; és el mateix, segur? Segur que hi ha una diferència substancial entre la mort de l'animal i la no-mort de l'animal. Estan segurs... Mirin, deixin-me fer una cosa, prenem una certa distància, els explicaré una anècdota perquè ha passat avui i em sembla que és interessant. Aquest dematí, atesa aquesta expectativa tan important que hi ha hagut entorn a aquesta llei, parlo amb un periodista nord-americà, d'acord?, i la discussió precisament era aquesta. Em deia: «Pero es que es lo mismo.» No entenia la diferència ètica, fins que jo li he dit: «Escolti, vostè és nord-americà?» I em diu: «Sí.» Dic: «Doncs, miri, les festes amb correbous són més semblants al *rodeo* que a la corrida.» I em diu: «Oh, es que el *rodeo* no es lo mismo.» No és el mateix, prenguin distància. No ho veuen que no és el mateix? L'anècdota em serveix perquè una cosa que és tan evident quedi evident.

Cal explicar que hi ha una diferència entre la mort de l'animal i la no-mort de l'animal? Cal explicar que els mateixos promotors de la ILP van voler que el que es prohibissin fossin els espectacles amb resultat de mort i que, per tant, quedava un buit en aquells espectacles que no tenen resultat de mort? Cal explicar-ho? Però si això es va votar en aquest Parlament i va quedar, fil per randa, damunt del paper que això era el que passava i quedava un buit entorn als correbous i al que això significava, aquests espectacles, aquestes festes

que no impliquen la mort de l'animal. I que a damunt els mateixos participants, els mateixos organitzadors ja havien procurat tenir un manual de bones pràctiques per tal d'incorporar aquesta exigència ètica d'evitar el maltractament a l'animal.

Ara deixin-me dir una cosa i deixin-me acabar d'una manera que espero que m'entenguin: jo he sentit retrets aquí d'alguns grups, he dit no faré tremendisme, ni entraré en la discussió, no ho vull –no ho vull–, vull el contrari, vull donar al Partit Popular les gràcies perquè ens votarà la llei i vull donar al diputat de Ciutadans les gràcies perquè no s'hi oposarà. Però deixin-me dir una cosa: mirin, jo els he vist fer tremendisme de tertúlia, i vostès ho saben, ho necessiten, és la seva raó de ser. Tremendisme pur de tertúlia. No només en això –no només en això–, també atiant alguna polèmica com el debat lingüístic que vostès han proposat i que certament no és al carrer. No som nosaltres que necessitem aquest tremendisme per sobreviure a les tertúlies; són vostès qui necessiten sobreviure a les tertúlies perquè són incapaçs d'incidir en la societat catalana i aconseguir resultats en aquest Parlament. Van a plorar a les tertúlies allò que saben que no podran defensar amb garanties ni amb vots ni al Parlament ni al carrer. Per tant, no plorin tant a les tertúlies, intentin trobar més punts d'aplegada i els garanteixo que els anirà bé.

I deixi'm dir-li una cosa: lliçons jo les acceptaré sempre, però sempre que vostès siguin capaços d'acceptar aquelles lliçons i aquelles demandes que surten de la societat catalana. No hi ha debat identitari, el problema que vostès tenen és que aquesta i aquella és una llei aprovada pel Parlament de Catalunya i no al Congrés de Diputats a Madrid. Aquest és el seu problema, no el nostre.

Gràcies i bona tarda.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula la il·lustre diputada senyora Núria Ventura.

Perdó, senyora Ventura, perdó. Senyor Rivera, que em demana la paraula? Per quin motiu?

El Sr. Rivera Díaz

Per al·lusions directes del diputat, o ho fem ara o ho fem..., com vostè digui, president.

El vicepresident primer

Li dono trenta segons, a pesar que aquest debat porta al·lusions inevitablement. Li dono trenta segons, senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor Sancho, a les tertúlies i aquí anirem i parlarem d'allò que creiem i no vostè tampoc ens dirà on hem d'anar a dir les coses, ja que el molesta que la gent s'assabenti de la hipocresia del seu partit. I ho direm

aquí, a les tertúlies i a la Xina Popular. Per tant, prengui vostè nota que tampoc ens donarà lliçons.

I si a vostè no li agrada que les seves contradiccions aflorin i pretén que ningú s'assabenti que vota una cosa i la contrària, doncs, no participi d'un parlament, participi d'una altra cosa. Això és democràcia i la gent ha de saber què vota i per què ho vota. I si el seu partit és el que prohibeix els toros, jo no en tinc la culpa; raoni vostè amb els seus companys de diputats que van prohibir els toros i ara volen blindar els correbous.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera, no... Senyora Ventura, té vostè la paraula.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, en primer lloc m'agradaria agrair la presència al Parlament dels representants de les penyes i associacions que ens acompanyen, aficionats, ramaders, també els alcaldes d'Alfara de Carles, d'Aldover, Camarles, l'Aldea, Deltebre, regidors de Xerta, Amposta, Ulldecona i Alcanar, també al delegat del Govern a les Terres de l'Ebre, a tots i cadascun d'ells, de pobles amb tradició taurina, igual que quasi la totalitat dels pobles del Baix Ebre i el Montsià, molts altres de les Terres de l'Ebre i també de tot Catalunya.

S'ha parlat reiteradament sobre la coherència o no-coherència del vot dels diferents grups parlamentaris. Jo no em referiré a cap altre que no siga el meu. Vull començar precisament destacant aquesta responsabilitat i coherència del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi respecte de la Llei de regulació dels espectacles tradicionals amb bous, igual que ho vam fer també en la tramitació de la ILP.

Vam dir en aquell moment que no donàvem suport a la prohibició i ara diem que recolzem la continuïtat i la regulació dels anomenats –mal anomenats, diria jo, deixeu-m'ho dir– «correbous».

Ho fem perquè creiem sincerament que és una festa que té cabuda dins d'una societat moderna com la nostra. Ho fem també, com no pot ser d'altra manera, en el Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, amb respecte cap a les persones que pensen diferent. Per això, cap diputat o diputada es veurà obligat a votar de forma incongruent a com ho va fer al juliol.

Considerem que hem fet una bona feina al llarg de la tramitació de la llei, que hem millorat de manera notable el text del conegut manual de bones pràctiques, vigent de manera voluntària i de manera satisfactòria des de fa cinc anys. Prova d'això és l'absència d'incidents a les places aquest estiu, època en què com sabeu es concentra la majoria d'actes taurins. Després em referiré, precisament, als punts que considerem més importants d'aquest manual que avui convertim en llei.

És difícil contextualitzar de manera breu les festes amb bous a casa nostra, però em permetreu dos minuts per a fer-ho. A Catalunya se celebren, igual que a tota la

Mediterrània, des de fa centenars d'anys; són ritus atàvics que es remunten a principis de la civilització. El bou simbolitza la fecunditat i la renovació dels cicles vitals que regeixen la natural. A Mesopotàmia donava aspecte a un déu lunar; a Egipte, al déu dels morts. També ha estat un dels animals sagrats de les societats mediterrànies. Així es mostra, per exemple, en el culte de Creta al minotaure o en passatges de la mitologia grega, com el rapte d'Europa, en què Zeus pren forma precisament de bou.

Seguint el ritu ancestral, la festa taurina és un intent d'anticipar simbòlicament el triomf de la vida. L'origen dels jocs amb bous a tota la zona Mediterrània es perd en el temps, i amb diferents variants han anat desapareixent en alguns llocs i evolucionant en d'altres, sobretot al sud de Catalunya i a la Comunitat Valenciana, també, fins a donar vida a les modalitats existents avui en dia, i que precisament es regulen en la llei que estem debatent.

A les Terres de l'Ebre hi ha documents que acrediten la celebració d'aquesta festa, ja, que daten del 1664, per exemple a Ulldecona concretament, parlant de «córrer de toros en honor a la Mare de Déu de la Pietat», i a altres indrets de Catalunya, a Cardona, per exemple, amb factures d'abans, inclús, del 1500, com ja vaig explicar també en el debat a l'esmena a la totalitat presentat en aquesta llei.

Fins avui, és evident, han sobreviscut a casa nostra sense ser protegides per llei. Per tant, això vol dir que han tingut i tenen el suport social necessari per continuar celebrant-se en molts indrets. És una tradició que continua molt viva. Són alguna cosa més que festes amb bous; són un punt de trobada, el centre de moltes de les nostres festes majors. Només a l'Ebre, per exemple, 33 comissions de bous, 24 penyes d'amics dels bous i de suport a la tradició, i 6 colles d'emboladors, per posar alguns exemples, així ho demostren.

Simplement la tradició, però, ho he dit en més d'una ocasió i ho repeteixo ara, no justifica la seva continuïtat. És cert, cal adaptar les tradicions a les noves realitats, amb la necessitat en aquest cas concret d'una major sensibilitat i respecte cap als animals, entre altres aspectes. I això, sincerament, pensem, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, que s'està aconseguint gràcies al treball de moltíssima gent: aficionats, penyes, professionals, veterinaris, responsables d'administracions.

Els bous que se celebren avui no tenen res a vore amb los que se celebraven fa només quinze o vint anys. Alguns diputats han respost a la invitació que vaig fer en la darrera intervenció aquí mateix i aquest estiu han tingut l'oportunitat de gaudir d'espectacles taurins a Ulldecona o a Amposta, i han comprovat el que estic explicant.

Per això teníem clar, des del primer moment, que havíem de treballar dins del marc de la Llei de protecció dels animals. I lamento profundament, de veritat, que, des d'un evident desconeixement, a ramaders, toreros, pagesos o simplement aficionats als bous, tots persones que estimen i respecten els animals, certs col·lectius

s'atreveixen a titllar-nos d'assassins, de repugnants, de torturadors o d'incultes.

També lamento profundament les paraules del diputat Juan Bertomeu, en una comparació que considero avui desafortunada. La realitat és una altra ben diferent, els ho ben asseguro.

Una altra cara de la festa poc coneguda és: precisament aquesta gran afició a l'Ebre ha fet que aquest siga el territori de Catalunya on es concentren també les úniques ramaderies de bous braus de tot el país. Segons dades del Departament d'Agricultura de la Generalitat, actualment hi ha al territori uns 750 caps, repartits en vuit ramaderies i deu explotacions situades entre la serralada dels Ports i el delta de l'Ebre.

Tornant al text, la proposició de llei marca les condicions que han de reunir les festes tradicionals amb bous, la seva celebració i el seu desenvolupament per tal de garantir els drets, els interessos i la seguretat del públic alhora que la protecció dels animals, i la seguretat jurídica dels organitzadors; és a dir, tres objectius prioritaris.

La llei, per anomenar algunes de les coses que regula, defineix cinc modalitats de bous: bous a la plaça o bous de platja, bous al carrer, bou capllaçat, bou embolat i bou salvatge, també exhibicions d'habilitats; marca el temps de permanència dels bous als carrers o a la plaça en cadascuna de les modalitats anteriors; limita la realització de certes modalitats en franges horàries concretes, com per exemple les de més calor; prohibeix l'ús de pals, punxes o elements similars, i fixa el pertinent règim sancionador; fixa obligatòriament la necessitat de fer informes veterinaris als animals abans i després de la festa, amb actes prèvies i finals sobre el seu estat; especifica, com bé s'ha explicat ja, els documents a aportar per a rebre'n l'autorització, i estableix avui, en un total de trenta-sis, els municipis amb tradició ja comprovada, sens perjudici de les festes que es puguin autoritzar demostrant-ne precisament la tradicionalitat. Les dates de celebració tradicionals seran les coincidents amb les festes majors, fires, celebracions populars o altres d'especial importància i rellevància. I finalment el nombre de dies de festes tradicionals i el nombre d'espectacles i modalitats no resten condicionats pels que s'hagin celebrat l'any anterior.

En definitiva, crec que és una bona llei, una llei que és necessària, i que espero que sigui de llarga aplicació. Com ja he posat de manifest, des del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi estem convençuts que cal donar aquest pas que estem a punt de donar.

I acabo. Els bous, que són el centre de les festes majors de molts pobles de Catalunya, majoritàriament a les Terres de l'Ebre, i que han arrelat com a tradició pròpia, han de poder conviure amb el compliment de la legislació vigent i amb la sensibilitat cada vegada major en la nostra societat de respecte cap als animals; una tradició que evoluciona i que, és cert, s'ha convertit en un símbol identitari a nivell territorial. I aquí sabem que els símbols identitaris, com més s'ataquen, amb més força es defensen.

Mostrar, una vegada més, per acabar, la satisfacció pel fet que avui puguem aprovar finalment aquesta llei de regulació dels espectacles taurins amb bous.

Moltes gràcies, president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Moltes gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, i totes les persones que ens acompanyen, em sumo a la salutació que feien els meus companys de ponència, per no allargar-ho més.

I prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya per posicionar-mos respecte d'aquesta Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous.

I, com vostès ja saben perfectament, nosaltres hi votarem favorablement.

Ens vam oposar a l'esmena a la totalitat; hem consensuat unes esmenes en la seua tramitació; com diu el senyor Sancho, hem presentat esmenes conjuntes tres grups parlamentaris, i evidentment això vol dir que el dictamen té el vistiplau del nostre grup polític.

Jo..., la veritat és que quan et poses en aquest faristol et prepares una mica la intervenció, i el fet de parlar l'última potser et dona un repàs de la situació que s'ha anat produint quan han anat parlant los intervinents. I tens dos opcions, una mica com els correbous: entrar-hi o quedar-te fora, no?

És clar, és que entrar-hi quasi em ve de gust, és l'últim Ple, eh?, i segurament per a mi és una satisfacció defensar una tradició, una tradició de la meua terra, no? I, per tant, algunes coses sí que voldria dir, a part del que portava pensat dir, perquè la veritat és que hi ha coses que no les comprenc gaire.

Quan es diu des d'aquí quina oportunitat té aquesta iniciativa, aquesta llei que volem aprovar avui, a mi em ve al cap el reguitzell de poblacions de Catalunya que hi ha a l'annex que hem adossat a la proposta de llei, que no és Catalunya. Li asseguro que els preocupa: a Amposta, a la Ràpita, a la Sénia, a l'Ampolla, a Cardona, a Roses, a molts llocs. És una preocupació i és un mal de cap per a molts alcaldes, regidors, organitzacions, penyes i aficionats.

Per tant, no donéssim la idea que aquí estem debatent una cosa que no interessa la ciutadania, senyor Rivera. Sí, que l'interessa, i molt, l'interessa. Per tant, és oportuna. Sempre he pensat que tot el que es debat en aquest Parlament és oportú, perquè vol dir que els representants ho han considerat oportú i en deuen ser –ne devem ser– responsables. Per tant, és oportú.

Per què no s'ha fet un reglament? No ho sé, senyor Pi; potser m'ho pot contestar vostè. Què és el que porta a iniciar una llei? No és una llei innecessària, és una

Ilei que resol una situació –resol una situació–, que la població que practica i té esta tradició té un problema considerable; si no, només cal veure totes les denúncies que hi ha en els jutjats. I em sembla que això és un problema.

Per tant, entenc que estem portant a terme un debat que interessa, potser no el conjunt del país, potser no tots los habitants d'aquest país, però és que aquí estem per solucionar problemes de pobles, ciutats, del conjunt del país, d'arreu del país. Per tant, és important.

Segona qüestió. També se'ns ha... Deia el senyor Sancho que no havien vist mai tanta expectativa. Doncs, la veritat, és que jo, com a presidenta de la Comissió de Benestar i Immigració, he tramitat moltíssimes lleis, i no m'havia trucat mai tanta gent dels mitjans de comunicació, vull dir. I això que no preocupa!

I, evidentment, la pregunta que també se m'ha formulat, al meu grup parlamentari, des d'este faristol: «Vostès són incongruents.» No, escolte, nosaltres no ho som, d'incongruents –nosaltres no ho som, d'incongruents. I la gent de les poblacions amb tradició de bous al carrer ho sap, que no som incongruents. Només cal que vaja a l'Ebre, d'on sóc diputada, i tothom li sabrà dir què en penso dels correbous i de les corrides, perquè no els he enganyat, ni el meu grup els ha enganyat mai –mai–, en absolut. I per això fa cinc anys un delegat del Govern, d'Esquerra Republicana, va començar un manual de bones pràctiques amb el qual hem pogut agafar el parai-gua de tot el procés, en què hi ha participat tothom. És a dir, no me n'estic apropiant, ja ho sap el senyor Sancho. O sigui, és un acord a què vam arribat tots plegats en aquell moment, perquè havíem de trobar una solució. Per tant, no, no, no hi ha incongruència.

I encara els diré més. L'any 2003 jo no era diputada d'aquesta cambra –no era diputada d'aquesta cambra–, i l'any 2003 vam votar una esmena d'Iniciativa que volia fer caure de la Llei de protecció dels animals les corrides i en vam votar en contra una dels correbous. I això va ser l'any 2003. Ara, l'any 2003 vostès eren més valents, perquè volien fer caure els bous embolats i capllaçats de la Llei de protecció dels animals, com a excepció. Esta vegada, a les esmenes que han presentat, lo seu grup lo que fa és modular-ho, eh?, no prohibir-ho, sinó modular-ho.

Si m'he equivocat, senyor Pi, doncs, jo no tinc inconvenient a reconèixer-ho, si és així. Però el que sí que li puc dir és que incoherència o incongruència per al nostre grup no: coneixem la realitat, sabem que és un dret identitari, com deia molt bé la senyora Ventura –és un dret identitari, evidentment. Nosaltres no fem debat d'identitats, defensem les nostres tradicions, per a no perdre-les. No sé si m'explico. Això és lo que fan los pobles, no?, doncs això és lo que estem fent.

Ara bé, l'hem d'adaptar a la sensibilització, a la legalitat, al desenvolupament, a la modernitat, a que siguin tan contemporànies com puguem perquè volem compartir-les amb tothom. I això vol dir que han de ser canviants, evidentment que ho han de ser. I en això hi estem absolutament oberts i disposats, però no em diguin que això és lo mateix que les corrides perquè no

és cert. No és així –no és així. (Veus de fons.) No, jo no ho veig així, sincerament..., potser és perquè visc allí i el meu tarannà ve d'una tradició ja diferent.

Dir al Partit Popular que..., bé, jo l'he vist pujar a vostè a la defensiva totalment, senyor Bertomeu. Vull dir, vostè ha pujat aquí dalt a dir: «Nosaltres no ho vam parar, això.» No, perdoni, sí que ho van parar. Lo debat que estem fent ara –lo debat que estem fent ara– l'hauríem pogut fer el mes de juliol –l'hauríem pogut fer el mes de juliol–, i l'hem hagut de fer ara. Jo vaig ser la primera –i vostè ho sap– de dir: «Segur que hi haurà un altre ple –segur que hi haurà un altre ple.» I li asseguro que ho he anat repetint per totes les festes majors d'este estiu, això. «Segur que n'hi haurà...», perquè això ho arreglarem. Però vostè ho va posar en perill, perquè sí... (Veus de fons.) Perquè vostè li demanava al senyor Montilla eleccions anticipades, vostè deia que faríem un altre ple i demanava eleccions anticipades. O siga, que es dissolgués lo Parlament. O una cosa o l'altra, les dues coses a la vegada no les podíem fer, eh? O siga, vostès deien: «S'ha de dissoldre el Parlament, no cal reprendre el curs parlamentari.» Però per a l'altra banda deien: «No, no..., aprovarem la Llei dels correbous.» No. Si haguéssim fet aquesta cosa, no hauríem fet l'altra.

Per tant, que em sembla molt bé que vostès ens ho votin a favor. A mi em va agafar per sorpresa que vostès presentessin lo que van presentar, sincerament. Em pensava que no ens trobaríem en aquesta situació.

Però jo lo que sí que vull dir és que avui, a veure, som aquí no per debatre si «correbous sí» o «correbous no». Jo els recordo que els correbous són una festa tradicional i legal –tradicional i legal–, i que aquest projecte de llei lo que vol és adaptar-los a la contemporaneïtat. És a dir, lo que pretenem avui aquí és: hi ha un manual de bones pràctiques, un manual consensuat, i que el que volem és que tinga un rang legal, suficient, per a ser exigida la seva aplicació. Perquè ara no la podem exigir, esta aplicació, és voluntària. Així no protegim ni l'animal, ni els que participen de la festa, ni els que demanen l'autorització per a realitzar-la, sinó que estan en fals perquè no tenim regulació. I esta és la realitat, senyor Rivera.

Vostè diu: «Hi ha un manual de bones pràctiques, doncs, vagin fent.» No, no, perdoni..., vostè no s'ha llegit la proposta de llei. Perquè lo manual de bones pràctiques si no té un rang... (Veus de fons.) No, no..., vostè no se l'ha llegida. Si no té un rang de llei, si no té un rang reconegut normatiu –normatiu, eh?, que al senyor Pi li agrada més–, no hi ha règim sancionador. I, si no hi ha règim sancionador, no es poden eliminar les males praxis. I la gent que practica la tradició dels correbous vol eliminar les males pràctiques, perquè volen que la tradició perduri, i perquè perduri ha de ser acceptada per la societat, i perquè siga acceptada per la societat..., m'entén?, l'hem de regular. I tant de bo poguéssim convèncer més gent amb el temps que los correbous se poden fer d'una manera que no fereixin ningú. D'acord?

Llavors, no em digui vostè que continuem amb lo manual. No, per favor!, no ens deixin més temps en esta situació a la gent que practica aquestes tradicions. Pre-

gunti-ho als alcaldes i als regidors. El que passa, que vostè –i disculpi'm, disculpi'm lo que li diré– té una visió d'aquí allà. Vagi allà –vagi allà, eh?–, hi vagi el mes de juliol i d'agost i preguntí..., preguntí pel manual de bones pràctiques. M'entén? I, evidentment, la situació és la que és. I vostè, doncs, pel que siga, això ho ha confós amb la IPL i mos ha tornat a explicar el tema de la ILP..., que en este tema no hi entrarem.

I li diré una altra cosa que vostè ha dit amb referència al president del meu grup parlamentari. Lo meu grup parlamentari, el meu partit polític se va presentar a les eleccions, que ara acaba la seua legislatura, amb un programa electoral que deia molt clar què pensàvem respecte a les corrides. D'acord? (*Veus de fons.*) Agafi el mapa electoral i miri el resultat a les Terres de l'Ebre. Perquè la gent de les Terres de l'Ebre sap perfectament que som els primers defensors dels correbous. Ho sap perfectament, però també sap molt bé què pensem sobre les corrides. No hem enganyat mai a ningú, senyor Rivera. I mos podem equivocar, però procurem ser legals amb la gent i no enganyar, eh? I en este sentit li dic: «Miri's de prop el territori i veurà que això és així.» Per tant, d'hipocresia no en fem absolutament cap. L'únic que volem és una regulació, no només a l'Ebre, sinó a la resta de poblacions, que si vostè es mira l'annex veurà que no és només a l'Ebre que continuem fent aquestes tradicions.

I una altra cosa li vull dir: sincerament, vostè ha fet referència a una persona que m'ha dolgut especialment. No sé si vostè el coneixia, el senyor Labordeta, jo sí. I al meu territori l'únic que li podem agrair és que hagués donat a conèixer turísticament les nostres comarques, que se les estimava moltíssim i que defensava molt –molt– la identitat i els interessos del meu país, aquest senyor. I, si hagués dit aquella expressió a algú, vostè hauria estat a la bancada a la qual s'hagués dirigit, li ho ben asseguro.

Per tant... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Per tant, jo el que vull deixar clar és que no es tracta que vénen eleccions i que volem buscar vots. Fa cinc anys que treballem per al reconeixement i la reglamentació d'aquesta tradició. I la tradició, si no la protegim aquells que la practiquem, no mos la protegirà ningú. Ara bé, l'hem d'adaptar als temps, a la societat, a les sensibilitats. Nosaltres no volem que pateixin, els animals. Nosaltres no matem al final d'una festa, nosaltres no cobrem l'entrada, no en fem una professió, ni en fem un negoci. I això és important.

Hi ha una cosa que un alcalde va dir un dia en la compareixença. Va dir: «Vostè ha de tindre en compte, mos va dir, vostès han de tindre en compte una cosa: los correbous són cohesió social, colles de gent al carrer, actes populars, convivència i participació.» Això no se sembla en res a una persona sola davant d'un bou en inferioritat de condicions al mig d'una plaça. I aquí rau la diferència per a la nostra formació. Esta és la realitat de la que no mos hem amagat mai per..., en cap sentit, davant de ningú. I direu: «Això vol dir que a Marta li agraden molt los bous.» Doncs, la gent de l'Ebre també sap que jo no sóc persona d'anar molt a la plaça, però que respecto, i molt, les tradicions i, en canvi, sí que tinc

molta família que hi participa molt activament. Però és que jo represento el territori, el país i els seus interessos. I, per tant, és molt important que això no tinga res a veure amb el que un practica habitualment, eh?

Deixi'm dir, per acabar, només una altra qüestió que em sembla certament important i també s'hi ha fet esment aquí. L'1 de juliol d'aquest mateix any, el Consell de Cultura Popular i Tradicional va acordar declarar els correbous de les Terres de l'Ebre com a element festiu patrimonial d'interès nacional. I, poca broma..., això ho ha dit el senyor Bertomeu, a iniciativa d'alcaldes, ajuntaments, etcètera, a través del Departament de Cultura de la Generalitat.

Per tant, com poden veure, això només se pot demanar si es justifica. I es justifica perquè els bous al carrer –com a acte festiu de caràcter popular, per la continuïtat cultural que donen, pels sentiments d'identitat que tenen– formen part dels usos i de les pràctiques socials que entenem com a patrimoni cultural immaterial. És una festa que es caracteritza per la participació amb el grup i fomenta la participació, la cohesió social, i la seva pràctica s'arrela en la història col·lectiva. Aquests valors i comportaments són intemporals, los valors ho són. I dic tot això perquè el reduccionisme del debat és d'un simplisme, de vegades, insultant. I avui ho he tornat a comprovar.

Esquerra està d'acord en el fet d'adaptar la pràctica d'aquesta tradició a la contemporaneïtat i a les pràctiques de la societat avançada i moderna, adaptar-la a les noves sensibilitats que tenen reflex en la legislació recent aprovada en aquest Parlament. I, per tant, legislem evolucionant i molt, i legislem en compromís, legislem en voluntat, respectant els sectors que ja han consensuat aquesta proposició que avui ens arriba.

Aquesta llei ha de servir per mantindre els bous al carrer, majoritàriament a carrers ebrencs, però també a d'altres poblacions de Catalunya, també com a patrimoni cultural festiu català. El patrimoni i la tradició els anem creant contínuament, i els anem redefinint, i malament si no ho fem; si no ho fem, els perdrem.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada.

Cridem a votació.

(*Pausa llarga.*)

Passem a votació les diferents esmenes presentades pels grups. En primer lloc, posem a votació les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquestes esmenes... (*Remor de veus.*) Si us plau..., aquestes esmenes han quedat rebutjades per 11 vots a favor, 115 en contra i 4 abstencions.

Posem ara a votació les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades per 14 vots favorables, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Posem ara a votació les esmenes presentades pel grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 3 vots a favor, 130 en contra.

Es posa a votació, doncs, el text del dictamen amb l'esmena tècnica incorporada.

Comença la votació.

La Proposició de llei de regulació de les festes tradicionals amb bous ha estat aprovada per 114 vots a favor, 14 vots en contra i 5 abstencions.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

Procediment

per a elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya (tram. 284-00047/08)

El sisè punt de l'ordre del dia –recordin que és una votació– és el procediment per elegir un membre del Consell Assessor de RTVE a Catalunya. (*Remor de veus.*) El candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és el senyor Jordi Llavina i Murgadas. D'acord... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau... D'acord amb els articles 154.4 i 90.3 del Reglament, els proposo que la designació sigui feta per assentiment si no hi ha inconvenient. És així? (*Pausa.*) Gràcies.

Queda designat, per tant, el senyor Jordi Llavina i Murgadas com a membre del Consell Assessor de Ràdio Televisió Espanyola a Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre l'objectiu i la finalitat del Decret 128/2010, relatiu a l'acreditació del coneixement lingüístic dels professors universitaris (tram. 300-00308/08)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre l'objectiu i la finalitat del Decret 128/2010, relatiu a l'acreditació del coneixement lingüístic dels professors universitaris. Presentada pel Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera.

(*Remor de veus. Pausa.*)

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller, diputats i diputades, Ciutadans presenta aquesta interpellació al Govern, perquè encara hi ha govern. Tot i que votin separats des del Govern i tot i que el president estigui fent campanya, encara hi ha govern, hi ha control parlamentari. Tot i que tampoc vulguin que hi hagi debat de política general, el Govern governa, i governa i fins

i tot diu coses diferents, però els decrets els firma el president Montilla. (*Remor de veus.*) Per tant, el president Montilla ha aprovat un decret en què posa, com a barrera laboral a l'àmbit de la universitat, un nivell lingüístic als professors d'universitat...

El vicepresident segon

Si us plau, senyor Rivera, un moment, si us plau. Els pregaria silenci. (*Pausa.*) Gràcies.

El Sr. Rivera Díaz

Com els deia, el president Montilla ha aprovat un decret al Govern, ara mateix, ja fa uns dies, fa dues setmanes, no en aquesta darrera reunió, en l'anterior, que pretén posar una barrera laboral als professionals que vulguin venir a exercir a la universitat catalana; és a dir, pretén posar una barrera lingüística perquè no vinguin professors d'altres parts de l'Estat o d'altres parts d'Europa o altres parts del món. En definitiva, la universitat, que, com bé diu la paraula i com vostè sap, conseller, el que significa, pretén donar coneixements, formació i que sigui universal, vostès la volen convertir en una universitat petita, tancada i, sobretot, on la mediocritat prevalgui sobre l'excel·lència.

I nosaltres no estem d'acord amb aquest model de societat ni amb aquest model d'universitat. Volem una societat oberta, una societat cosmopolita, on tothom que vulgui aportar coneixements a Catalunya tingui les portes obertes. Volem una societat de portes obertes per als ciutadans que vinguin a treballar, els bons professionals i, evidentment, els bons docents de la universitat. Però vostès volen el contrari: volen tancar Catalunya –ja ho sabem–, volen aixecar fronteres, volen posar límits a l'excel·lència i volen, això sí, que siguin d'aquí, encara que siguin pitjors, però sobretot que siguin dels nostres. Nosaltres no estem pel dialecte dels nostres, ni els propis, ni els aliens, sinó que estem pel dialecte, en aquest cas, i pel diàleg de la millora de la universitat catalana, i al que no estem disposats és que aquest Govern pretengui posar barreres a la universitat.

I jo li podria citar valoracions fetes des del nostre grup o del nostre programa electoral, valoracions fetes per persones, en definitiva, de Ciutadans, però també li puc fer valoracions fetes per persones del món de la docència, i vostè les deu conèixer, conseller, i les ha de conèixer; persones que pensen ben diferent, persones d'ubicacions, podríem dir, ideològiques ben diferents, però totes elles persones excel·lents en la seva matèria.

I parlo de dos articles, dues opinions, entre moltes que s'han sentit aquests dies: una d'elles és del professor Xavier Sala i Martín, i una altra és del professor Francesc de Carreras, dues posicions, com vostè sap, allunyades des del punt de vista del model de societat, però coincidents a dir que la universitat no pot ser un àmbit d'aprenentatge de llengües, que per això hi ha la filologia, que la universitat és un àmbit d'aprenentatge i de coneixements. I, per tant, en definitiva, jo, quan preparava aquesta interpellació a vostè, al marge del decret, al marge de les condicions concretes que vostè suposo que també ens explicarà després, doncs, agafant aquestes dues opinions tan diverses, però alhora de persones

excel·lents, com li deia, que formen part de la nostra universitat, i també de la universitat a nivell mundial, perquè no només a Catalunya..., doncs, hi han paraules, paràgrafs literals que subscriu i que molts ciutadans, segurament, i molta gent de la docència subscriuen.

En aquest cas, una de les referències, que lògicament és jurídica i constitucional, de què parlava el senyor Francesc de Carreras..., feia referència que, com vostè sap, l'Estatut diu que la llengua vehicular a Catalunya, a l'ensenyament, a la docència no universitària, és el català, que, per cert, la sentència del Constitucional, com vostè sap, també diu que ho és el català i també ho és el castellà. Doncs bé, al marge de la sentència o no, a l'àmbit universitari, no es parla de llengua vehicular ni d'una imposició d'una llengua vehicular vers una altra: a l'àmbit universitari prima el coneixement sobre la llengua que un parli. Perquè ens entenguem: a la universitat es va a aprendre coneixements, no a fer filologia a totes les carreres. Qui vulgui fer filologia, té tot el dret del món a fer filologia, però qui vulgui aprendre i tenir coneixements té tot el dret del món a tenir els millors; l'excel·lència per sobre del propi. Perquè el propi pot ser excel·lent, com és el cas del Francesc de Carreras o del Xavier Sala i Martín, però també hi han excel·lents fora de Catalunya, i els volem aquí, els volem a les nostres universitats.

Per tant, nosaltres, conseller, estem en contra d'aquestes barreres que vostè volen crear i els demanem que no es fiquin en això, i que vostè té molta feina, conseller, molta feina que deixa per fer a l'àmbit universitari. Vostè té fins i tot, des del seu Govern tenen deutes importants, des del punt de vista del diner públic, amb rectors i amb rectorats de moltes universitats. Vostè sap perfectament millor que jo i millor que molts ciutadans que el déficit en inversió en universitats és flagrant. I no ho dic jo, també ho sap, i després en parlarem, de rectors d'universitat que li reclamen literalment inversions a què el Govern s'havia compromès. Per tant, dediqui's, conseller, i aquest Govern, el que li queda de govern, es podrien dedicar a fer millor la universitat, a dotar-nos de millors recursos tant en formació com en investigació, i no a posar barreres perquè deixin de venir els millors a Catalunya.

I en aquest sentit vostès van intentar posar d'entrada –i això sí que és cert– una barrera global, que era el nivell C, després van recular una mica i van parlar de coneixements i d'acreditació de coneixements, però, en definitiva, vostès volen que a qui vingui a la universitat se li posi una barrera, i nosaltres no volem barreres, ni laborals, ni lingüístiques, ni de cap tipus; prou feina tenim perquè vingui gent ara a treballar a Catalunya, prou feina tenim perquè s'installin empreses a Catalunya, prou feina perquè vinguin bons funcionaris de la resta de l'Estat aquí, amb les places vacants que tenim en determinats àmbits, perquè a sobre anem corrent la veu, i ara la llei i el decret, que no poden venir.

Per tant, nosaltres li demanem, conseller, que reflexionin sobre aquest decret i si aquesta és la millor manera de portar excel·lència i millorar el futur de Catalunya. Nosaltres creiem que no.

I em referia abans als dos articles, a aquestes opinions, entre molts altres professors he triat aquests dos, per una referència que feia el senyor Sala i Martín, que comparteixo plenament en aquest cas, que diu: «Los castigos y las imposiciones generan anticuerpos y antipatías que acaban teniendo el resultado opuesto al deseado. ¿No es hora de pensar, pues, en cómo hacer del catalán una lengua atractiva y no una lengua impuesta?» –Xavier Sala i Martín, i jo ho subscriu. No és l'hora de plantejar-se com fem que el català sigui una llengua atractiva, que es pugui fomentar, que tingui ús social, però no una llengua imposada? I el mateix diu el professor Francesc de Carreras, i el mateix diuen alguns rectors, com vostè sap, d'algunes universitats: no és hora que fem del català, tots plegats, una llengua d'ús social, però no una llengua imposada, ni oficialista, ni a cop de decret? No és hora, conseller? Jo crec que sí. No creu vostè que podríem trobar ponts i punts de trobada entre tots els ciutadans de Catalunya i entre tots els partits polítics, de veure quin és el punt que ens uneix en aquesta qüestió? La de la imposició, la de la sanció, la de la barrera laboral, està clar que no la compartim tots. Aquest Govern sí, i probablement Convergència i Unió, en alguns casos, també. Però globalment no la compartim. I els que treballen a la universitat els diuen que aquesta no és la via, els mateixos professors, docents i catedràtics d'universitat.

Per tant, nosaltres fem aquesta interpellació, en aquesta darrera interpellació d'aquest Ple i d'aquesta legislatura, perquè li volem demanar que reflexionin i que retirin aquest decret, conseller; que aquesta no és la via, que la via és fer, intentar fer que a Catalunya la gent entengui que és millor saber dues llengües que una, o que és millor saber-ne tres que dues. I trobem les fórmules per fer-ho; si segurament ens hi podem posar d'acord! Ara, per la via del decret i de la barrera, no ens hi trobarem. I no només no ens hi trobarem: farem Catalunya més pobra culturalment, políticament, socialment, i també en el món de la universitat, que és molt important, com vostè sap, per al nostre futur.

Per tant, amb aquestes mateixes paraules que deia el professor Sala i Martín i amb altres paraules que també, doncs, feia el professor Francesc de Carreras... Deia, en aquest cas, que «lo que se debe exigir es que sean competentes en sus respectivas especialidades y que les enseñen de la mejor manera posible a sus alumnos, ni más ni menos». Crec que molts pares i molts alumnes estaran d'acord que el que volen és aprendre més, i que ho facin en català, en castellà, en anglès o com sigui no ha de ser una barrera. Vaja, perquè ens entenguem, vostès amb aquest sistema el que volen és que no vinguin premis Nobel a Catalunya; o sí, o que s'hi installin i que hi estiguin només un temps, però que no s'hi quedin, perquè, si s'hi queden, hauran d'aprendre català i hauran d'acreditar un nivell lingüístic. És necessari acreditar un nivell lingüístic? No és suficient...?

L'altre dia, miri, li explico una cosa, conseller, que és ben certa. En una reunió amb un col·lectiu de dones empresàries i de dones també emprenedores, una persona que dóna classes a una universitat catalana des de fa trenta anys em deia: «Jo sóc catalanoparlant, tinc cinquanta-sis anys, i ara resulta que el senyor Montilla i

el seu Govern em volen exigir un nivell lingüístic, quan jo sóc catalanoparlant i dono classes, quan puc, i des de sempre, i fins i tot quan no es podia, en català.

Per tant, què hem de fer amb la gent que parla català però que no vol tenir ni acreditar ni té per què acreditar cap nivell lingüístic? Per què vostès posen aquestes barreres? Què volen? Què pretenen? Posar-se la medalla que aquí exigim nivells lingüístics, que no vingui gent? (*Veus de fons.*) Nosaltres no. Sí, és cert, consellera, això passa. És el seu decret, és el seu govern. Vull dir, miri-s'ho, perquè... Llegeixi el decret i ho mira. Sí, sí, miri el decret, que és el que vostès han aprovat, no és el que hem aprovat nosaltres. Ja sé que a vostè la deu incomodar, però és que és el seu govern. Ja sé que el senyor Montilla, ara que arriben eleccions, renega del Govern, però és la realitat, és el que ha firmat. Per tant, això està signat pel decret del president Montilla i, per tant, és un decret del Partit dels Socialistes de Catalunya, d'Esquerra Republicana i d'Iniciativa, i vostès, el Partit dels Socialistes, consellera, també ho han signat.

Per tant, no estem d'acord amb aquest model d'universitat i li plantejarem, conseller, si és possible reflexionar, retirar aquest model i trobar un model d'incentiu sense cap mena d'exigència lingüística, sinó només exigència de competències i de persones competents. Per tant, nosaltres..., i després tindrè temps i ocasió de, també, reflexionar en altres camps d'aquest decret, però sobretot li vull plantejar la possibilitat que es retiri, que reflexionin, i que a corre-cuita i de forma mal feta i, sobretot, d'una forma imposada no és la fórmula de fer que el català es parli a la universitat ni enlloc. Creiem que la imposició és molt pitjor que convèncer la gent i que la llibertat. I si volem que a Catalunya la gent parli més català, si pensem que imposant o posant barreres laborals aconseguirem que la gent el parli més..., només cal que miri les enquestes i els estudis lingüístics que es fan: cada cop menys gent parla el català i menys gent ho veu –que és pitjor encara– com...

El vicepresident segon

Senyor Rivera, si us plau...

El Sr. Rivera Díaz

...una llengua habitual i com una llengua d'oci. Per tant –sí, acabo, president–, reflexionin si aquest model és el millor, o el model és el del foment, el de la llibertat i el de l'incentiu per a qui pugui saber dues llengües millor que una. Crec que en això estarem tots d'acord.

Gràcies, senyor president, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per donar resposta a aquesta interpe·llació i en nom del Govern, té la paraula l'honorable conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, senyor Josep Hugué.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, llegim el decret de forma diferent o portem ulleres diferents. El decret està destinat a una qüestió bàsica: garantir els drets in-

alienables dels estudiants a ser entesos i atesos en llengua catalana per part dels professors, com s'exigeix a qualsevol país normal del món. O és que a Espanya es deixa (*veus de fons*) –a Espanya, a Espanya– que un professor sigui fix sense saber castellà?

El seu cosmopolitisme, senyor Rivera, acaba a Melilla, aquest és el problema, acaba a Melilla, no passa de Melilla. Perquè, no per demanar al cap de dos anys d'estar aquí i passar a ser fix..., cap talent es perdrà, cap. El decret deixa molt clar que als transitoris, la gent eventual i en casos específics s'allibera d'aquesta obligació. Quan passen a la plantilla fixa, tenen dos anys d'adaptació. Si estem parlant d'excel·lents, ningú entén que un excel·lent no pugui aprendre una llengua llatina que està a la intersecció entre el castellà i el francès.

Li diré més: difícilment tindrem gent global només dominant llengües de comunicació massiva. Una persona, un científic, un empresari global és aquell que domina diverses llengües de gran ús però té l'obertura mental per aprendre llengües de poc ús. El científic i l'empresari globals, cosmopolites, són aquells que saben anglès però que, quan aterren a Dinamarca, en sis mesos aprenen danès; aquests són els globals. I, per tant, el català no fa nosa ni tan sols als autènticament cosmopolites. Són als pseudo-disant cosmopolites, que acaben a Melilla, que els sobra el català a la universitat de Catalunya.

Estem desplegant la LUC, en la qual, en la llei 6.4 –l'article 6.4– diu: «El professorat universitari, llevat de visitant i casos anàlegs, ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials» –dues llengües oficials, no es preocupi pel castellà, dues llengües oficials– «d'acord amb les exigències de llurs tasques acadèmiques.» I una altra, de la Llei de política lingüística del 98, que diu: «El professorat dels centres d'ensenyament universitari de Catalunya ha de conèixer suficientment les dues llengües oficials, d'acord amb les exigències de la seva tasca docent. Aquesta norma no és aplicable al professorat visitant i a altres casos anàlegs.»

Hem desplegat senzillament dos capítols de la Llei d'universitats de Catalunya i de la Llei de normalització lingüística, i els hem desplegat perquè només algunes universitats fent ús de la seva autonomia, que com sabem alguns no té res a veure amb independència, només algunes universitats havien posat clàusules per aplicació d'aquests capítols de les lleis. I d'altres havien posat resistències sistemàtiques a no cobrir ni els mínims que reclamava la Llei de política lingüística i la Llei universitària de Catalunya, i hem hagut de fer un decret perquè s'apliqués la llei. I ara hi ha uns mínims, i n'hi ha alguns que estan a màxims, i alguns que estan a màxims surten als rànquings més ben posicionats internacionalment, per exemple, la UB, i no per això deixen de rebre talent, universitat on fa temps que s'aplica normativa per la banda alta, on efectivament es certifica nivell C, i no ha passat res. Perquè estem parlant de talents, estem parlant de talents, i el talent aprèn idiomes, si no aprèn idiomes dubto que sigui talent.

I vostè em treu dos articles, diu que estan molt oposats, no, tenen una cosa en comú, són de dretes, del senyor Carreras i del senyor Sala i Martín. És clar, recordo una entrevista que li va fer al president Montilla a l'ini-

ci de la legislatura, parlem d'anècdotes, ja que traiem d'anècdotes..., on retreia al president Montilla que de petit no havia llegit *El zoo d'en Pitus* i no tenia el nivell C. O sigui que al senyor Montilla, pels seus orígens, se li ha d'exigir el nivell C i ell, que és autòcton català i talent, no ha d'acreditar nivell lingüístic. Home, no fotem! Aquí hi ha un problema de classisme, hi ha un problema de classisme aquí, i això és el que els uneix al senyor de Carreras i al senyor Sala i Martín, amb el qual conservava una relació mínimament bona, però em sembla que treu exemples que no van a missa.

Catalunya continua sent la zona del sud d'Europa amb més atracció d'Erasmus, vostè creu que seria així si la llengua fos un impediment? I tant, continuem sent el territori d'Europa amb més atracció d'Erasmus.

I el decret, i vostè això ho ignora, és un decret no només del català, és el decret del multilingüisme. Hi ha títols dedicats a l'acreditació en castellà, hi ha títols dedicats a l'acreditació en aranès i hi ha títols dedicats a l'acreditació en altres llengües, entre elles l'anglès. O és que no exigirem per fer classe en anglès el domini suficient de l'anglès? I en el mateix decret, evidentment, i amb altres mesures que hem pres estem promovent que la llengua dels màsters sigui majoritàriament en anglès.

Incentius? Ja els estem fent els incentius, aquest decret era necessari per marcar la base mínima, i després vénen els incentius. I com vénen els incentius? Per primera vegada les universitats tenen una franja de finançament variable, aquesta franja de finançament variable es reparteix entre resultats acadèmics, resultats científics i gestió, i dintre dels resultats acadèmics el multilingüisme té un pes. I quan diem multilingüisme, i està establert així i ho concretarem encara molt més en les properes setmanes, vol dir, per exemple, nombre de màsters fets en anglès, nombre d'assignatures fetes en anglès, això puntua, i puntuarà també quin nivell d'acreditació de català es fa i quantes assignatures de les troncales, que són el que es demana –cursos de grau i troncales– és on s'exigeix que hi hagi aquesta oferta diversificada i aquí s'anirà per incentiu.

El decret garanteix la capacitat del professorat, però no l'obliga a fer la classe en aquella llengua, és el rectorat que ha de permetre tenir una oferta prou ben pensada perquè sobretot en els graus cursos inicials les assignatures troncales es puguin desenvolupar com a mínim en català, com a mínim. I els màsters al revés, als màsters, l'incentiu el posarem si cada vegada hi ha més màsters en anglès. I no es preocupi, un Nobel no el posarem a donar classes a primer de grau, estarà donant classes als màsters.

Per tant, vostè es basa en fallàcies, en falsedats, després en parlarem, perquè vostè ara em replicarà i jo li replicaré també. Vostè va..., portem tota la legislatura amb la mateixa cantarella: la llengua com a arma de divisió a Catalunya, tota la legislatura igual, i els aplaudeixen des de la premsa espanyolista de la caverna a Madrid, vostès són la seva antena que els fa donar titulars, aquesta és la seva funció en aquest Parlament. I com que s'acosten les eleccions no els desitjo sort, no els desitjo gens de sort a les eleccions, perquè és clar, diguem-ne, no..., diguem-ne..., m'entén? És a dir, vostès estan per fer titulars i no citaré els noms de les editorials, que tots

els tenim al cap. Que, com comprendran, a mi em fan un heroi, m'entén? És a dir... (*rialles*), diguem-ho clar, eh?, que tothom estem en període electoral.

Per tant, aquest és el problema. Vostè exagera una situació, no hi ha en absolut cap problema en l'ús del català a les universitats, i hem posat un mínim perquè hi havia sistemàticament protestes d'estudiants catalans que no podien accedir..., o gent que no els corregia l'examen perquè estava fet en català, o no els atenien quan parlaven en català, i això passa a universitats catalanes, i això no és de justícia, s'està vulnerant un dret bàsic de la ciutadania. I vostè que parla tant de drets individuals, aquesta llei –aquest decret– és per salvar drets individuals dels estudiants de Catalunya, els professors, alguns professors dels quals no els mantenien aquests drets, i aquest decret evitarà que això passi, drets lingüístics individuals.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el torn de rèplica torna a tenir la paraula l'il·lustre diputat senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, president, consellers, diputats i diputades. Miri, conseller, l'últim que m'esperava avui, li ho reconec, és que vostè ens doni una lliçó de cosmopolitisme, que vostè que vol prohibir les nines de «flamenco» a les Rambles i que té una visió així de petita de Catalunya ens doni lliçons de «cosmopaletisme» (*remor de veus*) o de cosmopolitisme, segons es miri, em sembla molt fort, la veritat. És l'últim que m'esperava que el conseller Huguet, el que vol anar perseguint els comerciants vejam si tenen nines de «flamenco» o «gorros» de mexicà, aquest conseller ens doni lliçons de cosmopolitisme i d'obertura i de màsters en anglès. Vinga, conseller, que ja no cola –que ja no cola–, que ja el coneixem tots plegats, home, que no cola. (*Remor de veus.*) Ah, i perdoni, ja li diré a senyor Sala i Martín que és un «paleta», ja li diré quan el vegi que el senyor..., sí, que diu que és un classista, que és de dretes, què més ha dit? Que no té visió de no sé què, ja li diré, quan torni de Columbia li ho diré –quan torni de Columbia li ho diré. Home, per favor, és que es fica vostè en uns fregats, senyor..., de veritat, en uns enrenous..., fa unes declaracions a vegades. Acaba aquí de desqualificar un professor de Columbia, li està dient que té una visió molt petita i que és un classista i que no sé què. Sincerament, conseller, és vostè un crac a ficar-se en uns embolats «tremendos», eh?, de veritat. I el senyor Francesc de Carreras, que era del PSUC, i el va nomenar el PSUC..., del Consell de Garanties és de dretes..., molt bé, ja li diré també quan el vegi. Com que vostè sap tot l'històric de tothom i situa la gent...

I per cert, i encara que fossin de dretes, què fem, els expulsem o què fem d'aquest país...? No, li ho pregunto, eh?, perquè el seu sectarisme i la seva curta volada és tremenda, la veritat. Que vostè estigui al capdavant de la indústria, del comerç i de les universitats catalanes fa tremolar, la veritat que fa tremolar, vejam si s'acaba aquesta legislatura i deixa vostè de ser el conseller de

coses tan importants, on ens hi juguem tant com les universitats, la indústria o el turisme, perquè la veritat és que és una visió tan endarrerida i tan retrògrada de Catalunya, tan antiga, senyor conseller, que no té cap sentit, de veritat, que vostè estigui al capdavant d'una conselleria que ha de ser moderna i no retrògrada, com vostè practica amb els seus decrets.

I aquests decrets de què vostè parlava i que deia ara, que ens donava lliçons d'obertura i de fronteres, vostès són els que volen aixecar fronteres, no?, a l'Ebre, ho dic perquè com que diu Melilla, Melilla està una mica més lluny, tenim una mica més de territori per distribuir, vostè vol aixecar fronteres a l'Ebre, no?, i al sud de França, molt bé. No, ho dic perquè és que vostès són independentistes, són vostès els que tenen el Kosovo de model, no nosaltres. Ho dic perquè que la ciutadania se situï, quin és el seu model i que un senyor que és independentista i que vol anar prohibint les coses a cap de decret és el que ens dona lliçons als que volem que tinguem tots drets iguals dintre d'aquest país. Doncs és aquesta la realitat.

Però, com dèiem, en el decret, senyor conseller, vostè ens ve aquí a vendre que és un decret de multilingüisme. Miri, a la universitat, li torno a dir, li ho repeteixo ja no amb els articles, ara és opinió pròpia, el mateix que diuen aquests dos senyors, aquests dos senyors amb tan poc bagatge com el senyor Francesc de Carreras i el senyor Sala i Martín, miri, a la universitat el que calen són coneixements, a la universitat no es va a aprendre llengua i, per tant, el dret de càtedra encara regeix, i l'Estatut ho diu ben clar, a la docència no universitària, no a les universitats, la universitat no està per donar classes de filologia, li ho torno a repetir, això és a filologia, és una carrera, però la resta de gent va a aprendre coneixements, a ser millors, a ser més competents, a tenir un millor futur en l'àmbit laboral, no van a aprendre ni en aquest cas llengües, ni de deliris independentistes, van a aprendre coneixements. I si vostès estan obsessionats en això, vostè deia: «No han parat amb la llengua.» Sí, clar, i també li deien molt al Luther King que «mira, és que vostès no paren de parlar de la raça, són molt pesats, vostès».

Sí, clar, si al final quan un parla de drets civils, i quan un defensa igualtats de drets civils li diuen que és molt pesat, senyor conseller, però és aquí estem parlant de drets civils i vostè només té uns drets, els seus. Ha pensat en els professor? Ha pensat en els que no poden venir? Ha pensat en els funcionaris? Ha pensat en els comerciants que sancionen? Ha pensat en els pares que volen educar els seus fills en les dues llengües oficials? Aquests no tenen drets? Per a vostès no, perquè són de segona, vostès donen lliçons de Catalunya, però pensen que uns ciutadans són de primera, els que estan dintre del patró identitari que vostès volen, i la resta només estan per pagar impostos, són de segona. Doncs aquests senyors també tenen drets igual que la resta, i o fem compatible drets i obligacions o no podem conviure tots junts. Vostès estan decidits perquè no pugui haver-hi convivència, nosaltres volem convivència, nosaltres respectem fins i tot els que volen aixecar fronteres dins del país, fins i tot; vostès no respecten els que volem respectar ara mateix estar a dintre de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, d'Espanya i d'Europa, vostès no

ho respecten, nosaltres sí. Per tant, posem a cadascú al seu lloc. Aquí el que passa és que la truita està girada, els que volen ser insubmisos i trencar la legalitat vigent i trencar amb l'estat de dret, governen, i els que demanem només estar a l'estat de dret, que es compleixin les sentències i que es respecti la llibertat de circular per la Unió Europea per a capitals, per a treballadors i per a empreses, doncs som els «rars». Bé, és una cosa molt estranya, tant de bo que un dia... No, tres no, la societat catalana..., d'independentisme, senyora Simó, miri-s'ho que només hi ha un 17 per cent, no hi ha un 85 per cent com els que no ho som, eh? Miri-s'ho, que no hi ha un..., hi ha un 83 i un 17 per cent, revisi una mica... Si vostè creu que tot Catalunya vol la independència, ja ho veurem si tots són independentistes, ja ho veurem –ja ho veurem. Però els altres, tot i ser de sensibilitats diferents, compartim alguna cosa, que preferim compartir que dividir, vostès ens volen dividir, i amb aquests decrets, conseller, l'únic que aconsegueix el seu Govern és dividir.

I vostè diu: «Fan molt d'enrenou pel que és al final el decret.» És el seu problema si fan enrenou, són vostès que s'han barallat per aprovar aquest decret, són vostès que van fer córrer que necessitaríem el nivell C de català per entrar a la universitat catalana, no ho hem fet nosaltres...

El vicepresident segon

Senyor Rivera, se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Rivera Díaz

...jo ja li dic –acabo, president–, tant de bo no se li hagués acudit fer aquest decret, són vostès, amb el senyor Montilla i amb la calculadora electoral, que han hagut de fer un decret chapuza per intentar arribar a un acord i ara parlava de multilingüisme, tots sabem què és aquest decret, és el decret que pretén que qui no sàpiga català no pugui venir a donar classes a Catalunya. I nosaltres ens hi oposem radicalment, que qualsevol persona que vingui a Catalunya a donar classes, a donar coneixements als nostres alumnes no pugui venir. Hi ha aquestes realitats, són dos models, si la Catalunya oberta o la Catalunya tancada, és així de clar.

Si vostè creu –i acabar, president–, si vostè creu que tothom que vingui aquí..., o que és un mal professional qui no aprengui català, doncs, miri, no és així, hi ha gent que ve aquí per donar classes, guanyar-se la vida o donar un màster, i no es preocupen ni està en contra ni a favor del català, ve aquí a donar classes, y punto, i ve a donar classes potser de matemàtiques, per tant li importa ben poc ni el castellà, ni el català, ni l'anglès, ve a donar classes. Per tant, no converteixi vostè tothom en talibans lingüístics...

El vicepresident segon

Acabi, senyor Rivera, se li ha exhaurit el temps.

El Sr. Rivera Díaz

Acabo, president. No converteixi vostè tothom en talibà lingüístic perquè hi ha gent sincerament que només li

preocupa la feina i no li preocupa en quina llengua dóna classe, sinó simplement poder donar-la.

I, per tant, nosaltres, conseller, li torno a repetir, podrien vostès fer el favor de retirar aquest decret, que és l'últim que han deixat, l'última joia i que s'acabi aquesta legislatura com a mínim amb una miqueta més de llibertat i amb una miqueta menys de barreres laborals i lingüístiques per als nostres treballadors i per als nostres professionals.

Gràcies, senyor president, senyors consellers i conselleres, senyors diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, li correspon ara a l'honorable conseller senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, que li quedi clar: el model d'Esquerra no és Kosovo; possiblement el seu sí que és Sèrbia. Comencem per aquí –comencem per aquí.

Alguns de la seva corda diuen que viatjant es passa el nacionalisme o el catalanisme. Jo crec que el que diu això ha viatjat molt poc, perquè al món civilitzat, i no precisament a Kosovo i a l'Est d'Europa, els models multilingües els coneix perfectament la gent mínimament viatjada. I els models d'equilibri lingüístic són Suïssa, són Flandes, Bèlgica, són Canadà. Això és equilibri lingüístic: l'Estat atén a tothom, a tot el territori, en qualsevol de les llengües de l'Estat, i a cada territori on hi ha llengua pròpia aquesta és predominant. Això és equilibri lingüístic.

Per tant, vostès l'únic que fan és fer sistemàticament la feina bruta; quan es pot fer un petit pas cap a l'equilibri, vostès consideren que va en detriment de l'hegemonia imposada per les armes des del 1714, per la dictadura de Franco i després per una constitució limitativa d'algunes llibertats. *(Pausa.)* Sí, sí, pot anar fent així. Faci, faci, faci, faci. No em farà excitar amb això. M'entén? *(Rialles.)* És a dir, el problema és aquest. El problema és aquest.

El vicepresident segon

Senyor conseller..., senyor conseller, si us plau... Els demanaria, al senyor Rivera i també al senyor conseller, que –queden dues hores en aquest hemicicle– acabéssim bé la legislatura i per tant que aquesta interpellació es pogués acabar d'una manera correcta.

Gràcies.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Molt bé. Doncs, viatjant se sap quin és realment el model multilingüe. I el problema és això: vostès no toleren qualsevol pas per arribar a aquest equilibri lingüístic i fan d'agents contraris a l'equitat. I aquests drets que diu defensar..., vostè no té credibilitat, perquè vostè no demana el mateix per als professors, per als talents que han de venir internacionalment en una

universitat de les regions castellanoparlants. Oh no els importa... És clar que sí; vostè és espanyol, no? Jo no. Vostè és espanyol. *(Remor de veus.)* Perdoni, per tant, li ha d'importar la universitat també de Castilla-León i de Castilla - La Mancha. Com és que allà sí que s'imposa el castellà obligatòriament quan un professor, un talent o un Nobel ha de posar-se en l'estructura fixa...? *(Pausa.)* Oh, i tant que sí, passen per la Llei del funcionariat. O és que ja pot haver-hi algun funcionari que no sàpiga castellà a l'Estat espanyol? No fotem, senyor diputat. Fem riure.

I parlant d'insubmissió –parlant d'insubmissió– i també de temes universitaris, és curiós que amb les poques sentències del Constitucional favorables a Catalunya..., l'Estat no les compleix; una d'elles, les beques. Per tant, tenim un estat insubmís. Miri, m'agradaria que reclamés també, que reclamés contra la insubmissió de l'Estat al compliment de la sentència del Constitucional, que no traspassa les beques des de fa anys a Catalunya. I tindriem més mitjans per atreure gent i estudiants a Catalunya. I vostè aquesta insubmissió no la critica.

I ja que es disseciona i ens disseciona a nosaltres també, deixi'm acabar dissecionant-los a vostès. Són la punta de llança –ho deia abans– de la caverna mediàtica, de l'espanyolisme recalitrant, que provoquen fissures lingüístiques per trencar la cohesió social que vostè parla tant, per trencar la cohesió social a Catalunya. Parlen de comunitats lingüístiques quan aquí hi ha un aiguabarreig que ens honora, lingüístic i sociològic, i vostès parlen de comunitats, blindades, com si hi hagués un món a part entre el món que parla castellà i el món que parla català. Per sort no és així. Hi ha una barreja lingüística enorme. Vostès van al blindatge de les comunitats. Són la coartada d'aquests sectors que manegen el model centralista, grans grups mediàtics, grans grups oligopolistes, gran aristocràcia d'estat que no vol canviar el model d'estat; mai voldran canviar el model d'estat. I vostès són els seus agents a Catalunya. Això és el que passa. Són els agents dels poders als quals ja els va bé el model d'estat unitarista monolingüe heretat de l'etapa de l'absolutisme, que deia: «Un rei, una loi, una foi.» Han canviat la *foi* per la llengua: un rei, una llei i una llengua. Això és el que vostès defensen, l'estricta acompliment de l'absolutisme de Lluís XIV aplicat a l'Estat espanyol.

Per tant, ho sento, evidentment estem en galàxies oposades, senyor Rivera. Jo sóc demòcrata i respecto els drets personals i l'equilibri i les democràcies territorials. I vostès van en contra de la democràcia territorial i els drets lingüístics dels alumnes de les universitats catalanes.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. *(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)* Senyor Rivera, no li puc donar la paraula; estem en una interpellació.

Interpel·lació

al Govern sobre els efectes de la crisi econòmica en l'evolució del mercat de treball i les mesures per a fomentar l'ocupació (tram. 300-00307/08)

Passem al punt número 8. El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre els efectes de la crisi econòmica en l'evolució del mercat de treball i les mesures per a fomentar l'ocupació. Ha estat presentada, aquesta interpel·lació, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i en el seu nom té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Presentem una interpel·lació al Govern. Jo no sé si la interpel·lació que acabem d'escoltar del benivolgut conseller Huguet..., ara me semblava més el conseller..., o sigui, l'abans de ser conseller, el diputat aquell, aquell diputat de l'oposició, que em sembla que s'adona que la legislatura s'acaba i ja comença altra vegada a reprendre aquell estil de l'oposició. Benvingut sigui aquest estil si serveix per fer un canvi de govern. (*Alguns aplaudiments.*) En qualsevol cas, tornem a tocar una mica de peus a terra i parlem d'aquelles coses que realment estan preocupant cada dia els nostres conciutadans.

Final de legislatura, consellera. Fem balanç. Vostè sap i recordarà que jo li vaig desitjar molta sort al començament d'aquesta legislatura, quan la van nomenar consellera de Treball, i em vaig inclús posar a la seva disposició per ajudar-la a convèncer els membres del Govern perquè apostessin per la conselleria de Treball, fonamental al meu entendre per impulsar la creació d'ocupació a Catalunya. Però penso que no ens n'hem sortit gaire bé.

Quina és la valoració que en fa vostè, d'aquesta legislatura? Acaba la legislatura, fem balanç. La nostra opinió és que el balanç és: més crisi i més atur. Ara farà quatre anys que va ser nomenada pel president Montilla. Fa quatre anys, l'any 2006, teníem 247.000 aturats, segons EPA, a Catalunya, i l'última dada que tenim de l'EPA ens diu que tenim 676.100 aturats. La major part d'aquests treballadors, treballadors de petites i mitjanes empreses, autònoms, que s'han vist obligats a deixar la feina. Per tant, hem passat, des que vostè va arribar al Govern, d'un 6,7 per cent de taxa d'atur a un 17,7 per cent de taxa d'atur. N'està satisfeta, d'aquest resultat? Aquest és el balanç d'aquesta legislatura. De fet, el programa electoral que el senyor Montilla va presentar l'any 2006 deia que volia reduir el nombre de persones aturades fins a situar la taxa d'atur al voltant del 6 per cent de la població activa. Déu n'hi do –Déu n'hi do–: del 6 per cent, acabem en un 17,7 per cent. Aquesta és la situació.

Faig servir aquestes dades de l'EPA, com vostè sap, perquè són les dades que ens permeten comparar també el nivell europeu d'atur amb el nostre, tot i que a vostè no li agrada –ja m'ho ha dit moltes vegades– perquè aquestes dades no inclouen el maquillatge dels temes de la formació, etcètera, no?

El nombre d'actius es va situar a Catalunya en aquell moment en un 76,8 per cent, i ara estem al 62,9. Per tant, com dic, hem perdut 428.900 llocs de treball. Al quart trimestre del 2006 es comptabilitzaven 3.452.000 ocupats, amb una taxa d'ocupació del 16, i ara estem en 312.000 ocupats, una taxa d'ocupació del 51,7.

Com ens situa això al nostre entorn?, que és el que ens preocupa nosaltres, no?, parlant de Catalunya. Sabem que les polítiques d'ocupació a Espanya han estat un estrepitós fracàs; sabem que estaven dirigides per persones, companys del seu partit: senyor Corbacho, senyora Maravillas Rojo, en el cas de l'Estat espanyol. I sabem també que aviat ens tornarà el senyor Corbacho aquí. És allò que deia un, que «si un producto no le gusta lo devuelven», no? En aquest cas, per això, no sé si ens tornaran els diners. Però, en tot cas, això és el que passa.

A Catalunya tenim un dels pitjors resultats quant a ocupació europea. De ser el cementiri de l'ocupació europea. Nosaltres en aquests moments ja no formem part d'aquests quatre motors d'Europa tal com ho havíem fet en el passat; només cal mirar què ha passat en aquestes quatre regions, Baden-Württemberg, Llombardia, Roine-Alps i Catalunya. Fixi's vostè on ens hem situat nosaltres en taxa d'atur: anem al capdavant.

Però què passa si ens comparem amb els països europeus que van pitjor, els de la cua, els anomenats «PIIGS»: Portugal, Irlanda, Itàlia, Grècia, i Espanya en aquest cas també. Doncs que si ens comparem amb aquests nosaltres ens situem també amb una taxa d'atur superior, el 17 per cent, comparats amb tots els altres, que estan tots per sota. O sigui, estem pitjor que els pitjors.

Què passa si ens comparem amb els millors, que és amb els quals nosaltres ens voldríem comparar? Voldríem que Catalunya se situés en el nivell dels millors països d'Europa. Ja no som dels quatre motors, som pitjors que els pitjors. I què passa amb els millors? Doncs que som molt pitjor que els millors. La zona euro se situa a una mitjana del 10 per cent d'atur –Alemanya amb un 6, França amb un 10, Itàlia amb un 8 i mig, el Regne Unit amb un 7,8–; Catalunya, 17,7. Aquesta és la situació que estem vivint –aquesta és la situació que estem vivint. Aquesta és la Catalunya que tenim en aquests moments quan parlem d'ocupació. I no és la que nosaltres voldríem. (*Pausa.*) Efectivament.

I què és el que ha passat, senyora consellera, en els darrers anys a Catalunya i a Espanya? Doncs que aquí un servidor, en representació del Partit Popular..., hem estat sempre, doncs, demanant que s'adaptessin les polítiques realment a les necessitats. Vam deixar el país ben encaminat quan el Partit Popular va governar, després d'haver fet esforços i sacrificis per situar Catalunya i Espanya en un lloc a Europa important, entrant a l'euro, creant ocupació, sanejant els comptes públics, etcètera. Què ens trobem avui? Doncs que d'aquells 12 milions i mig de treballadors que hi havia l'any 96, que van passar a ser 18 milions en l'any 2005, avui ens trobem amb una pèrdua de 5 milions de treballadors a tot Espanya, amb el resultat a Catalunya que acabo d'explicar.

Van arribar vostès i van dir: «Això és xauxa, això funciona sol, vivim de l'herència, vivim del rèdit que aquí no passa res.» I això evidentment era bo per fer caixa però no ha estat bo per a l'economia catalana ni ha estat bo per crear ocupació. Vostès han viscut de les rendes i ara vénen i donen explicacions de mal pagador, donen explicacions que no se les creuen ni vostès. Les excuses que vostès utilitzen –ja li ho avanço, perquè aquesta cantarella, que me l'ha explicat moltes vegades durant la legislatura, jo li agrairia que ja se l'estalviés i que ens donés una explicació diferent–, doncs, són les de sempre, no?: la crisi econòmica i financera és internacional i per tant no podem fer-hi re; tenim més atur perquè tenim més indústria que altres llocs, o, tercera excusa, el model econòmic del PP no tenia futur.

Home, en primer lloc, que hi ha una crisi internacional és cert; que ens afecta per igual a tots no ho és. La majoria dels països europeus estan creixent i creant ocupació, com hem vist, i aquí en continuem destruint; les dades d'atur d'agost ho deixen ben clar. Malgrat que semblava que això millorava, ja li vam advertir que això no anava per aquí. I, pel que es refereix a l'ocupació, la crisi internacional no afecta la resta d'Europa com ens afecta a Catalunya, com també podem comprovar amb les dades que acabo d'exposar.

En segon lloc, evidentment que hi ha una realitat que és prèvia a la crisi: el declivi industrial de Catalunya, pel qual la Generalitat, el Govern no ha fet absolutament res que fos útil. Des de l'any 2004, que governa el tripartit a Catalunya, s'han perdut a Catalunya 6.500 empreses industrials; i d'aquestes 6.500 gairebé cinc mil es van perdre entre el 2004 i el 2007, abans de la crisi financera, quan vostès ja estaven governant.

Què van fer vostès? Signar el certificat de defunció de cada una d'aquestes empreses. I prou. Aprovar els expedients de regulació d'ocupació, registrar l'atur que anava pujant, registrar les empreses que anaven plegant i no prendre mesures eficients per evitar el desastre que estàvem vivint. Ara, quan marxi Sony, al marge que ho faci d'una manera més elegant de com ho van fer altres, no és més que la constatació d'uns problemes més greus que tenim, que són la manca d'atractiu per als inversors i la manca de competitivitat.

Catalunya, lamentablement, i no hi estem d'acord, viu en aquests moments resignada que la indústria marxi a d'altres països, senyora consellera. I no podem seguir així. Sovint ens diuen que no podem competir amb els salaris més baixos d'altres països, però no tot són els salaris, perquè a Alemanya, per exemple, no tanquen les fàbriques: perquè són més competitius, els nivells de productivitat i competitivitat són més alts. No és només un problema de salari, com vostè sap molt bé.

I, finalment, la tercera i gran excusa: el model econòmic del Partit Popular no tenia futur; ens ha portat fins aquí. Home, el que passa és que vostès van seure, van mirar el que hi havia i no van fer cap reforma de les que feien falta. Entre l'any 2004 i el 2007, quatre exercicis, vostès van viure de les rendes. Només cal una dada per demostrar-ho: l'any 2004 hi havia a Catalunya 74.937 empreses del sector de la construcció; l'any 2008, quan esclata la bombolla immobiliària, hi havia 118.000 empreses.

Entre el primer i el segon tripartit es van crear 43.000 empreses del sector de la construcció a Catalunya. I a vostès ja els anava bé, això, ja els anava bé: vinga recaptar, vinga fer caixa. Aleshores no hi havia cap problema, i ara és l'excusa que utilitzen per explicar el desastre en què ens han posat.

Sigui com sigui, la realitat és la que és, hi hem de trobar una solució: 676.000 aturats catalans. I això només pot passar per incrementar la competitivitat de la nostra economia i és el que vostès han estat incapaços de fer durant aquests quatre anys. Aquest és el gran problema, aquest és el forat en el qual vostès ens han posat. I avui toca fer balanç. Vostè avui està present en el darrer ple d'aquest legislatura i ens agradaria que... –no li puc demanar que plegui, evidentment, com hem fet altres vegades perquè, de fet, a partir d'avui és com si ja el Govern hagués plegat–, però sí que penso que vostè avui podria admetre, d'una vegada per totes, que s'han equivocat, podria assumir la seva responsabilitat. Perquè, en tot cas, serà un altre govern qui pugui resoldre aquesta situació, ja no serà el seu. Espero que no sigui el seu, perquè crec que no seguiran governant, i espero, en aquest cas, que sigui el Partit Popular de Catalunya qui sigui decisiu per poder redreçar l'economia catalana. Però, bé, podria passar una cosa pitjor encara, que a vostè la deixaria en un bon lloc, i seria que el Partit Socialistes continués governant a Catalunya. Però, en tot cas, com que hem vist quines són les persones que ocupen la llista, potser el ministre a l'atur, el senyor Corbacho, vindria aquí a fer de conseller de Treball. Això seria molt pitjor, això encara seria pitjor i a vostè la deixaria bé.

Però, en qualsevol cas, el que li demano avui és que ens expliqui si el balanç, aquest que li acabo d'explicar i exposar, vostè considera que és un bon balanç i, en tot cas, que aprofiti aquesta darrera oportunitat que té avui per admetre que s'han equivocat i, per tant, establir les bases perquè un futur govern situï Catalunya en el lloc que li correspon i que li permeti sortir del forat en què vostès l'han col·locat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per respondre aquesta interpellació en nom del Govern, té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, senyores diputades i senyors diputats, continuem..., la història continua i el seu partit, el Partit Popular, continua preguntant sobre el mateix: quin és el capteniment del Govern pel que fa als efectes de la crisi en l'evolució del mercat de treball i les mesures per fomentar l'ocupació.

Senyor diputat, jo em pensava que em demanaria la dimissió, eh? M'ha decebut, eh?, em pensava que era el que tocava perquè ho ha fet durant les últimes interpellacions que m'ha fet a mi com a consellera de Treball. De totes maneres, li agraeixo que em doni aquesta possibilitat que fins que es renovi el Govern pugui ser

consellera de Treball. Ho seré i ho continuaré fent amb tota la força, amb tota la voluntat, amb totes les ganes, perquè si alguna cosa té aquesta consellera és que el que diu s'ho creu i el que es creu, ho fa. Segurament a diferència d'altres, eh?, que es parla... Sí que li he de reconèixer que els darrers quatre anys han estat intensos i de canvis profunds per al nostre país. Com vostè planteja en la seva interpellació, és el moment de fer balanç. Un balanç, senyor diputat, que m'hauria agradat fer en comissió. Sap que abans de l'estiu vaig demanar la compareixença, em pensava que sent la primera preocupació de la ciutadania d'aquest país l'atur, la consellera de Treball, davant dels representants del poble de Catalunya, hauria pogut fer el seu balanç i presentar els resultats d'aquesta legislatura. I no en xifres d'atur, que és l'únic que l'interessa, sinó fer veure quines són les polítiques que hem posat en marxa. M'han notificat que no serà possible, sembla que és un problema de data.

Però, en qualsevol cas, parlaré amb la mateixa transparència i rigor que caracteritza aquest Govern i que aquesta consellera ha intentat al llarg d'aquests quatre anys. Quan m'he equivocat, ho he admès, però, senyor diputat, aquesta consellera ha fet allò que va dir en una compareixença el mes de març del 2007, quins eren els seus objectius. I, a més a més, ens hem adaptat a la situació que ens ha tocat viure. Jo, com que a vostè li agrada molt parlar de dades, parlaré de dades. I sense maquillatge perquè, en tot cas, sàpiguen que fer el maquillatge que vostè diu és aplicar la normativa que des de l'any 85 s'ha aplicat en les xifres de l'atur, que ha aplicat aquest Govern i l'han aplicat tots, que funciona l'EPA, que hi ha els demandants d'ocupació, i que vostè, quan ha estat al capdavant del Departament de Treball, també ha aplicat. O sigui que no parli..., quan alguna cosa no els interessa parlen de maquillatge. Si guin més responsables, més coherents i més lleialtat institucional; no ho posem en dubte absolutament tot.

I com que li agrada parlar de xifres, jo li'n parlaré. La crisi ha estat profunda, i ho he dit, però també li dic que el pitjor de la crisi ja ha passat, encara que la crisi continua entre nosaltres. En primer lloc, he de dir que també aquí, a Catalunya, tenim uns bons fonaments i sortirem de la crisi abans i més reforçats. I per què? Perquè el Govern treballa des d'abril del 2008 en diferents mesures, mesures que van destinades a l'economia, mesures que van destinades a les empreses, mesures destinades a les persones i mesures destinades a les famílies. Només li he de dir que quan li dic que el pitjor de la crisi ja ha passat li dic que som una de les cinc úniques comunitats autònomes, eh?, conjuntament amb Balears, Cantàbria, Astúries, Galícia, on s'ha creat ocupació i ha disminuït l'atur en els vuit primers mesos d'aquest any. No li agradarà, segurament que no li agradarà que jo li digui això.

Miri, en el que portem d'any, de gener a agost del 2010, tenim 11.000 persones més afiliades a la Seguretat Social a Catalunya. L'any passat, al mateix període, vam baixar en l'afiliació a la Seguretat Social 112.000. I quan revisem les xifres d'atur, també mirin les dades de l'EPA, què ha passat? S'ha incrementat la població activa, s'ha incrementat l'ocupació a Catalunya i també baixa l'atur. I això no li agrada. I si revisem les xifres

de l'atur, a Catalunya, en els vuit primers mesos, l'atur ha baixat en menys de 6.000 persones. I en el mateix període, del 2009 va pujar a 95.000 persones. Senyor diputat, aquestes són les xifres que a vostè tant li agraden. Però a mi, miri, jo..., reconegui que el que aquest Govern ha fet a Catalunya és molt més del que han fet altres governs. Segurament, si vostès tinguessin la recepta màgica, l'haurien aplicat a altres comunitats autònomes que governen i que encara tenen pitjors xifres. I, a més a més, tan malament no ho hem degut fer quan vénen responsables dels serveis d'ocupació de comunitats autònomes governades pel seu partit a veure què fem a Catalunya, com reformem les polítiques actives d'ocupació.

Miri, li ho vaig dir altres cops i li ho torno a dir: el seu model de creixement, el seu model econòmic que va crear el Partit Popular no és el model que volem nosaltres, que vol aquest Govern. Perquè això ens ha creat aquest element diferenciat amb altres països europeus. El model basat en la construcció, el model basat en l'ocupació de baixa qualitat..., aquest no és el model que volem. I les comunitats mediterrànies governades pel PP han patit amb molta més intensitat que Catalunya aquest model, perquè afortunadament nosaltres tenim un sector industrial més potent. I li he de dir que en aquests moments està creixent l'exportació, la productivitat, tenim més del 34 per cent d'ocupació del valor afegit..., segurament hem avançat. I hem avançat i també hem reformat les polítiques d'ocupació. Miri, el PP, quan va governar a Madrid, sap què va fer? Treure competències a Catalunya; és l'últim que va fer al 2003, en la reforma de la Llei d'ocupació, això és l'últim que va fer! (*Veus de fons.*) Miri la Llei d'ocupació, que vostè coneix molt bé, del 2003. Això és el que va fer. I no va fer cap innovació en les polítiques actives d'ocupació

I aquest Govern, el Govern de Catalunya, està fent en la seva aplicació una autèntica reforma de les polítiques d'ocupació i en el que pensem que és l'esforç compartit. Les persones, totes, beneficiàries d'una política d'ocupació han de fer un esforç en si mateixes, han d'invertir, s'han de formar. Aquesta és la diferència, senyor diputat, amb el seu grup i amb el model que representa el Partit Popular, que no tenen cap recepta màgica i que ens volen aplicar aquí alguna cosa que no creuen i que no saben fer perquè encara no he vist que donin propostes. Mirin, en aquests quatre anys a vostès i en les diferents interpellacions els ha preocupat el pressupost, els han preocupat les ordres, els ha preocupat quan fèiem els pagaments als centres concertats, m'ha demanat la dimissió, m'ha demanat que què fèiem en polítiques actives d'ocupació. Però tampoc m'ha donat cap recepta màgica, perquè sap que el fem ho fem perquè ens ho creiem i que és la millor de fer-ho per a aquest país.

Miri, jo crec que comparar Espanya, Catalunya amb altres països és fer trampes. Fer trampes, fer trampes al solitari. Perquè sí que és cert que se'ns han duplicat les xifres d'atur, eh?, les xifres d'atur juvenil i les xifres de l'atur en general. Però perquè partíem d'una situació diferent i vostè això ho sap. Quin percentatge de persones teníem ocupades en el sector de la construcció a Catalunya gràcies a les polítiques del PP? Gairebé un 14 per cent abans de la crisi. Sap el percentatge de

persones ocupades en el sector de la construcció que tenen en països com Àustria? El 5 per cent. Sap en quin percentatge estem? En el 9 per cent.

Senyor diputat, jo li demano rigor, coherència i que tinguin, si més no, la lleialtat de fer i sumar i no dividir el país, com ho estan intentant fer. El país, la ciutadania no és «tonta», la ciutadania sap el que vol, eh?, sap el que vol dels seus governants i sap que aquest govern ha estat sempre davant de la crisi, al costat de les empreses, de les persones i de les famílies. Els agradarà més o menys, però això és el que aquest Govern ha fet. Des d'abril del 2008 treballem per la crisi i treballem pels seus efectes. I li ho he de dir: tinc el convenciment que Catalunya sortirà abans de la crisi, abans que altres comunitats autònomes governades pel seu partit, i sobretot amb més igualtat d'oportunitats i amb més cohesió social. Aquesta és la forma de governar d'un govern de progrés i d'un govern que pensa en les persones, que pensa en tota la ciutadania i no només en els interessos d'alguns. Aquesta és la diferència, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera. Per exercir el torn de rèplica, té ara la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Senyora consellera, em sap greu haver-la decebut abans, ara espero no decebre-la. Abans no li he demanat la dimissió perquè em semblava que per un parell de mesos que queden de legislatura no calia, ara sí que la hi demano. Plegui. Plegui, perquè el que acaba de fer vostè en aquests moments és un exercici de cinisme impressionant. (*Remor de veus.*) I si algú l'ha escoltat, deu estar en aquests moments rient del que vostè ha explicat. Com pot venir a aquesta tribuna a dir allò que és l'única cosa que no es pot esperar d'un membre d'un govern? O sigui, jo li pregunto si se sent satisfeta de la pèssima situació en la qual ens trobem des del punt de vista del mercat laboral i vostè puja aquí dalt i diu que sí, que n'està satisfeta. És impressionant! I a sobre, no tan sols n'està satisfeta, que és l'única cosa que no es pot esperar d'una persona del Govern, a sobre critica l'època en la qual el mercat laboral va tenir el seu principal moment d'esplendor.

El Partit Popular, quan va entrar a governar Espanya, es va trobar una taxa d'atur del 23 per cent, i quan va deixar de governar la taxa d'atur era del 10 per cent. I quan va entrar a governar en aquest país només treballaven 12 milions i mig de persones, i quan ho va deixar hi treballaven 18 milions de persones. I ara vostès n'han posat 5 milions al carrer, i, a Catalunya, els corresponents proporcionalment. I vostès el que han fet aquí és destruir ocupació. I en quatre anys, 450.000 persones sense feina, empreses que han hagut de tancar i autònoms que han hagut de tancar. I l'única situació..., l'única cosa que explica, que se li acut explicar aquí dalt, és que això el Partit Popular ho feia molt malament i que dividim. Dividim el què? L'única cosa que va fer precisament un govern del Partit Popular va ser crear ocupació, va ser generar riquesa i crear ocupació. Gràcies a això, moltes

persones han tingut oportunitats i han pogut créixer en el futur, cosa que vostès han destruït totalment i han convertit aquest país en l'antítesi del que hauria de ser des del punt de vista del creixement econòmic, de la creació de riquesa i de la creació d'ocupació. Han fet exactament el contrari.

I a l'hora de pujar aquí dalt a assumir responsabilitats i a assumir i a admetre els errors que s'han comès, encara ve a donar lliçons. A donar lliçons a aquells que quan ho van fer, perquè van tenir l'oportunitat de fer-ho, van demostrar que ho feien bé. I vostès que ho han fet desastrosament, fatal, pugem aquí dalt a pretendre donar lliçons. Escolti, però si amb la quantitat immensa d'iniciatives que li hem presentat només hem fet que proposar-li receptes. I vostès puja aquí dalt, que no li hem proposat receptes; si n'hi hem proposat immensament, de receptes! I vostè té instruments a les mans per fer una política d'ocupació gràcies que el Partit Popular va transmetre les competències a la Generalitat de Catalunya, perquè les principals... (*Veus de fons.*) Sí. Les principals competències que té la Generalitat de Catalunya, els principals traspessos de competències en matèria d'ocupació i de polítiques actives es van fer en l'època del Govern del Partit Popular, governant en aquest país Convergència i Unió. I això vostè ho sap perfectament, i no pot sortir aquí a dir el contrari, perquè, escolti, s'enganxa abans a un mentider que a un coix. No es pot dir, això; no es pot pujar a dir aquestes coses, no? Llavors, diu que «decebuda» perquè no li demano la dimissió. Bé, per què vol que la hi demani? Escolti, ja la hi demano, ja no la decebo: plegui, perquè és d'una irresponsabilitat tremenda el que ens acaba de dir, eh?, és tremend el que ens acaba de dir.

Llavors, diu que no li proposem coses. Escolti, quantes vegades li hem dit que vostè té a les seves mans un instrument potent per a la intermediació, per facilitar que les persones trobin feina, i és un autèntic desastre, que és el Servei d'Ocupació de Catalunya, el servei d'intermediació, que no funciona? Quantes vegades li hem dit que reformi el SOC, i vostè no ens ha fet cas? I què té? Avui he tornat a entrar en el Servei d'Ocupació a internet, tothom ho pot comprovar: per a les 700.000 persones aturades que hi han a Catalunya hi ha quatre mil ofertes! I d'aquestes quatre mil ofertes, que m'he pres la molèstia d'entrar una per una a veure de què són, n'he trobat més de 1.300 que són anuncis de concurs oposició d'administracions públiques! Això sí que és fer trampes al solitari, no el que vostè m'explicava abans. Vostè creu que això és normal, per inflar la xifra d'ofertes de treball, col·locar allà tota l'oferta pública d'oposicions? Això és intermediació en el mercat laboral? Per què no explica la veritat?

Les empreses no hi creuen, en aquest instrument, perquè vostès el gestionen de manera fatal, ineficaç, i per això és el desastre que és. I de qui és la responsabilitat? Del Govern del Partit Popular? De quan es creaven 5 milions i mig de llocs de treball, quan hi havia una taxa d'atur del 20 per cent i queda en el 23..., i queda en el 10? Aquesta és la responsabilitat? Un 31 per cent d'aquestes ofertes públiques, no? I vostè hauria pogut parlat inclús de la contractació i de moltes altres coses; però tampoc ens ha explicat el desastre en l'àmbit de la

formació: com vostè prepara els treballadors desocupats de Catalunya perquè puguin tenir una major ocupabilitat i una major facilitat de trobar feina. Com pot ser que vagi presumint durant els quatre anys que farà una atenció personalitzada de cadascuna de les persones que està buscant feina i a l'hora de la veritat no arribi a cobrir ni el 40 per cent de les persones aturades, amb les ofertes de formació que vostès fan? Sí que és cert que ha millorat una mica, però clarament insuficient –clarament insuficient. Certament, quan va començar vostè només cobrien un 30 per cent, ara en cobreixen un 40. Però això és insuficient. El nombre d'aturats s'ha multiplicat per tres.

Per tant, aquest és un govern que no hi ha cregut, en les polítiques actives; és un govern que ha fet una política de foment de l'ocupació nefasta i ha posat el país cap per avall en allò que és més important, que és la feina de les persones. Si la gent no té feina, no pot tenir oportunitats a la vida, no pot tenir un projecte personal de vida, no pot pensar en res més que en la manca de feina, i vostès han oblidat totalment això com a prioritat d'aquest Govern i han perdut el temps en altres qüestions que no interessaven a ningú més que a vostès, com a conseqüència dels peatges que pagaven pels seus socis de govern.

Llavors...

El vicepresident segon

Senyor diputat, si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...per tant –i acabo–, i a més a més parlar de l'atur juvenil i acusar-nos... Escolti, però si en aquests moments hi ha un 40 per cent d'atur juvenil! Hi havia un 14 per cent quan vostè va començar! Se n'ha oblidat, d'això? Passar del 14 al 40 és culpa del Partit Popular? Però, escolti, qui governa en aquest país? Sembla mentida! Vostè ha suspès. Avui no és que sigui balanç, avui és examen final, i vostè ha suspès aquesta assignatura.

Però el pitjor, o en tot cas per a Catalunya el millor, és que no té ni oportunitat de repetir, perquè se li ha acabat, i a partir d'ara serà un altre govern el que pugui intentar-ho.

Gràcies, senyor president.

(Veus de «Molt bé!» i alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. També per al torn de rèplica, i en nom del Govern, té la paraula la consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Senyor diputat, sóc responsable dels meus actes davant d'aquest Parlament i davant de la ciutadania, eh?, i assumeixo amb tot l'orgull la tasca que ha fet aquest Govern, que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país saben.

Miri, no espero que em felicitin ni reconegui, encara que ho pensi, la tasca feta per aquest Govern i la tasca feta

pel Departament de Treball. En tinc prou amb l'interès que altres comunitats autònomes, i especialment algunes governades pel seu partit, tenen a conèixer el que estem fent el Govern de Catalunya. Segurament altres comunitats autònomes del seu partit ho reconeixen, i el que vostè diu que jo..., que sí que és cert que es van transferir l'any 98, si no ho recordo malament, les polítiques actives; els funcionaris, eh?, i els diners, part dels diners, es van transferir. Però el 2003, recordi-ho, estem a la formació contínua, que està impugnat, que ho va impugnar Convergència davant del Tribunal Constitucional. Un altre tema que tenim pendent, que és la capacitat sancionadora de les comunitats autònomes, que vostè abans, com a director dels serveis territorials, sancionava, i ara no ho tenim, i ho tenim impugnat, i ho hem reclamat, i ho estem reclamant.

Miri, aquest Govern ha posat en marxa polítiques per a les persones en atur, que és el més important; hem plantat cara a la crisi, però a la vegada estem afrontant el futur. Sap quantes persones beneficiàries de la formació hi havia el 2003? Vint-i-tres mil persones. Sap quantes n'hi ha ara? Dues-centes –gairebé– setanta mil. Més: sap quantes persones rebien orientació i assessorament? Pràcticament inexistent. Sap quantes persones estan rebent aquest any orientació i assessorament? Dues-centes onze mil persones a Catalunya. Perquè vostè fa la foto fixa, però vostè sap millor que jo que la persona en atur entra i surt –entra i surt– i, per tant, no sempre fan formació, perquè hi ha una rotació i un canvi, i vostè ho sap.

I, per últim, sap quantes empreses s'han creat amb assessorament del Govern de la Generalitat de Catalunya? El projecte Inicia ha multiplicat per deu vegades el que es feia. Sap quan hem posat en marxa el Feina Activa? Vostè fa la foto d'avui, però sumi l'acumulat, i hem fet enquesta a les empreses. El Feina Activa és un instrument útil per a les persones i per a les empreses per trobar gent. Clar que no cobrem, perquè el que volem nosaltres és garantir un servei d'ocupació eficient, de qualitat i gratuït. És el que volem i és en el que estan invertint. I a més a més hem donat ocupació, mitjançant plans d'ocupació, a 25.000 persones que estaven a l'atur. Quan s'havia fet això? Mai. En què? En tot no, en sectors de futurs. Com? Amb formació, amb formació obligatòria per a les persones que estan en atur. Perquè, com li deia, senyor diputat, estem plantant cara a la crisi i estem afrontant el futur. I a vostè això, aquests pactes de Sony, no li agraden; li hauria agradat més a vostè, per a la campanya electoral, que hagués tancat Sony. En canvi... *(Veus de fons)* No? Perquè a vostè no li agrada, diu que és un *apaño* –no sé quina expressió ha utilitzat.

Però, miri, això són les formes de treballar, de treballar amb rigor, amb les empreses, millorant la seva viabilitat, la seva productivitat i competitivitat, perquè els hem acompanyat en els processos. I aquest Govern ho ha fet tot, no per imposició: per consens i diàleg. I aquest és un actiu d'aquest país, aquest és un actiu de tots els catalans i catalanes, a diferència d'altres comunitats autònomes, eh? I avui he dit que tenim uns serveis mínims fets, acordats i pactats amb organitzacions empresarials i sindicals, perquè tenim un model de relacions laborals a Catalunya que hem estat construint, i aquest Govern

l'ha construït en alguns casos sumant esforços amb els partits de l'oposició, però, si no, amb les organitzacions sindicals i empresarials, perquè creiem que ara ens estem jugant el futur, la competitivitat del nostre país, i si invertim tant en les persones que estan en l'atur, a formar-les, és perquè volem que les empreses del demà siguin productives, competitives i facin un país millor.

I això és invertir en el país, invertir en tot, i això és el que hem estat fent durant els últims quatre anys, li agradi més o li agradi menys. Segurament –li ho he dit– el seu model econòmic és diferent, afortunadament, del nostre, però nosaltres governem pensant en les persones que estan en atur, en les famílies i en totes les empreses, que són les que generen l'ocupació d'aquest país. I volem que sigui de qualitat. I aquesta ha estat la nostra forma de fer, ha estat el nostre objectiu i el continuarà sent, senyor diputat.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la desocupació (tram. 300-00309/08)

Passem al novè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la desocupació. Ha estat una interpellació presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i en el seu nom té la paraula la il·lustre diputada senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, la sentia ara fa una estona fent balanç, ara mateix l'hem sentit fent balanç del que ha estat aquest mandat; la data, una mica, hi obliga, no? I, de fet, no és la primera vegada que els sentim, a vostè avui sí, però de fet ahir hi havia la compareixença del conseller Nadal i ens feia, doncs, una roda de premsa que, francament, feia una certa angúnia de sentir, una angúnia important pel to triomfalista que utilitzava, per negar una realitat que és vigent i que és dura i que afecta centenars de milers de persones a Catalunya i que, per tant, afecta d'una forma molt important el conjunt del país.

Deia com a gran titular: «El Govern ha assolit més del 90 per cent dels objectius marcats a dos mesos d'acabar la legislatura.» Doncs, Déu n'hi do, no? Quina sort que n'hagin aconseguit el 90 per cent, perquè, si n'haguessin aconseguit el 100 per cent, potser els índexs d'atur serien encara més esfereïdors.

Que no coneix la realitat, el conseller Nadal? Que no li explica quina és la realitat del nivell de l'atur a casa nostra? Perquè no pot ser que un conseller, quan acaba un mandat, surti a fer una roda de premsa dient que s'han aconseguit més del 90 per cent dels objectius del Govern. No forma part dels objectius del Govern que el gran gruix dels homes i les dones que viuen a Catalunya puguin tenir feina? No és un dels objectius del Govern de Catalunya precisament que no hi hagin persones a

l'atur, que les empreses puguin tirar endavant? Sembla que aquest no és l'objectiu del Govern, perquè més del 90 per cent dels objectius del Govern, hi insisteixo, segons vostès han estat aconseguits. I ara, a més a més, doncs, la sentíem, consellera, i, lluny de rectificar aquestes paraules, vostè venia a reblar el clau.

Com aquí s'ha dit, l'any 2006, quan vostè entrava com a consellera en el Govern, es trobava amb un nivell d'atur d'un 6,6 per cent, quan la mitjana europea de la zona euro era del 8,3 per cent. Per tant, nosaltres teníem una situació d'atur millor que l'europea. Ens ho deixarà, consellera, en una situació en la qual nosaltres pràcticament doblem la situació de l'atur de la zona euro, i, per tant, de tenir una situació millor, hem passat a tenir-la molt pitjor. Tenim en aquests moments més del 17 per cent, pràcticament el 18 per cent de l'atur, mentre que a la zona euro no arriba al 10 per cent. Doncs, consellera, això és obtenir més del 90 per cent dels objectius del Govern.

I tenim, doncs, una realitat en la qual hi ha més de 676.000 persones a l'atur i, com se li ha dit –i vostè ho sap, consellera–, més del 40 per cent dels joves d'aquest país entre setze i vint-i-quatre anys avui no tenen feina; per tant, pràcticament 142.000 persones joves de Catalunya no tenen feina.

Si analitzem la situació que passa amb els autònoms, ho veiem: dia darrere dia, mes darrere mes, disminueix el nombre d'afiliats al règim d'autònoms. I vostè sap també, consellera, que s'ha pràcticament quadruplicat el que és el nombre de les llars en què tots els seus membres actius estan, doncs, desocupats. I aquesta és una situació greu, de crisi i, a més a més, doncs, que socialment colpeja, i colpeja fort. I davant d'això ens surt un govern, doncs, ufanós, dient que obtenen més del 90 per cent dels seus objectius. Quins eren, doncs, els seus objectius, consellera? Perquè, és clar, amb aquests resultats, se'ns fa difícil d'imaginar-ho, no?

Suposo que si a mi em feia angúnia, a totes aquestes persones, aquestes més de sis-centes mil persones, sentint el conseller Nadal, els devia fer feredat sentir aquesta compareixença, semblant que vivia en un altre món, en una altra realitat, lluny de la realitat que pateix aquest país, amb una crisi dura, que afecta sens dubte –i ho sabem– el conjunt d'Europa, però amb una realitat molt diferent a casa nostra que a la resta d'Europa. I aquí alguna responsabilitat hi té, hi ha de tenir; entenc jo, consellera, que no pot mirar cap a una altra banda quan es tracta de parlar de la realitat concreta de com ha afectat l'atur a casa nostra, d'una forma diferent, hi insisteixo, respecte a Europa.

I vostè ens deia ara mateix –i és una obsessió que a vegades sembla que tenen– que és que el problema és que aquí s'havia basat l'economia, doncs, en el que era tot el tema de l'àmbit del totxo, havíem basat la nostra economia en la construcció; ajudats pels ajuntaments socialistes, per cert, eh? I si volen parlem d'un reguitzell que..., podríem dir, l'impuls que han donat a l'àmbit de la construcció. Res a dir, però aquesta és una realitat.

Dit això, consellera, fa pocs dies, podíem sentir el catedràtic d'economia senyor Josep Oliver, que ens il·

lustrava amb l'anuari econòmic de Catalunya Caixa, en aquests moments, i ens deia, ell ens deia concretament que més de la meitat de la nova desocupació catalana prové de la indústria. I això és greu, consellera, francament greu. A Catalunya, més que una crisi de la construcció, deia, s'ha viscut una autèntica «debacle» industrial. Això no ho diem la gent de Convergència i Unió, no ho diu no sé qui interessat; ho diu precisament, fruit de l'anàlisi en profunditat que es fa, doncs, des de Caixa Catalunya, ho diu el catedràtic Josep Oliver.

Per tant, en aquest sentit, doncs, ens trobem amb un teixit industrial fortament castigat, i que vostè, consellera, més enllà de la seva responsabilitat, que és molta, com a consellera de Treball, també té una responsabilitat com a coordinadora, responsable –digueu-li com vulgui–, doncs, responsable d'aquell gabinet de crisi que mai més n'hem sentit a dir res. El que sí que hem notat és la seva absència a l'hora de fer front a una situació que colpeja fortament Catalunya.

I segons el mateix catedràtic, doncs, deia que el 2009 Catalunya ha patit una caiguda de la producció industrial i un descens en l'ocupació industrial «sense precedents», segons Oliver. Això ens ho diu *El Periódico*. O també diu que una tercera part de la indústria catalana no superarà la crisi segons la Caixa Catalunya. Aquestes conclusions eren avançades durant la presentació de l'*Anuari econòmic comarcal 2010* de la Caixa Catalunya que realitza l'estimació del PIB comarcal de l'exercici anterior.

Per tant, consellera, no ens desviï l'atenció cap a altres àmbits. Aquí hi ha una crisi en profunditat, que afecta les persones i afecta també, d'una forma greu, el teixit industrial. I, en aquest sentit, hem trobat a faltar dues coses en aquest Govern, bàsicament: una és donar una resposta adequada a les persones, i, per una altra, doncs, poder, en la mesura del possible –que sabem que tot no era salvable–, salvar una bona part de la indústria d'aquest país. I aquest no ha estat, precisament, doncs, un àmbit exitós.

I, per tant, consellera, no ens pot repetir –entenc que no ho farà– el que ahir ens deia el conseller Nadal, que és que han obtingut més del 80 per cent..., 90 per cent dels objectius que s'havien plantejat com a Govern. Francament, això vostès no ho poden –no ho poden– repetir i quedar-se tan tranquils; amb sinceritat, penso que vostè, això, no ens ho oferirà.

I se'n parlava, del SOC, i és, evidentment, l'eina per aconseguir la inserció laboral. I ens deia: «Escolti'm, hem fet el nou portal, o hem fet una feina en Feina activa, que, en aquest sentit, doncs, dóna possibilitats.» I jo li vull llegir una de les diverses cartes que hem rebut nosaltres, no?, que ens diu: «Em dirigeixo a tu per denunciar-te un tema que crec que és flagrant. La meva senyora està cercant feina i porta temps inscrita a portals de feina tipus Infojobs, Infofeina, etcètera. Aquests portals diàriament li envien feines relacionades amb el seu currículum –no el llegiré. La meva indignació ve perquè la Generalitat va instaurar un portal de cerca de feina virtual, tipus els portals abans esmentats, i des que es va crear aquest portal del SOC –s'hi va donar d'alta, només crear-se– no li han enviat ni una sola oferta de

feina. I, d'això, ja en fa uns quants mesos. Sóc realista amb la situació laboral actual, ja que per la meva activitat laboral em queda palès, però, per què els altres portals diàriament t'envien informació?, i per què el portal del SOC no ens dóna cap informació al respecte? Ho trobo alarmant...»

No li llegiré tot l'*email*, però, consellera, aquesta és la realitat que es viu al carrer, no la que nosaltres li manifestem. Una realitat que es tradueix en el fet que han situat un índex d'atur, de tenir-lo millor que a la zona euro, a tenir-lo, pràcticament, del doble, l'atur juvenil, més del doble del que hi ha a Europa, amb una incapacitat absoluta, per part del Govern, de donar ofertes a les persones. Una incapacitat que no li ho diem des d'aquí el diputat del Partit Popular, el diputat de Convergència i Unió o qui sigui, sinó que ho diuen els ciutadans un dia darrere de l'altre.

I, consellera, una altra realitat, que vostè com a responsable d'aquest gabinet de crisi per donar resposta a la crisi, la realitat és que s'ha destruït teixit industrial, i, com tots sabem, tota aquella empresa que ha tancat les seves portes no les tornarà a obrir. La primera feina que havia de fer aquest Govern i aquest gabinet de crisi era precisament salvar el teixit industrial; i, lamentablement, ens diuen que més del 33 per cent d'aquest mateix teixit, doncs, s'ha destruït.

Consellera, espero una resposta en el sentit de quines són les respostes que ha donat el Govern, i si creu que han assolit més del 90 per cent dels objectius que vostès s'havien plantejat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna, té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Senyora diputada, aquest Govern ha plantat cara a la crisi. Aquest Govern tenia un full de ruta que era el Pla de govern. És la forma de treballar, a diferència dels seus governs: mai vaig veure un pla de govern ni tampoc donar comptes a la ciutadania del que es feia. I aquesta forma de treballar és tenir el full de ruta i anar fent seguiment i donar balanç a la ciutadania.

Si vostè està en desacord amb el nivell de compliment del 90 per cent li recomano que vagi a la pàgina web de la Generalitat de Catalunya i allà trobarà el Pla de govern i les mesures complertes i el compliment de les mesures respecte al que s'havia plantejat.

Miri, aquest Govern ha plantat cara a la crisi, però vostè... –estic fent una mica la reflexió d'aquests quatre anys–, primer va començar amb el tema de seguretat i salut i quan va veure que això funcionava, se'n va oblidar, quan hem baixat els índexs d'incidències. Recordo la resolució del Parlament quan vostès governaven. Hem baixat els índexs d'incidències, dels mortals, més

del que deia el Pla de govern: «20 per cent» deia. Hem baixat més del 20 per cent dels índexs d'incidència.

Els traspassos? Recordo preguntes i preguntes –escrites, en comissió– i interpel·lacions sobre els traspassos. Tenim ja els traspassos. Ja no la preocupen. I, a més a més, ni va donar suport a allò que li preocupava tant que era la Llei de l'Agència Catalana de la Inspecció.

Després, la reforma laboral. Li vaig dir per activa i per passiva què en pensava de la reforma laboral. Ara, com que ja tenen la reforma laboral i aquest Govern ha dit clarament què pensava de la reforma laboral, quan vostè ho ha preguntat a aquesta consellera, i no com es deia avui en la sessió de control, què havia de dir el president, perquè mai s'havia preguntat..., però aquesta consellera consta en les actes i en els vídeos d'aquest Parlament, del que pensa el Govern en matèria de reforma laboral. Però això, com que ja està avançat, i vostès han participat però, a la vegada, no hi han participat, ja no li interessa.

I quan reformem les polítiques actives, que vostè ens demanava rigor, reforma i tal, com que les hem reformat i hem anat per al bon camí, a vostè ja no li interessien. I ara em posa, com a exemple, el 90 per cent que diu el Pla de govern del compliment i que va dir allà el Govern, el conseller Nadal, que feia de portaveu. Li recomano que s'ho miri, que s'ho pugui llegir i, després, en qualsevol moment, encara que aquest Parlament no torni a tenir ni comissió ni sessió plenària, jo li ho explicaré amb tot el detall que vulgui.

Miri, senyora diputada, aquest Govern ha plantat cara a la crisi, li ho deia: amb més accions, amb més persones beneficiàries i, sobretot, amb l'increment i la prioritzaació dels recursos que mostren clarament que la nostra aposta ha estat combatre la crisi. Acompanyem a les empreses, evitant el tancament de les empreses. Segurament vostè no parla amb empreses. Parli amb totes les empreses del sector de l'automoció. Li podran dir què va fer el gabinet de crisi i què ha fet aquesta consellera i què ha fet aquest Govern per evitar el tancament d'empreses. Com, durant el temps més difícil del sector de l'automoció, ens vam posar al costat de les empreses, invertint en la formació de les persones que hi estaven treballant.

Miri, hem afrontat la pèrdua de llocs de treball, certament, amb una crisi que vostè molts cops m'ha dit, en aquest Parlament, que no n'era responsable el Govern. Avui, com que vostè ja està en campanya fa mesos, ja m'està fent referència al fet que la responsabilitat d'aquestes dades de l'atur és del Govern. Sigui coherent, senyora diputada!

Hem afrontat aquesta pèrdua de llocs de treball donant més i millor suport a les persones, amb la igualtat d'oportunitats com a principi fonamental. Ara que ha crescut l'ocupació en els centres especials de treball, ja no li importa, ja no vol saber res d'això, eh? I el seu grup va estar molt preocupat i va ser molt actiu en el tema dels centres especials de treball, perquè es perdrien llocs de treball. No s'han perdut, sinó que se n'han creat de nous. I avui podem dir, i li ho he dit, que el pitjor de la crisi ha passat i que aquest Govern ha fet

els deures –ha fet els deures. I per això tinc la certesa del que li he dit al diputat Millo: que en sortirem abans i més reforçats d'aquesta crisi, gràcies a les inversions que estem fent.

Senyora diputada, reconegui –reconegui-ho– que el que aquest Govern ha fet a Catalunya és molt més que el que han fet altres governs. Reconegui-ho. No ens atribuïm tot el mèrit, és clar. No tenim la vareta màgica per sortir de la crisi, però tenim una cosa important: les idees clares, el projecte per avui i per demà, posant no només les llums curtes, sinó també amb una visió llarga, de llarga durada, de creixement del país i de sostenibilitat. No tenim recursos il·limitats per pal·liar els seus efectes, però tenim clares les prioritats.

No han estat els governs els causants d'aquesta crisi global, però aquest Govern li ha plantat cara i, sobretot, està posant les bases perquè la recuperació ens trobi preparats. Polítiques no només per frenar l'atur, sinó també amb l'objectiu de generar aquestes bases per al futur de Catalunya. La crisi ha estat un catalitzador, un accelerador, però les idees ja hi eren i eren les correctes; amb errors, com tots els governs, però que hem rectificat quan hem estat conscients que havíem comès errors, i tenint clares, com deia, les prioritats, i ens ha ajudat a reaccionar d'una forma ràpida.

Miri, i, sobretot, hem treballat amb coherència, senyora diputada. Amb coherència s'obtenen bones conseqüències. I el que he dit ho he fet, eh?, i ho he fet perquè ho crec, perquè en tinc el convenciment. I aquest Govern ha estat capaç d'afrontar la crisi juntament amb empreses, treballadors i treballadores, i amb la resta de les administracions públiques, precisament, gràcies a això.

Abans de la crisi teníem clar el nostre model, les nostres prioritats: uns serveis públics de qualitat i universals, la igualtat d'oportunitats, el diàleg i el consens. I tot això ho hem fet. Però, a més a més, hem posat en marxa totes les mesures per reaccionar davant de la crisi. I això..., ja..., fa, senyora diputada, que vostè i jo no hauríem coincidit mai en la manera d'afrontar la crisi. És una llàstima, perquè sumant continuem treballant perquè les persones aturades, les discapacitades, les joves, les immigrades i les que es troben en risc d'exclusió puguin comptar, avui, amb més eines i recursos que mai per superar la crisi. Aquesta ha estat l'acció d'aquest Govern. I aquesta oposició segurament no ha estat a l'alçada, no ha estat fent les propostes.

Perquè, senyora diputada, no hem estat capaços de consensuar amb vostè cap moció –cap. I miri que hi hem posat ganes, que hi hem posat esforç: ni la Llei de l'Agència Catalana de la Inspecció. Com és possible que amb altres grups de l'oposició hagi estat capaç d'avançar, amb acords, i amb vostès no? Segurament no és per manca de voluntat del Govern, sinó per manca de voluntat del seu grup parlamentari.

Miri, tots els compromisos adquirits, i aquells que s'han complert, és perquè hem fet el que he dit: ho faig i ho faig perquè ho crec. I miri, el pressupost només indica la prioritat d'un govern. I vostè va tenir l'oportunitat de veure quin ha estat el pressupost del Govern de la Generalitat de Catalunya. Mostra claríssimament una

cosa: que la prioritat ha estat la lluita contra la crisi i la lluita contra la situació econòmica. I la prioritat ha estat donant protecció social a les persones, i a la vegada fem inversions. Estem preparant el país: amb protecció social, prioritzant especialment a les persones en atur.

El seu grup sí que va donar suport a la modificació de la renda mínima d'inserció, fruit dels trenta compromisos que ja estan tots, avui, complerts. L'única mesura a què ha donat suport. Amb més recursos per a la formació, amb més plans d'ocupació, amb un augment de formació per a autònoms, amb una àrea de serveis a les empreses, visitant empreses, aixecant ofertes... Perquè en aquest portal de Feina activa no surten totes les ofertes, surten les que les empreses..., més de tres mil empreses, voluntàriament, s'han adherit a aquest portal.

I m'agradaria que no només llegís les cartes, que són importants les cartes que li envien, però també que miri els comentaris positius que hi ha a la xarxa sobre el Feina activa, i com, mitjançant la xarxa, amb Feina activa, molta gent ha trobat feina. I que faci una enquesta amb les empreses que utilitzen el portal gratuït, ho remarco, de la Generalitat de Catalunya, el primer portal d'una comunitat autònoma. Això és fer front a la crisi.

I miri, treballant, dia a dia, amb el teixit industrial del nostre país, perquè ens interessa, perquè ens ocupa, perquè són els que donen ocupació, i millorant que l'ocupació que donin sigui de qualitat.

Revisi, parli amb les empreses de com estan les situacions dels expedients de regulació d'ocupació, quina és la situació, actualment, del sector industrial, el més important del nostre país, que és el sector de l'automoció; i preguntin quin és el paper que ha tingut el Govern de Catalunya i quin és el paper que ha tingut aquesta consellera de Treball per fer front a aquesta crisi i perquè el sector de l'automoció surti molt més reforçat del que estava quan va començar la crisi a tot Europa.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyora Borràs, té la paraula per al torn de rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Consellera, no la fem culpable de la crisi, ni la fem culpable tampoc, doncs, de l'atur, però estaria bé, no?, que hi apliqués una mica de modestia, perquè la mateixa crisi afecta tot Europa i la mateixa crisi ens colpeja amb el doble d'atur a casa nostra. Vostè es posa a la pell de la gent que està aturada i la sent a vostè explicant les mil meravelles, que tot va tan bé... Doncs, com és possible que tinguem més de 600.000 persones aturades, consellera? Com és possible? Més de 600.000 persones..., per les quals jo no dubto del seu esforç, de la seva tenacitat, de la seva voluntat, que ha dit vostè, de la seva coherència, que han posat prioritats. Doncs s'han equivocat amb les prioritats, consellera, perquè, és clar, tenim més del 17 per cent de l'atur a casa nostra.

Per tant, consellera, jo no li escatimo els esforços, jo no els escatimo la voluntat, jo no li escatimo la bona intenció, tot el que vostè vulgui, consellera, però s'han

equivocat! Perquè, si no, què passa a Catalunya que tenim el doble de l'atur que a la zona euro. Si les prioritats són les adequades, si el Govern ha complert amb les seves prioritats en més d'un 90 per cent, consellera, que jo no ho dubto, vol dir que han equivocat les prioritats i els objectius del Govern, que és més greu encara! Clar, perquè si vostès posen la direcció cap a un àmbit al qual no hem d'anar, doncs, escolti'm, estem avançant al revés, estem fent com els crancs, consellera. I això és el preocupant, que tenim un problema molt important i que a l'hora de la veritat, consellera, només amb bona voluntat no ens en sortirem; cal saber cap a on hem de posar el nord, i aquest Govern ens ha demostrat que no és capaç de fer-ho, no?

I aquesta és una realitat, consellera: a dia d'avui el president de Catalunya tampoc ha parlat de la reforma laboral. I vostès ens diuen això: «Ja en parlem, ja en parlem», però no acaben de dir què en pensen. I això és el que segurament, doncs, el conjunt de Catalunya voldria saber.

Consellera, a les alçades que estem, vostè seguirà en els seus tretze; han seguit les seves prioritats, han complert amb més d'un 90 per cent dels seus objectius, però lamentablement més de 600.000 persones segueixen a l'atur.

I segurament allò que posa, doncs, com a prioritats programàtiques Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa al punt número 3, que diu «impulsar un nou model de la xarxa pública d'ocupació de Catalunya que es fixi com a repte assolir els estàndards de qualitat dels millors serveis europeus, augmentar la dotació de recursos econòmics i humans del SOC», no és res més que un reflex del que cal en aquest Govern: aconseguir aquests estàndards europeus, que és evident que vostè, consellera, no ho ha aconseguit.

Lamentablement..., no vulguin seguir obtenint els objectius que s'havien plantejat, les seves prioritats, perquè el temps demostra que s'han equivocat: la resta d'Europa no arriba al 10 per cent de l'atur; nosaltres, pràcticament al 20.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable consellera té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera de Treball

Reitero que miri l'obra feta per aquest Govern respecte als seus objectius que es va plantejar, eh?, en l'àmbit d'inversions, en salut, en educació, en seguretat, en protecció social, en definitiva, en infraestructures, en cohesió social. Això és el que s'ha de mirar. Abans de criticar, miri i sigui coherent. Miri-s'ho, que està al web, eh?, m'agradaria.

I, miri, no ofengui quan utilitzi aquestes formes de dir que em posi en la pell de la gent que està a l'atur. M'hi poso cada dia –m'hi poso cada dia–, eh?, perquè a més parlo amb les persones que estan a l'atur. I tots tenim, els que estem aquí, persones que coneixem que estan a

l'atur, com quan governaven vostès l'any 93-94, que hi havia un 21 per cent d'atur a Catalunya, 21 per cent!, senyora diputada.

Vostè creu que fent-me aquestes reflexions ajuda a sortir de la crisi aquest país? No. Miri, senyora diputada, el que compta són els fets, eh? Només li he de dir que l'any 2003 el percentatge de persones que es formaven, que estaven a l'atur, no arribava a un 28 per cent; avui estem en un 50 per cent..., duplicant, com vostè diu, les xifres de l'atur, però, en percentatge, el 50 per cent de les persones en atur avui s'estan formant.

Quan vostès governaven només un 11 per cent de les persones en atur tenien un servei de suport i assessorament. Sap quantes en tenen ara? Un 48 per cent.

Això són fets, i paraules que expliquen, i documents que expliquen, que ho poden consultar en el Pla de govern, mal que els pesi i que no els agradi.

Miri, i de les persones que estan..., de persones actives, perquè això també era un objectiu del Govern, quan el 2003 no arribàvem a un 15 per cent de persones que es formaven, persones actives, sap a quant estem ara? A un 25 per cent de persones, perquè s'ha incrementat també la formació contínua per a les persones ocupades, perquè això són elements de competitivitat.

Sap quantes aules de recerca intensiva tenim? Vint aules de recerca intensiva; un programa «Connecta't», que arriba a més de sis mil persones. Això són fets.

I sap les accions que hem fet en el tema de l'emprenedoria? Doncs, miri, 35.000 alumnes d'FP s'estan formant en un mòdul de seixanta hores d'emprenedoria en aquest curs. Això és resultat del Pla de govern, perquè estava en el Pla de govern i perquè creiem que aquesta és el futur del nostre país.

I hem donat suport a gairebé trenta mil persones en la xarxa Inicia, i s'han creat més de 25.000 empreses amb el suport del Departament de Treball, i tenim mil projectes emprenedors de qualitat en formació, i hem posat en marxa un crèdit per als emprenedors. Això no l'interessa, senyora diputada, sinó que l'interessa fer esment de coses que vostè ni tan sols ha llegit, ha tingut l'oportunitat de llegir-ho.

I, miri, l'àmbit d'igualtat d'oportunitats per nosaltres és important, perquè creiem en una societat en què homes i dones tinguin la igualtat d'oportunitats. I aquest Govern de progrés ha fet polítiques d'igualtat d'oportunitats en el treball. Mai s'havien fet.

Jo el que li he de dir és que a aquesta consellera en aquest últim debat li hauria agradat que el seu grup..., més coherència, més rigor, senyora diputada, més complicitat, més sumes d'esforços, perquè, en definitiva, això és el que està esperant la ciutadania de nosaltres, eh? I si volem que la ciutadania cregui en el seu grup o en qualsevol grup parlamentari d'aquesta cambra, ens ha de veure sumant esforços davant de la crisi. Miri, això és el que ens dóna credibilitat. I amb aquesta interpellació, el seu grup no té cap credibilitat, perquè s'han utilitzat paraules sense sentit amb l'únic objectiu, no de sumar i fer front, sinó de desgastar. I aquesta no és la forma com es pot enfortir un país. Vostès que

amen tant Catalunya –com el Govern– haurien d'estar a l'alçada d'aquesta situació econòmica.

Miri, l'oposició només ha estat restant en aquest procés, en aquest procés d'aquesta crisi, i em temo i lamento, senyora diputada, que se'ls ha acabat el temps per sumar i per estar a l'alçada del que demana el país i del que demana cadascun dels aturats i aturades a què vostè feia referència que jo no em posava en la pell. Com em poso en la pell i parlo amb ells i fem polítiques per a ells, li dic que el seu grup no està a l'alçada de la situació econòmica del nostre país.

(Remor de veus.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera.

Interpel·lació

al Govern sobre la política de personal en el sector públic de la Generalitat (tram. 300-00310/08)

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la política de personal en el sector públic de la Generalitat. En nom del Grup de Convergència i Unió, per presentar-la, té la paraula la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats..., senyor conseller, bé, la interpellació que plantejem avui el nostre grup sobre les polítiques de personal al sector públic evidentment no pot deixar de tenir un caire o un sentit de balanç, però de totes maneres també li volem demanar tota una sèrie d'explicacions i fins i tot valoracions.

Mirin, el nostre balanç, lamentant-ho molt, doncs, és molt negatiu. Però, és clar, és que no és negatiu únicament per nosaltres; és negatiu per moltes altres persones, per molts altres sectors i actors que estan en l'àmbit i treballen en l'àmbit de les administracions i de les polítiques públiques. I parlem dels sindicats, i parlem dels professionals experts, i parlem d'una gran majoria del personal que treballa a les administracions públiques i que, òbviament, no depenen del tripartit per motius laborals o polítics.

El tripartit acaba una segona legislatura amb un increment desbocat de personal, però presumeix insistentment en l'aplicació de mesures de contenció que ni són reals ni són capaços d'aplicar.

Pressionats per la crítica dels problemes o pels problemes de pressupost, vostès encarreguen un estudi de simplificació i racionalització del sector públic que no es creu aquest Govern, que no compleix, perquè exigeix prendre decisions i trencar compartiments estancs del tripartit. I aquest estudi, que havia de suprimir i dissoldre o integrar cent tres entitats de les 245, ha servit finalment per integrar-ne quatre, però, això sí, crear simultàniament dues agències més.

I, senyors, per molt que vostès no ho vulguin acceptar, el nombre d'empleats públics l'any 2003 era de 140.000. I, escoltin, no n'hi havia cap d'amagat a sota la catifa, com alguna diputada d'aquesta cambra ha arribat a dir. I aquest any 2010 en són 226.000 confessats. I li asseguro que l'increment no és degut només a les tres emes –metges, mestres i mossos–, perquè en la resta de col·lectius ha incrementat en un 30 per cent. I li ho asseguro; el repte que ens demostrí el contrari, perquè les dades les publiquen vostès i el conseller d'Economia.

L'increment del sector públic empresarial ha estat desmesurat, en un 318 per cent, i tot no és degut, de cap manera, ni a la incorporació d'organismes per als pressupostos de les normes SEC, ni a la transferència d'algun organisme, com per exemple –sempre hi alludeixen– el Clínic.

En aquest sentit, també demanaria al superconseller Nadal que deixi de dir bajanades, quan fent ahir de portaveu deia que l'Administració actual no s'ha mogut de com va quedar el 2003, que l'havíem inflat nosaltres com un globus –és evident, l'havíem creat–, i que l'únic augment era degut a les famoses tres emes. Doncs, miri, també va dir que cada dia creaven dos llocs de metges, tres de mossos i cinc de mestres. I nosaltres els diem que cada dia vostès han creat cinc nous llocs de burocràcia en les administracions i en les entitats públiques. Jo per això demanaria que practiquéssiu aquestes operacions tan senzilles com són les de restar i dividir.

El personal eventual, els agradarà o no, però el 2003 n'hi havien 227 i actualment n'hi han 303. I els alts càrrecs, doncs també: n'hi havien 149 i ara n'hi han 247.

I, escolti'm, respecte de la racionalització i aprimament per la situació econòmica que patim, i que nosaltres denunciem, deixin de fer demagògia, deixin d'intoxicar i de fer por dient bestieses com que si governem acomiadarem cinquanta mil empleats públics. Per sort, els empleats públics són intel·ligents, els ho asseguro, i a més ens coneixen. La nostra racionalització i aprimament es refereix justament als càrrecs eventuais, als alts càrrecs, a les estructures duplicades i a les entitats que fan les mateixes funcions que fan altres organismes. D'això, potser, vostès ni en saben ni en volen saber.

Volem també denunciar la política partidista i d'amiguisme del tripartit pel que fa a l'accés del nou personal, de qualsevol categoria, des d'auxiliar fins a tècnics. Han incorporat amics, han incorporat parents i militants, amb responsabilitats a les executives dels partits, als ajuntaments i als consells comarcals. I no parlo de llocs d'alts càrrecs i de confiança, precisament. I si vol, després no tinc cap inconvenient a donar-li una bona quantitat d'exemples. Vostès ho vesteixen amb una correcció formal, amb la utilització d'un portal de col·locació a través de la intranet de la Generalitat on els llocs que s'ofereixen o bé ja estan adjudicats o bé estan vetats per a algunes persones que els sol·liciten.

El tripartit, d'altra banda, s'ha carregat el principi de transparència. (*Remor de veus.*) Sí, sí, fort, però se l'ha carregat. Presumeixen de molta transparència en la publicació dels noms i nivells dels que ocupen aquests llocs eventuais, però bé que hi han eliminat les referèn-

cies als DOGC, a on obligatòriament s'han de publicar les seves funcions. Suposo que és una manera de prevenir impugnacions en les tasques que s'assignen i que aquestes persones eventuals no poden fer.

La contractació de personal per a empreses es fa habitualment sense complir les normes: o hi ha convocatòria pública, fan contractes laborals indefinits, transformen contractes laborals d'alta direcció en laborals indefinits, per assegurar, òbviament, la reserva de plaça i l'increment de retribucions. Els conceptes pels quals es paguen dietes a càrrecs són indeterminats, i diferents segons el departament que els tramita; no hi ha cap instrucció clara, i es paguen no solament als càrrecs, sinó també a aquells a qui els acompanyen. I no cal dir res dels càrrecs a l'exterior, lamento dir-ho, perquè ha estat impossible saber quines retribucions tenen i quines dietes perceben.

El pagament per l'assistència als consells d'administració ha crescut de forma exponencial, i fins aquest mes de juliol vostès no sabien quins consells es pagaven i a quants consellers es pagaven.

La provisió o cobertura de llocs de treball amb caràcter definitiu, siguin de comandament, singulars o de lliure designació, és ara frenètica. Des del mes d'abril s'han publicat 392 convocatòries i 606 nomenaments, és a dir, 908 convocatòries i nomenaments. I és cert que cal complir la llei, cal complir la llei que obliga convocar els llocs si fa sis mesos que s'ocupen, però és que aquesta llei existeix ara i existia abans, i fins fa pocs mesos s'incomplia sistemàticament. Ara hi ha molta pressa, però hi ha pressa per consolidar destinacions definitives i retribucions a persones amb una antiguitat al lloc molt inferior a la que tenen altres funcionaris que arrosseguen una colla d'anys esperant la seva convocatòria.

I, si parlem de més irregularitats, només cal que mirin els criteris emprats per cessar interins, quan s'han hagut de col·locar els opositors que han guanyat la plaça per concurs. Si vol, també després li'n puc donar exemples, exemples ben clars.

La gestió dels recursos humans del tripartit. El tripartit ha fet una pèssima gestió de recursos humans. Han menyspreat la competència i professionalitat de molts empleats, han frustrat les seves expectatives de promoció, han buidat els seus llocs de contingut i els han comminat moltes vegades a marxar, fins al punt que han accedit a deixar el departament o el càrrec. Han acomiadat persones, i algunes d'elles, valentes, han presentat queixes i reclamacions a altres instàncies, entre les quals la inspecció de treball, que els ha reconegut un assetjament laboral, i vostè sap segurament de què li parlo.

Deixin-me fer una referència sobre el Projecte d'administracions públiques catalanes d'aquest Govern tripartit. El 2005 vostès aproven el Llibre blanc de la funció pública catalana, una diagnosi que havia de servir per al futur. Cada conseller de Governació, dels cinc que hi ha hagut, ha promès una llei integral de la funció pública catalana. Res de res.

I, finalment, han presentat al Parlament un projecte de llei de mesures d'ocupació pobre, mancat d'ambició i sobrer, perquè el que es proposa en aquest projecte es pot fer ja amb la normativa vigent. Un projecte que limita drets i amenaça el personal amb l'arbitrarietat si vostès l'apliquen, un projecte que extingeix el cos de subalterns amb un raonament frívol i inoportú, que aquest cos no té res a fer en aquests moments, i un projecte que té opinió unànime, una opinió unànime molt estranya d'aconseguir, que és el dissens de tots els actors i sectors relacionats amb les administracions i polítiques públiques. Ho lamentem molt, conseller, però tot això s'allunya molt d'un bon govern i de la transparència de què vostès fan galla des de l'any 2003.

Conseller, l'Administració d'aquest país no es mereix tan poc i tan malament.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

I per acabar, com avui és l'últim dia com a diputada d'aquest Ple, vull agrair la feina de tothom i reivindicar el valor de la tasca de tots en aquest Parlament. Tant de bo continuem treballant amb honestedat per Catalunya i per tots els seus ciutadans.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. L'honorable conseller de Governació i Administracions Públiques, el senyor Jordi Ausàs, té la paraula.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, bé, avui som en el darrer Ple de debat parlamentari de la legislatura, i la veritat, senyora Pifarré, em sap molt greu, una vegada més, eh?, aquest estil que té vostè, aquest estil parlamentari, em sap molt greu que precisament en aquesta matèria de la funció pública, a diferència probablement de moltes altres matèries, on el debat és constructiu, les seves intervencions, senyora diputada, sempre –sempre, sempre– vagin abocades a la demagògia, a la incorrecció en les dades, a la parcialització del que està passant, i disculpi la franquesa, sap que no és el meu estil, però a la falsedat, de manera claríssima.

Miri, senyora Pifarré, pot fer el que vulgui, és clar, està en el seu dret, però vostè no pot venir en aquesta cambra, deixar anar unes suposicions mal contrastades, amb l'única voluntat, amb l'única intenció de desprestigiar, d'una banda, el funcionament del sector públic, crec jo, però no tan sols això, de desprestigiar el Govern, amb l'única raó. I el Govern, vostè ho sap perfectament, no té per què veure les coses tothom de la mateixa manera, però vostè sap perfectament que ha dut a terme moltes mesures, moltes, per enfortir la maduresa, per enfortir la transparència, per enfortir la modernització del sector públic, com mai s'havia fet. I a més a més, com vostè sap –malgrat que diu el contrari–, la situació econòmica ha portat aquest Govern, ha portat el Departament de Governació a prendre mesures dràstiques de contenció

de la despesa. I s'han pres i han donat resultats, senyora diputada, i en continuaran donant.

Per tant, menysprear, banalitzar aquest recorregut, aquesta realitat, només, crec jo, és un símptoma clar, claríssim, d'una banda, de desconeixement de les actuacions del Govern, però, a més a més, jo crec que suposa també una falta de respecte al conjunt dels treballadors públics i a la Generalitat de Catalunya com a institució.

Miri, senyora diputada, en múltiples ocasions li hem ofert des del departament la possibilitat d'exposar, d'exposar-li a vostè personalment les dades, les reals, les dades reals d'ocupació, les actuacions dutes a terme pel departament, la fonamentació de les reformes que hem impulsat i que hem iniciat i que s'estan duent a terme, que vostè sap que han estat moltes. En definitiva, li hem ofert, per dir-ho d'alguna manera, contrastar el model. Però això a vostè no li interessa, senyora diputada, el model a vostè no li interessa, mai ha tingut vostè aquest interès, perquè no li interessa a vostè, senyora diputada, saber què està passant objectivament. *Mai* no hem tingut la possibilitat d'abordar amb vostè, senyora diputada, un debat sobre el model. Vostè només està preocupada per erosionar el Govern amb la xifra, amb el detall, fora de context, etcètera.

Miri, sap què passa, senyora Pifarré, senyora diputada? Passa que la Generalitat de Catalunya ja no és com abans; passa que, afortunadament, cada dia la Generalitat de Catalunya és més sòlida i és més transparent, malgrat que li pesi. Miri, la presa de decisions de què vostè parlava, sobre dimensionaments, la presa de decisions en la selecció del personal, en la provisió del personal, estan absolutament taxades, i vostè ho sap, ho hauria de saber, estan absolutament taxades i, a més a més, són públiques i són transparents; malgrat que li pesi, són transparents. I això, senyora diputada, ho sap molt bé, això no era abans d'aquesta manera. I aquest crec, precisament, que és el seu principal perjudici, que fa precisament que vostè hi vegi el que no hi ha, és a dir, que vostè s'entossudeixi una vegada i una altra a ajustar xifres, ajustar casos concrets a unes conclusions que prèviament vostè ja havia construït: «Ostres!, que un magnífic titular no ens espantlli la realitat.»

I en aquest punt sí que em voldria mostrar comprensiu, em voldria mostrar comprensiu perquè, perdoni eh?, però, havent vist el que va fer el seu partit quan governava en matèria de funció pública, entenc la seva malfiança. Perquè, escolti, senyora diputada, la Generalitat no és nostra –la Generalitat no és nostra–, tots els ciutadans i totes les ciutadanes són Generalitat, som Generalitat. És clar, si avui jo li puc dir i vostè sap, malgrat que digui el contrari, que hi ha 218 eventuals i 205 alts càrrecs i podem conèixer amb exactitud els seus sous, els seus nivells retributius, és perquè aquestes dades avui es publiquen, aquestes dades s'actualitzen a la web des de l'any 2004, i abans tot era opacitat. Si avui podem saber quines són les indemnitzacions en contractes d'alta direcció, senyora diputada, és perquè ha estat degudament regulat. Abans –ho recorda?, no fa pas tants anys–, abans hi havia contractes blindats, alguns dels quals, com vostè sap –ho sap perfectament oi?–, van acabar als tribunals. Ara no n'hi ha cap. Si avui

podem dir, senyora diputada, que hi ha 22.000 persones contractades en consorcis, contractades en fundacions, és perquè des de l'any 2006 que recollim, que difonem aquestes dades. Abans no hi havia cap dada disponible. De fet, senyora diputada, si avui es pot obtenir una xifra del conjunt de les plantilles del personal del sector públic, és perquè els pressupostos, per fi, tenen en compte el conjunt d'organismes perifèrics de l'Administració, a diferència d'abans.

Per tant, senyora diputada, jo li demanaria a vostè i als seus responsables de premsa que deixin de modificar la realitat i, per tant, deixin de repetir una vegada i una altra i una altra que el nombre de funcionaris és aquest i és aquell altre i és el de més enllà. Si avui podem dir que estem reclutant els millors professionals, és perquè mai, mai com ara s'havien objectivitzat, mai com ara s'havien sistematitzat uns concursos oposició. Li ho tornaré a repetir: uns concursos oposició. Deu saber vostè –ho sap perfectament– que l'època en què va governar la seva coalició vam tenir vuit anys d'aturada en les ofertes dels cossos generals, és a dir, vuit anys sense convocar concurs oposició dels cossos generals. Li ho tornaré a repetir: un, dos, tres, quatre..., fins a vuit anys seguits sense convocar concurs oposició dels cossos generals. I ara, que es fa un esforç importantíssim per regularitzar aquesta situació, cada vegada que el Govern adopta treure a concurs el concurs oposició, no per engreixar l'Administració, com vostès diuen, sinó per regularitzar la gent que fa anys i anys, moltes vegades, que treballa en el si de l'Administració, sense que la seva plaça hagi sortit a concurs oposició, ens diuen que engreixem l'Administració, que multipliquem l'Administració, que colloquem els nostres, els amics, els saludats, els del partit. La demagògia pura i dura, senyors diputats, senyora diputada.

Mirin, hi ha molts exemples, molts, que denoten la voluntat per fer bé les coses i per avançar cap a un model d'ocupació preocupat –si em permeten, encara que sigui una paraula una mica gastada de tant fer-la servir– per l'excel·lència. Vostè sap, senyora diputada –no li faria res, de tant en tant, reconèixer-ne alguna–, que s'ha millorat clarament la selecció. O no? Vostè sap, senyora diputada, que hi ha convocatòries cada dos anys, biennals, per als cossos generals, i convocatòries cada tres anys, triennals, per als cossos especials. Vostè sap, senyora diputada, que s'ha incrementat molt el propi coneixement de l'organització, una qüestió que és imprescindible, per descomptat, per definir polítiques públiques. O bé, per exemple, que s'han consolidat mesures claus d'estructuració de la modernització de la funció pública, com són els àmbits funcionals o com és la tecnificació de plantilles. O bé, per exemple, que s'ha modulad, malgrat que, ostres, li sàpiga greu, però és així, el creixement de l'Administració clarament cap a mossos, cap a mestres i cap a metges; i això ho sap vostè, ho sap molt bé, malgrat que s'entesti una vegada i una altra a repetir i a dir el contrari. Vostè sap que s'han adoptat mesures per adaptar-nos al context de crisi econòmica, s'han pres aquestes mesures i hi han uns resultats i donaran més resultats encara molt aviat.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller. La senyora Pifarré, per fer ús del torn de rèplica, té la paraula.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyor conseller, vostè s'ha passat la meitat de la seva intervenció no contestant res del que jo li he dit, cap ni una de les coses –ni una. El que ha fet és parlar de demagògia, de falsedats i de menyspreu, i de desconeixement.

Miri, no sé qui pot tenir desconeixement. Li asseguro que fa temps que en tinc una mica, de coneixement d'aquestes qüestions, i que a més a més he continuat tenint-ne. Jo no sé si vostè té coneixement del que està passant en l'Administració pública de la Generalitat. Perquè li asseguro que ens arriben de totes les parts, ens vénen persones que no tenen res a veure amb les nostres formacions polítiques i ens demanen suport i ajut. Això ja és greu.

El discurs que vostè ha fet jo crec que és la constatació d'una situació claríssima, que és el fet que vostè fa el discurs des de l'amargor i la incapacitat de dissenyar un model de funció pública. No sé si en algun moment s'ho han plantejat, però evidentment no els ha sortit, i potser han acabat pensant que ja estava bé.

Parla de falta de respecte als empleats públics. Miri, vostè, faci una prospectiva i vegi les intervencions quan vostès estaven a l'oposició i nosaltres estàvem en el Govern. I potser aquests temes no sortien. Fora d'aquella font que vostès van trobar, que era el fet d'aconseguir..., d'aconseguir els noms del personal eventual. Molt bé, estan molt ben publicats. Ja li he dit el què: cada vegada es treuen més coses de les publicacions dels eventuals; per tant, tanta transparència ja és menys transparència.

Nosaltres respectem molt els empleats públics, sobretot perquè tenim la concepció molt clara d'un tema, que és que la màquina i un govern han de tenir un instrument i aquest instrument és el seu personal. I aquesta màquina ha de funcionar, i si aquestes persones no tenen motivació, no saben què han de fer, no saben perquè ho fan, és quan, precisament, arriba aquesta desídia i aquesta desmotivació que es pateix en aquests moments.

Jo crec que a vostès realment el model no els interessa. Escolti'm, el que va fer la Generalitat, que, a part de crear-la, doncs, es van fer coses, no tan ben fetes i altres molt més ben fetes..., és que vostès..., escolti'm, amb set anys han acabat desfent la Generalitat. Era difícil, sí senyors –era difícil–; l'han..., estic parlant, òbviament, de les polítiques de personal, eh? (*Veus de fons.*) Estic parlant..., jo crec que estem en una interpel·lació de polítiques de personal, no de tot l'univers i de tota l'obra de Govern.

El tema dels contractes blindats em fa molta gràcia a mi, perquè, sí, efectivament, vostès parlen dels contractes blindats, dels nostres dos contractes blindats amb dues entitats, amb desconeixement, com allò que fem que estudiem moltes vegades i que veiem que passa en la Sindicatura de Comptes quan analitzem els expedients. Però, escolti'm, es que vostès ho han arreglat fà-

cilment: han agafat, han fet un decret en el qual eleven, per interès públic, la possibilitat del blindatge d'aquests contractes. I es queden tan amples! I això ho comencen per la Corporació Metropolitana, per la Corporació de Mitjans Audiovisuais.

Els concursos oposició jo li haig de dir que no han millorat en res. És evident que se'n fan ara més. Sap per què? Perquè vostès han posat tanta gent –han posat tanta gent– que és una bomba de rellotgeria aguantar sense treure els concursos oposició. I nosaltres, en canvi, teníem un acord de Govern pel qual s'havia de contenir el personal. És per això que vostès fan més concursos oposició.

Per tant, conseller, jo, la veritat, li agrairé –sobretot, li ho agrairé– que, en comptes de parlar, doncs, més amb aquest to personal, el que podem fer és contrastar, és ratificar o donar la seva opinió respecte de les dades –de les dades–, i, si no, doncs, quedem un dia i li explicaré exactament les dades, que, per cert, vostè també les coneix, si es que en sap i les coneix.

Gràcies, president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Honorable conseller té la paraula per al torn de rèplica.

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, efectivament, jo li parlava de model i he trobat a faltar al llarg de tota la legislatura el seu..., en fi, mínim, per no dir nul, interès en parlar del model, parlar de les xifres, d'aquest, de l'altre, i moure-les cap aquí i cap allà. I el model, efectivament, hem tingut un interès molt important en parlar del model. I és clar que tenim el model i el model és la nova Llei de funció pública.

És a dir, vostè n'ha parlat. Ha anunciat el projecte de llei, i que és un projecte de llei que està en aquesta cambra i que no ha pogut tirar endavant; però és bo de dir-ho: després de vint-i-cinc anys, per primera vegada, amb aquest model es proposen reformes importants, reformes substancials en la selecció, per exemple, eh?, promoure una selecció especialitzada, crear agrupacions de llocs de treball, impedir que es pugui accedir a prestació de serveis temporals si no s'ha superat un procés previ de reclutament, descartar l'opció del concurs i apostant pel concurs oposició, com abans li deia, com a sistema d'accés, i, per tant, plantejar un període de prova obligatori, reforçar el paper central de supervisió de validació de qualitat de l'Escola d'Administració Pública de Catalunya. El model hi és, senyora diputada! El model hi és, el que passa és que no hi han volgut participar mai. És ben legítim i és just, però, en tot cas, no parli que no hi ha model, perquè el model no l'han volgut.

Vostè em parlava, una vegada més, dels alts càrrecs, del personal eventual. I avui tornava a dir les mateixes xifres que em deia a la interpellació anterior, que després, doncs, va reproduint en els mitjans de comunicació a través d'una nota de premsa. Miri, vostè em va

dir, i avui ho torna a dir en aquesta cambra, que hi ha 247 llocs eventuais als departaments. Doncs no: n'hi havia, quan ho va dir llavors, i n'hi ha, 220; és a dir, n'hi havia 220 quan ho va dir vostè, i avui, a dia d'avui, n'hi ha 218.

Pel que fa als alts càrrecs, doncs s'han reduït, i s'han reduït de manera important: el desembre del 2008, n'hi havia 209, ara passem a 200. Ja li ho he dit en alguna altra ocasió: l'any 2003 els alts càrrecs suposaven un 0,31 per cent del total del pressupost del capítol I; i l'any 2008 els alts càrrecs suposaven un 0,28 per cent del total del capítol I, i avui –avui–, amb totes les mesures de contenció adoptades, de ben segur que estem en xifres clarament inferiors, perquè s'han adoptat mesures de contenció. I vostè ho sap. I, per tant, no val la pena, doncs, de minimitzar-ho ni frivolitzar en aquest sentit.

Jo crec realment, senyora diputada, que, al llarg d'aquesta legislatura, Convergència i Unió, la formació política que vostè representa, ha perdut també una bona ocasió de caminar junts amb una qüestió com és la funció pública, que no hauria, que no ha de tenir color polític, de cap de les maneres. I, per tant, que és bo que, més enllà dels partits, de les solucions polítiques dels partits que governin puntualment en un moment o altre, hi hagi una manera d'entendre el conjunt de la funció pública. Això és el que hem intentat, i això és el que hem intentat amb el model del projecte de llei que vostè coneix, que vostè sap, però crec que ho va ventilar molt alegrement.

Miri, abans em parlava de la supressió del 20 per cent de l'aprimament de l'Administració. No ho he dit jo! El president del seu grup parlamentari ho va dir ahir mateix, i avui els mitjans de comunicació ho reproduïxen exactament d'aquesta manera: «Mas promete reducir la Administración de la Generalitat al menos un 20 por ciento.» (*Veus de fons.*) Europa Press, eh? Això és el que diuen els mitjans de comunicació. (*Veus de fons.*)

Jo crec, sincerament... –sincerament, ho crec–, que és una frivolitat. Crec que és una frivolitat pensar que amb titulars d'aquestes característiques, amb titulars sobre retallades a les administracions públiques catalanes, es contribuirà, contribuirem de manera positiva al desenvolupament integral, transversal, del nostre país. Ho dic –ho dic– de debò. Perquè, escoltin, eliminar estructures de gestió –eliminar estructures de gestió– no vol dir necessàriament estalviar recursos. Eliminar estructures de gestió també vol dir sacrificar prestacions, també vol dir sacrificar estratègia, resultats, qualitat.

I, des d'una perspectiva de govern, una mesura com aquesta, una mesura com la que s'ha anunciat, sense a més a més haver avaluat –ho crec jo, n'estic convençut– molt detingudament les conseqüències..., home!, si em permeten l'expressió, jo crec que, com a mínim, s'ha de titllar d'una actitud pedant. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Què vol dir eliminar en l'àmbit de la salut o de l'ensenyament?

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

...o del treball o de la innovació? Vostès tenen quaranta-vuit diputats... –acabo, senyor president–, quaranta-vuit diputats i diputades, que, per tant, fan, entenc, la funció, el paper d'impuls i de control de l'acció del Govern i ho han fet durant els darrers set anys. I no han pogut concretar res més? Amb set anys de control de l'acció del Govern no han pogut concretar res més que dir que el 20 o el 25 per cent de l'Administració s'aprimarà? Ni parlant d'organismes, ni parlant de cap concreció més?

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller de Governació i Administracions Públiques

Jo crec realment que el que cal, senyor president, senyora diputada, senyors diputats, és treballar per una administració, una administració pública del conjunt de les administracions públiques de debò –de debò, de debò–, al servei del país, del conjunt del país, més enllà de les conjuntures polítiques que es puguin produir una vegada o una altra.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'acció social de suport i atenció a les persones i a les famílies (tram. 300-00311/08)

L'onzè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'acció social de suport i atenció a les persones i a les famílies, que, en nom del Grup de Convergència i Unió, presentarà l'il·lustre diputat senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, honorable consellera, honorable conseller..., bé, acabem aquesta legislatura amb una darrera interpel·lació que és sobre política social, perquè per a Convergència i Unió, formació catalanista, entenem que el país comença amb les persones, són les que conformen la nació i som als que hem de servir.

Vostè sap, en aquesta legislatura, que en els temes importants, que han estat un grapat de lleis en l'àmbit social, començant per la Llei de serveis socials, la Llei d'acollida, la Llei d'infància, etcètera, no cal citar-les totes, vostès han tingut la nostra col·laboració, el nostre diàleg. Hi ha hagut voluntat de pacte perquè ens interessa, ens ha interessat sempre la política social. I vostès hi ha hagut vegades que han estat receptius.

Ara, aquestes dies, vostès ens diuen que han complert el 90 per cent del seu Pla de govern. Clar, les lleis són

importants, però, consellera, el més important és complir-les. Perquè les lleis generen drets, i els drets generen deures a les administracions precisament per donar aquell dret concret.

Vostès diuen: hem complert el 90 per cent del Pla de govern. Doncs, si l'han complert, veient la fotografia que té avui la societat catalana, d'atur, d'atur juvenil, de pobresa –el 20 per cent, consellera–, vol dir que alguna cosa ha fallat. I és que aquest Pla de govern i aquesta fórmula de govern no era bona per al país, no era el que el país necessitava. I per això el que vostès han plantejat no ha respost a les necessitats de la nació catalana en aquests moments.

Vostès han practicat més la política d'aparador, de fer veure que fan el que no pensen fer. I això ha passat amb moltes coses, que ara li'n posaré algun exemple, però, a més a més, també fent un ús partidista de les institucions. I avui li puc donar un exemple: aquesta foto. (*L'orador mostra una fotografia a la cambra.*) Aquesta fotografia, consellera, és d'avui, és d'aquí, a les escales del Parlament. La fotografia en si no té més, però si mirem on està aquesta fotografia, està a la web de la Generalitat, i qui veig que presideix aquesta fotografia sobre la Llei de joventut no és vostè, és el president d'un grup parlamentari. I això està penjat a la web de la Generalitat de Catalunya avui. I seria millor que la retressin, aquesta foto. I, a més a més, si mirem les cares, jo no sé qui havia avui al carrer Calàbria, però s'ha emportat tota la claca aquí. Si vol, li vaig posant noms a cadascú dels que hi ha aquí.

Per tant, també és bo que convidin les entitats i no cal a tots els funcionaris que han anat col·locant amb noms i cognoms. I, per tant, doncs, això també és important.

Vostès fixin-se en aquesta política d'aparador que jo li explico. Fa pocs dies, quinze dies, vostès, amb set anys de retard –amb set anys de retard–, aproven un decret del Fons de garantia d'impagament de pensions –set anys de retard: va entrar en vigor el 16 de gener del 2004, la creació d'aquest fons, que venia d'una llei del Govern de Convergència i Unió, aprovada per aquest Parlament, i, a més, en la qual el seu grup parlamentari va tenir també un paper important, set anys–, i quan l'aproven vostès fan veure que l'han aprovat, i una pobre família que no estigui cobrant la pensió d'aliments pot pensar: «Mira, ja ho cobraré, per fi, set anys després», que vol dir que són famílies que ho estan passant malament. Quan llegeixes la lletra petita, diu que entra en vigor el maig del 2011. I avui, en aquest pamflet que ens ha fet arribar el president de la Generalitat sobre com està funcionant el Govern, doncs, primera esmena, diu que entra en vigor el gener del 2011, eh?, el gener del 2011; miri-ho: gener del 2011. Si això ho han fet per informar, doncs, compte, eh?, perquè no estan informant.

Aquí, diu moltes coses. Diu que han creat la figura de l'assistent personal; és cert, per no donar-la: n'hi ha divuit. He mirat l'Imsero, avui, quants en tenen donats d'alta: divuit –ja sé que té dos convenis, un amb Ecom i un amb la Fundació Autònoma Solidària–; poquets, eh?, davant de milers i milers de cuidadors no professionals.

Han deixat de banda la promoció de l'autonomia personal. Vostès han situat en el centre dels serveis socials la dependència i no han tirat endavant la promoció de l'autonomia personal i posar al centre la persona en el seu conjunt.

I, fixi's, vostès, que ara que ve campanya electoral tornen a ser independentistes, quan... (*Remor de veus.*) No, no, no en són. Durant la legislatura, vostès s'asseuen aquí i deixen de ser-ho; només ho són quan ve la campanya. Perquè jo recordo el primer Ple que hi va haver aquí, que vam defensar un recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei de la dependència, que envaeix les nostres competències exclusives, aquesta llei que el que ha fet és trencar el model català de promoció de l'autonomia personal per crear un sistema espanyol de la dependència a Catalunya, promogut per un grup independentista, doncs, resulta que vostès no hi van voler donar suport, i tenien un informe de l'aleshores Consell Consultiu de la Generalitat que els deia que envaïa les competències de la Generalitat de Catalunya. I a més a més també li vam dir: «I el finançament no li arribarà.» I vostè després s'ha anat queixant que si per cada euro de l'Estat la Generalitat n'havia de posar tres, tres vint-i-cinc, depèn dels diferents moments de la legislatura.

Per tant, consellera, vostès, en lloc de crear aquest sistema català de benestar, han volgut agafar el model estatal. Abans, Catalunya era el model; avui vostès els conviden que segueixin aquell model. I vostès hi van ser còmplices i no van voler defensar el nostre autogovern en un tema tan important que és amb el que li he començat en la meua intervenció: servir les persones i servir-les des de Catalunya amb un autogovern que creï un model propi del país.

A més a més, vostè aquest sistema d'atenció a les persones..., per exemple, si l'agafem en el tema de residències de gent gran, per agafar-ne un –no em donarà temps de fer tots els temes que jo voldria. Vostès van dir –primera legislatura, hi ha aquí la persona que ho va dir–: «Cada any crearem 2.500 places pròpies de residència assistida per a gent gran; en els primers quatre anys, deu mil.» Es poden mirar les actes d'aquí el Parlament, perquè això es va dir aquí. Sap quantes n'han creat, amb les seves memòries, en el moment més àlgid, que va ser l'any 2008? 736, 736 places pròpies. Places, estic dient, pròpies. És que qui ens va venir aquí ens va dir que serien pròpies, públiques, d'aquelles que els agraden als d'Iniciativa: públiques, públiques, públiques, eh? Van dir això. I vostè ha avançat per un camí que a nosaltres ja ens agrada, però que vostès han incomplert això que diuen que han complert al 90 per cent, que vostès van dir una cosa i no l'han fet.

Per tant, escolti, vol que li digui quina és la ràtio de places de residència pròpies de l'any 2003, a vostè, que li agrada tant parlar sempre de l'any 2003 –viu al 2010, eh?–? Doncs, el 0,66. I sap quina és ara –places pròpies, consellera, places pròpies–? 0,66; el tant per cent és el mateix i això que «Convergència i Unió...» Doncs, el mateix. Miri-ho, són les seves memòries. Aquelles que deixarà allà, doncs, aquelles. Doncs, són aquelles memòries. I per tant allà hi ha aquesta xifra: el 0,66. Per

tant, no avança gens amb aquestes places que vostès van dir.

Però a més a més van dir: «Arreglarem la situació laboral del personal d'atenció a la dependència.» Ho han fet? No. Ho han fet? No.

I a més a més avui les residències encara tenen un preu públic de l'any 2009, encara no han posat el preu del 2010, i a més a més té un contingut, perquè vostès estan posant una clàusula que no respecta el conveni. I això ho sap; ho estan fent malament.

I a més a més diu: «Ara hi haurà dos preus.» Escolti, ja tenim dos IVA, gràcies als socialistes. Ara, dos preus també? Dos preus, dos IVA. Escolti, la gent necessitarà una guia per anar a una residència, que els haurem de... Quan un es comença a fer gran li haurem de donar la guia de l'IVA i del preu públic del seu Govern. Menys mal que això s'acaba.

Per tant, escoltin, una altra qüestió, la família. Nosaltres li vam dir des de la primera interpel·lació: «Vostès no només han tret el nom de la família en el seu departament, sinó que la política familiar...» Això sí, en lloc de «família», ara parlen de «famílies», però, en canvi, les ajudes han minvat, perquè vostès han tret en la lletra petita una paga: de les quatre que abans hi havia, ara n'hi ha tres. És a dir, amb vostès un i un no fa dos, fa un; amb Convergència i Unió, un i un feia dos, i, amb vostès, ara, un i un fa un, perquè (*veus de fons*) resulta que el primer any i l'últim –acabo, senyor president–...

El vicepresident primer

Sí, senyor diputat.

El Sr. Cleries i González

...doncs, no suma bé això. Per tant, no només ha desaparegut el nom, sinó també la política familiar. I, en tot cas, en la meua rèplica li ho podré completar.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, l'honorable senyora Carme Capdevila, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats... Vostè ho ha dit al començament, avui tanquem aquesta legislatura amb una interpel·lació sobre polítiques socials, i jo diria que també la vam començar, perquè he tingut la gran sort, aquesta legislatura, doncs, que ple rere ple..., jo diria que un ple tenia interpel·lació, el següent no, perquè hi havia la moció subsegüent, i, si no, ho intercalàvem amb preguntes. Per tant, hem estat molt informats, al llarg d'aquesta legislatura, de tots els avenços que s'han produït en les polítiques socials del nostre país.

Jo he estat quatre anys escoltant intervencions agres, d'una agror que no entenia, he rebut acusacions de tota mena, fins i tot acusacions fetes amb molta mala in-

tenció... (*Veus de fons.*) Sí, els puc posar l'exemple de l'edifici del Fòrum, per exemple; si vol, tornem a recordar-ho.

Malgrat tot –malgrat tot–, senyor diputat, jo he vingut avui i vull acabar aquesta legislatura d'una manera tranquil·la, i de mi no sentirà cap motiu de crispació, malgrat que sé que l'està esperant. Per tant, aprofitaré aquesta estona que em dona o que em permet per explicar l'obra de govern que s'ha fet en polítiques socials (*forta remor de veus*), donant resposta...

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...donant resposta a les seves preguntes.

Abans, per això, deixi'm, permeti'm una petita llicència referent al Decret del Fons de pensions compensatòries, un decret que hem aprovat més tard del que a mi m'hauria agradat; és un decret que desplega la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista, aprovada el 2008, i per tant s'aprova amb un any i mig..., no arriba als dos anys de retard.

Si vostès es refereixen a la Llei de suport a famílies, i com que a vostè li ha agradat també en aquest apartat fer història, permeti'm que li recordi que ja l'any 96, quan vostès governaven, el senyor Ridao va presentar una proposició de llei perquè es constituís el decret de compensació de pensions alimentàries, el 96. Va decaure, vist que el Govern no va donar conformitat a la tramitació. Aquesta va ser el 20 de febrer. El 18 de març del 96 es va presentar una proposició de llei, també pel diputat Joan Ridao, decaiguda, vist que el Govern no va donar conformitat a la tramitació.

El 96, el 31 de maig del 96... Bé, vaig saltant, perquè evidentment... El 2000, el 14 de novembre del 2000, es presenta una altra proposició de llei, del senyor Joan Ridao, que en aquest cas el senyor Ridao queda molt satisfet perquè, al cap de tots aquests anys, el Govern li diu que ara farà un estudi per saber el nombre de beneficiaris. Bé, jo crec que en les polítiques –crec que en les polítiques– s'ha de tindre memòria. Després, posteriorment, el 2003, no el 2000..., o sigui, tarden tres anys a fer un estudi dels possibles beneficiaris, i el 2003 aproven la Llei de suport a les famílies.

Dit això, bé, li ho poso perquè se'n recordi i perquè ho tingui present. Nosaltres aquest decret l'hem fet desplegant la llei de suport, la Llei dels drets de les dones per a l'eradicació de la violència masclista.

I respecte als temes..., l'altra llicència que em permeto –i a partir d'ara dono respostes, perquè també estic donant respostes al que vostès m'han formulat– és que vostè em parla que vostès són els grans... També ho he descobert, eh? No es creguin, eh?, jo també he descobert que vostès ara són independentistes; jo no ho havia sabut, fins ara vostès no se n'havien manifestat. Fins i tot he pogut compartir una manifestació cridant «independència» amb gent d'Unió, cosa que m'ha agradat i m'ha sorprès de manera molt satisfactòria, perquè,

com més independentistes hi hagi en aquest país, abans podrem declarar la independència. (*Remor de veus.*)

Dit això, dit això, dit això...

El vicepresident primer

Si us plau... (*Persisteix la remor de veus.*) Si us plau, si us plau... Senyora consellera, un moment, per favor. (*Pausa.*)

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Dit això, vostès voten en el Congrés dels Diputats en contra de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència per raons competencials; una llei –una llei, una llei– que en aquests moments dona atenció a més..., o a l'entorn, gairebé, de 150.000 persones, que ja han rebut un programa individual, se'ls ha fet o han tingut l'oportunitat, que estan rebent una prestació econòmica o una prestació de serveis.

En aquells moments, això, vostès voten en contra de la dependència per raons competencials, però al cap de poc temps voten una llei de l'audiovisual que és tan invasiva com la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència, i en aquest cas hi voten a favor, perquè evidentment vostès no es poden posicionar contra els lobbys empresarials d'aquest país. Per tant, quan es tracta d'atendre persones, tenim problemes de competència; quan es tracta de protegir els lobbys empresarials, dels problemes competencials ens n'oblidem tranquil·lament.

Bé, places públiques. És veritat i en aquesta legislatura... No sé, jo..., a vegades, me sobta que no recordi la Llei de serveis socials. La Llei de serveis socials diu que crearem un sistema públic de serveis socials, i aquest sistema públic de serveis socials es forma amb places pròpies, amb places públiques, amb places concertades i amb places col·laboradores. Nou mil places públiques és l'increment d'aquesta legislatura; nou mil places públiques, entre pròpies, concertades i col·laboradores. Nou mil. Jo crec que hem superat –crec que hem superat– aquelles previsions inicials que constaven en el mateix Pla de govern.

Bé, em parla de les famílies. En cap moment –en cap moment–..., i encara no entenc que a hores d'ara els amoïni tant el fet que hagi desaparegut del departament el nom de «família», no «famílies», «família», els hagi desaparegut aquest nom, quan és aquest Govern el que fa la majoria de polítiques de suport a les famílies. Polítiques de suport a les famílies que no només es queden amb els ajuts per fill a càrrec, que s'han incrementat perquè s'han incorporat monoparentals, s'han incorporat nombroses, s'ha allargat el temps que poden rebre aquesta prestació, també s'han incorporat els ajuts per a aquelles famílies amb especial situació de vulnerabilitat amb parts múltiples, adopcions, etcètera. Per tant, a mi no em vingui dient que aquest Govern no ha estat al cas de les famílies.

I ho ha estat també perquè les famílies catalanes són diverses i no em repetiré per dir-ho, no existeix ja un únic model familiar, i en aquelles famílies que tenen més dificultats o que són més vulnerables com per exemple les

monoparentals, doncs el reconeixement, l'acreditació de famílies monoparentals equiparant-les –equiparant-les– als avantatges de les famílies nombroses crec que també és un avenç important, sobretot de reconeixement d'altres realitats familiars que hi ha a casa nostra.

I aquesta ha estat una..., sobretot els dos últims anys, que el suport a les famílies s'ha fet donant suport i atenent les cobertures sobretot de les urgències socials. La llei de prestacions..., la llei de prestacions de caràcter econòmic estableix que les urgències socials són competència municipal, excepte el tema de les persones transeünts.

Aquest Govern va tindre molt clar ja l'any passat una transferència directa a tots els ajuntaments, consells comarcals, en el qual es va tindre com a criteri la població, una transferència de diners perquè des de la proximitat es poguessin atendre totes les urgències socials. L'any passat vam transferir 3 milions i mig, el 2010 s'han transferit 5 milions d'euros.

Però paral·lelament s'ha treballat conjuntament amb les entitats que en aquests moments tenen actuacions directes en aquest àmbit, com pot ser Banc d'Aliments, Creu Roja, Càritas entre altres, i aquest any s'ha obert una convocatòria extraordinària per a elles –per a elles– per a aquestes entitats, de 3 milions i mig d'euros.

Però hem ajudat les famílies en quelcom més important, hem incrementat, per exemple, un 20 per cent els...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...serveis d'ajuda a domicili el 2009 respecte al 2008.

I evidentment en el torn de rèplica li acabaré de donar més dades importants en què s'ha avançat en la protecció a les nostres famílies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor Cleries, té la paraula per al torn de rèplica.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, m'ha començat parlant d'independència, ja li he dit que ara que ve campanya es torna independentista, però fins ara ha estat amb el senyor Montilla, donant-li suport, que li diu que la independència porta a la decadència. Per tant, aquí molta bandera independentista però fins ara porten set anys a les ordres del PSOE, aquí, ben assegudets. Per tant, això que quedi clar. (*Remor de veus.*)

Vostè parla de finançament, consellera, finançament, vostè sempre posa al costat del 2003 el 2010, 2003-2010. Doncs, miri, aquestes xifres no es poden valorar així, s'ha de valorar en tant per cent, tant per cent de despesa social de Convergència i Unió l'any 2003, agafa la calculadora, suma, totes les partides socials el 55,5 per cent i ara suma el 2010, el 54 per cent. Per tant, menys

recursos en números relatius que són els que valen, perquè vostè no pot comparar això amb això, 2003 amb set anys que han passat i amb un finançament aconseguit per Convergència i Unió que li recordo, quan Convergència i Unió millora el finançament a què el dedica? A les vídues, donar complement a les persones vídues que vostè els ha congelat l'ajut i també ha congelat el topall i la majoria han perdut..., i ho diuen els programes dels pressupostos, han perdut el complement de la pensió de viduïtat. Després la pobresa diu que majoritàriament són dones soles i famílies monoparentals a les que no els donen el fons de garantia per impagament de pensions. Per tant, això també tingui-ho present. Que vostè un dia em va dir: «És que això és violència masculista.» Sí, em va dir que era violència masculista, el tema del fons d'impagament, sí, econòmica, violència econòmica masculista. Aleshores si segueix per aquest camí durant set anys vostès han estat fent violència econòmica institucional, perquè això és així. (*Remor de veus.*) Set anys sense aplicar-ho, consellera, això és així. Per tant, els números són aquests, el 55,5 per cent que nosaltres hi hem dedicat.

Una altra qüestió, família, vostès han congelat els ajuts 2008, 2009 i 2010 l'ajuda és la mateixa, tant per a les monoparentals i nombroses com també per a les famílies que tenen criatures de zero a tres anys, no ha fet créixer les franges d'edat, que ho van prometre en el programa i aquí no en parlen –i aquí no en parlen– en aquesta memòria. Per tant, això, consellera, també ho ha fet.

Infància. Té infants en llista d'espera per entrar a centres, i vostè va dir que la política d'infància seria una prioritat. I a més a més tenim pendents des de fa més de dos anys veure els expedients, aquest és un govern transparent, no hem vist aquesta transparència per enlloc.

Llei de prestacions socials, les vídues ja li ho he dit, creem un indicador de renda de suficiència de Catalunya, que bé, per decidir nosaltres i després diu: «L'augmentarem el que s'augmenti IPREM.» Escolti, doncs si és per fer això no cal, esperem el que ens manin des de Madrid, des del seu independentisme de fireta, i ja en tenim prou. No, escolti, nosaltres volem decidir i autogovernar-nos en aquests temes, i en la política social especialment.

I a més a més vostès han estat set anys governant, i han pogut fer tots els plans, tot el que han volgut, doncs no, els fan ara: Pla d'inclusió social 2010-2013, no pateixin, això ja ho decidirà el poble de Catalunya qui l'ha de fer, aquest Pla d'inclusió social, la sobirania del poble de Catalunya ho dirà. Sí, perquè mentre, aquests anys, primer tripartit Pla pobresa zero, només van fer-ne la tercera part, el zero. (*Remor de veus.*) Després, Pla d'inclusió social, que li hem reclamat, no l'han fet fins ara, 2003-2010. I després també recordi una altra cosa, que han fet només plans d'inclusió local. Per tant, aquesta situació s'ha donat en tot, política d'aparador, li ho he dit en començar. O, per exemple, el partit del president de la Generalitat ha retallat el fons per a la integració de les persones immigrants per a aquest any, i vostès han hagut d'empassar-ho i menys diners per arribar a les

polítiques d'integració. I després hi ha hagut tot una política partidista amb tot el traspàs que es va fer del departament antic de Benestar a Governació amb els casals de gent gran, amb tot un seguit de..., les oficines de Benestar i Família i tot això ha anat en detriment de les polítiques de prevenció. L'altre dia vostè parlava del poble gitano, però si el poble gitano no depèn de vostè, que depèn del conseller de Governació, perquè li van passar a ell. Per tant, pot parlar del que vulgui, però vull dir que vostè no decideix, ho decideix el conseller de Governació.

Per tant, consellera, per a nosaltres vostè diu: «Convergència i Unió m'ha fet moltes interpellacions.» –i acabo, senyor president–, per què? perquè ens interessa la política social, ens preocupa, és la nostra prioritat, servir el país, servir la gent i especialment a qui no pot seguir. (*Remor de veus.*) Però no pateixin, no cal que cridin tant, perquè ara comença el canvi.

Moltes gràcies.

(*Fora remor de veus i aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera té la paraula per al torn de rèplica.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, un canvi que ens portarà el retrocés en les polítiques socials... (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

I vostès es posen les polítiques socials a la boca, però no tenen cap mena de problema de recolzar, amb la seva abstenció, la congelació de les pensions de la gent gran. (*Remor de veus.*) Vostès no tenen cap recança a l'hora de fer-ho. No, no estic parlant dels Socialistes, estic parlant amb Convergència... (*Remor de veus.*)

El vicepresident primer

Si us plau...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Però estic parlant de Convergència. Miri, parlem de percentatges, i no vull remuntar-me massa enllà, però..., no –no–, simplement li dono percentatges ja que vostè me'ls ha donat. Quan nosaltres..., el primer tripartit va accedir al Govern, jo recordo aquest Parlament de fer nombroses resolucions demanant que en polítiques socials arribéssim al 4 per cent del pressupost de la Generalitat. No hi arribaven, al 4 per cent. Aquest any, el 2010, estem gairebé al 8 per cent. Aquest departament el 2006, no li parlo abans, 2006, teníem un pressupost a l'entorn d'uns 750 milions d'euros, el 2010..., no, no, el 2006; el 2010 teníem un pressupost de 2.200 milions d'euros.

Bé, dit això –dit això–, jo insisteixo en la seva interpellació. I m'havia quedat amb el tema de les ajudes a domicili, que li he dit que hem incrementat un 20 per cent, això és una ajuda directa a les famílies i és un suport directe a totes les famílies.

A més a més hem fet quelcom important que ha estat modificar la renda mínima d'inserció de tal manera que moltes famílies que es troben en una situació preocupant, greu, doncs hi puguin accedir amb més facilitat, hi pugui entrar més gent, a la renda mínima, mitjançant aquest decret que ha millorat com deia la forma d'accés al programa per atendre més ràpidament les persones.

Hem convocat i estem en coordinació amb una taula contra la crisi amb la qual hi col·laboren, com he dit abans, la Fundació de Bancs d'Aliments, Creu Roja, Càritas, amb les quals estem abordant no només les necessitats de les persones sinó també de la infància en risc a casa nostra. I hem tancat també acords amb empreses subministradores d'electricitat, aigua i gas per reduir o retardar pagaments en les quotes de les famílies més vulnerables.

Hem fet una aposta per la proximitat i d'aquí li pot preguntar al senyor Mas que l'altre dia vam coincidir en una festa popular i un alcalde –un alcalde dels de vostès– me va agrair públicament l'ajuda que havien rebut del nostre departament. Un alcalde que posa en evidència que no hem estat partidistes, sinó que hem primat –hem primat– les necessitats de les persones en el territori amb independència –amb independència– dels colors polítics dels diversos ajuntaments de Catalunya. I ho hem fet de manera que hem reforçat de manera considerable el finançament, que hem traspassat a ajuntaments i consells comarcals.

Hem fet créixer, també per donar suport a totes les persones amb necessitats socials, tots els professionals de les àrees bàsiques dels serveis socials per tal de poder atendre amb més celeritat les famílies i les seves necessitats.

I en altres àmbits del nostre departament hem incrementat, evidentment, totes aquelles polítiques o hem impulsat aquelles polítiques que han afavorit, tal com hem pogut veure aquest dematí, també l'emancipació dels nostres joves que és un dels altres col·lectius més afectats per la situació de crisi que estem patint en aquests moments.

És veritat que la despesa en polítiques socials encara –encara– mos situa lluny de la protecció social que tenen molts països europeus. Però hem arribat al 17 per cent –al 17,8 per cent– del producte interior brut l'any 2007. I la despesa de protecció social durant el període 2003-2007, li dono dades del 2007, ha augmentat perquè ara encara és més exponencial, són dades que no..., un 38,1 per cent en el nostre, i el 2010 aquest Govern ha destinat en polítiques de protecció social el 54 per cent del conjunt de la despesa. I el Departament d'Acció Social i Ciutadania, aquest 2010, malgrat el context...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...de contenció de dèficit, hem incrementat el pressupost i hem crescut un 25,5 per cent.

Moltes gràcies, i espero que ens retrobem a la propera legislatura.

Sí que tinc a bé de dir-li, senyor diputat, que en el Parlament tot queda enregistrat, i, tal com vostès ja s'estan repartint el Govern de la Generalitat (*remor de veus*), tingui a bé..., que totes aquelles propostes que vostès ens han formulat de manera reiterada les hi aniran posant totes damunt de la taula.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera... (*Persisteix la remor de veus.*)

Senyores i senyors diputats, hem exhaurit l'ordre del dia d'aquest que –s'ha dit aquí– probablement és l'últim Ple d'aquesta legislatura. Gràcies a totes i a tots vostès, i fins sempre.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de deu del vespre i tres minuts.